ADRIENNE STAFF

Bărbatul din vis

Traducerea și adaptarea în limba română de

BRÎNDUȘA CARMEN BORZA.

ALCRIS

PROLOG

Un bărbat alerga pe dealuri. Era un bărbat cu torsul gol, frumos, care se profila pe infinitul cer roșiatic. Trupul lui era transpirat, iar mușchi lungi și puternici se conturau perfect la fiecare zvâcnire. Părul lui era negru ca noaptea și părea o coamă de animal sălbatic. Inima lui bătea într-un ritm nebunesc, cu putere. Părea fugărit de toți diavolii din iad.

Când ajunse în vârful dealului picioarele lui se desprinseră de pământul reavăn, și, miraculos, se transformă într-un vultur. Da. Era un vultur negru, puternic și maiestuos zburând spre alte zări.

Și ea rămase în urmă, printre ruine. Se sprijini de o piatră veche de secole, trecându-și degetele peste praful trecerii anilor. Nu putea să plece. Căuta ceva, ceva ce pierduse cu mult timp în urmă. Plângea. Avea inima frântă. Căzu, dar nu mai reuși să se ridice.

Apoi apăru un bătrân amerindian îmbrăcat într-un costum de ceremonie, cu clopoței la glezne și pene colorate în pletele cărunte. La mijloc avea o centură din cioburi mici de sticlă în care ea-și vedea reflectată imaginea de mii de ori. La un moment dat, după ce o privi plin de solemnitate sacerdotală, bătrânul grăi rar și răspicat:

– Ridică-te. Scoate-ți hainele, pantofii, bijuteriile, despletește-ți părul. Ridică-te. Aruncă-ți piatra de pe inimă. Uite, spuse el întinzând o mână zbârcită spre ea. Pune-o aici.

Dar ea era prea speriată. Mâinile și picioarele i se îngreunară de groază. Trupul ei era paralizat și parcă prinsese rădăcini.

Dintr-o dată totul în jurul ei începu să se învârtească din ce în ce mai repede și se trezi pe aceeași piatră. Dar de data asta se afla pe piscul unui munte și lângă ea era o prăpastie al cărei fund nu se vedea. Bătrânul indian apăru din senin și se apropie de ea domol, cu mâinile întinse. Șoptea o incantație.

– Zbori cu vulturul ca să ajungi la stele.

Apoi mâinile lui o atinseră.

*

* *

– Nu! Nu! Nu! Stai! Nu mă împinge, te rooog!!!

Carol Lawson sări din pat ca un arc, cu inima cât un purice și cu trupul șiroind de transpirație rece. Luă o gură de

aer și privi în jur îngrozită, agățându-se de obiectele familiare din încăpere, încercând să alunge ultimele imagini ale coșmarului.

Fusese atât de real, atât de înspăimântător. Cunoștea sentimentul de disperare și rătăcire pe care-l avusese în vis. Imaginea fusese înfiorătoare: ea pierdută, căutând ceva prin locuri pe care nu le văzuse în viața ei, dar care cu siguranță existau.

Se întinse la loc în pat și-și trase pătura până sub bărbie, luptându-se cu propriile emoții. Coșmarul acela deschisese niște răni vechi, amintindu-i de frustrări pe care întotdeauna le avusese dar pe care reușise să le ascundă cu abilitate și succes chiar și față de ea însăși.

Ceea ce o înspăimânta mai tare era tâlcul visului. Ce semnificație avea bătrânul indian?

Se cuprinse în brațe încercând să dea o explicație logică imaginilor pe care le plăsmuise mintea ei. A doua zi urma să înceapă o nouă slujbă, o nouă viață. Asta era. Închise ochii și avu imaginea deșertului din vest care o aștepta.

Capitolul 1

– Nu atinge aia! La naiba, nu pune mâna! mormăi o voce groasă din colțul întunecat al holului.

Carol dădu doi pași înapoi din fața obiectului de artă amerindiană pe care-l admirase mai devreme cu fascinație.

Holul hotelului Ocotillo era aproape gol la miezul nopții. Un sunet slab al unui fluier tradițional venea din colțul întunecat, de acolo de unde se auzise și vocea. Muzica fluierului era atât de mistică încât părea să trasforme tăcerea holului într-un deșert.

Carol rămase în gardă, privind scrutător spre colțul întunecat. În cele din urmă, învingându-și emoțiile, spuse cu voce sigură și tare:

– Hei, cine-i acolo? Îmi pare rău. Voiam să văd mai de aproape chestia asta...

– Nu trebuie. Privirile și atingerile distrug lucrurile vechi.

În timp ce vorbea, bărbatul ieși din umbră dezvăluindu-și chipul. Era înalt, de o frumusețe sălbatică, și purta cizme și blugi de cowboy. Părea periculos. Ochii lui întunecați o priveau pe Carol amenințător.

Trupul ei se încordă și pentru o fracțiune de secundă simți ceva misterios punând stăpânire pe ea. Emoție, teamă, recunoaștere? Inconștient, făcu un pas înainte privindu-l mai cu atenție pe străinul din fața ei.

El se încruntă, ridică din sprâncene și privi drept în ochii ei albaștri, văzându-și propria durere reflectată în ei. Inima lui se opri în loc. Ce văzuse? Cine era femeia aceasta? Dar în aceeași secundă redeveni rece și distant.

– O să termin într-o oră. Revino atunci.

– Dacă pot, spuse ea ridicându-și semeț bărbia. Sunt noua secretară a directorului. Am venit cu treabă aici. N-am vrut să te deranjez pe tine.

– Bine.

– Lucrezi la hotel? întrebă ea.

– Uneori, spuse el aranjând pe o panoplie un arc între niște săgeți cu cozi decorate cu pene.

– E frumos, spuse ea. Întregul decor e fascinant. Aparține hotelului sau e împrumutat?

– O să-ți spun mai încolo. Acum sunt ocupat.

Îi mai aruncă o privire pătrunzătoare și dispăru în colțul întunecat de unde venise.

Carol privi în urma lui. Dacă ar fi știut să mânuiască arcul, n-ar fi ezitat să-l folosească în acel moment. Nu era obișnuită

să fie tratată cu atâta lipsă de considerație și atâta... Nu putea să definească semnificația privirii acelui bărbat. Oricum, i se făcuse pielea de găină.

Era emoționată. Zborul lung de la Atlanta o solicitase fizic și psihic. Și apoi schimbarea slujbei. Scutură din cap și porni în căutarea noului ei birou.

*
* *

Dimineața următoare, în zori, Carol se afla în holul hotelului Ocotillo. La lumina zilei misterul se risipise, iar colecția de obiecte de artă amerindiană nu mai părea decât un simplu decor. Carol abia-l mai observă.

Dar remarcă în schimb asemănarea atmosferei acestui hol cu cea a holurilor hotelurilor din Atlanta. Recunoștea susurul familiar al fântânii arteziene interioare, zumzetul discuțiilor și frânturile de râsete ale angajaților de la recepție, forfota clienților care se duceau spre salonul de mic-dejun.

Doar peisajul exterior era diferit. Dacă ieșeai din hotel, în loc de străzi aglomerate și trafic infernal, dădeai de deșert. Un deșert minunat, un deșert adevărat, un deșert vestic.

Hotelul se întindea pe două etaje de-a lungul văilor și avea camere elegante cu jacuzzi, șeminee și terase generoase. Peisajul era minunat. De la ferestrele camerelor se puteau admira stâncile roșiatice ale Arizonei și cerul care părea indigo în acea dimineață de octombrie.

Carol era neliniștită. Starea ei se datora nu numai visului pe care-l avusese cu o noapte înaintea plecării ci și schimbării mediului și emoțiilor inerente dinaintea întâlnirii cu noul ei șef.

O liniștea doar faptul că din exterior părea calmă și detașată. Îmbrăcată într-un costum sever de mătase, cu părul blond proaspăt coafat, arăta ca o secretară veritabilă, gata să poarte discuții cu eventualii clienți. Muncise mult ca să obțină acel post și intenționa să întoarcă avantajul în favoarea ei. De fapt asta era ordinea firească în viață. „O planificare riguroasă te conduce întotdeauna spre succes" era lozinca ei preferată în care credea cu sfințenie. Și de data asta va avea succes. Niciodată n-avea să mai repete greșeala pe care o făcuse în urmă cu nouă ani.

Se înfioră. Douăzeci și cinci octombrie. Data aceea îi rămăsese ca o rană pe suflet și prin succesul pe care sconta de data asta, avea s-o dea uitării.

Văzându-l pe director apropiindu-se de ea, își mută repede gândurile spre prezent și zâmbi.

– Bună dimineața, domnule LeGrand.

– Bună dimineața, domnișoară Lawson. Voiam să-ți ies în întâmpinare ca să mă asigur că ai preluat postul așa cum trebuie. Am fost impresionat când am aflat că ai sosit încă de astă-noapte. O să te rog să preiei atribuțiile Louisei până se va întoarce ea din concediu. O să lucrezi o perioadă cu publicul, care s-ar putea să ți se pară cam pretențios... Sper să te descurci.

– De aceea mi-a plăcut ideea de a lucra la PalmResorts. Pentru șansa pe care mi-o oferă de a mă familiariza cu procedurile din domeniul turismului. Lucrând cu publicul îmi voi da seama ce schimbări și intervenții pot face.

– Perfect. Te rog să apelezi la mine ori de câte ori vei avea nevoie.

– Mulțumesc, dar sunt sigură că nu voi avea probleme.

Apoi o lăsă singură.

– Bun. Să începem, șopti ea ridicându-și părul de la spate, lăsând jetul de aer condiționat să-i răcorească ceafa.

Se așeză pe scaunul biroului Louisei, care avea în față intrarea în hol flancată de cactuși gigantici. Privi spre dreapta, acolo unde se afla recepția. De acolo apăruse cu o seară înainte străinul cu ochi misterioși. Amintindu-și acea scenă simți cum îi tresaltă inima. Alungă acel gând și se puse pe treabă.

Când sună telefonul, fu gata de orice.

– Bună dimineața, cu ce vă pot ajuta? Da, domnule Kern, jeep-ul va fi gata la ora nouă. Șoferul dumneavoastră vă va aștepta în fața biroului meu...

– Bună dimineața! Da, excursia dumneavoastră este planificată pentru ora șapte. Un wrangler negru vă va lua din față...

– Bună dimineața! Da. Am planificat excursia...

– Bună dimineața, doamnă Watson! Da. Șoferul sosește la ora treisprezece. V-am programat un tur de stațiune mâine... Nici o problemă. Se aranjează. Cu plăcere. O zi bună.

Nu apucă să-și tragă bină răsuflarea că primi alt telefon, din partea domnului Marcus, de la apartamentul 22, care dorea un jeep la ora unsprezece.

– Nu reușim niciodată să prindem cursa de la ora nouă, se scuză el. Pur și simplu nu mă pot da jos din pat mai devreme de zece, când sunt în vacanță. Vedeți ce puteți să faceți pentru mine. Aștept telefonul dumnevoastră de confirmare. Mulțumesc.

Verifică programările dar nu reuși să găsească nimic potrivit pentru domnul Marcus de la 22.

– Îmi pare rău, spuse ea după cinci minute, dar n-am nimic pentru ora unsprezece. Poate vă convine ora unu și jumătate. Vă programez atunci?

– Mi-e teamă că nu se poate. Am program pentru ora trei și... Nu puteți să-mi programați un tur privat? Soția mea și-ar dori foarte mult să ne ajutați. Vedeți ce puteți să faceți. Așteptăm telefonul dumneavoastră.

– Desigur, cu plăcere.

După zece minute și nenumărate telefoane, sună din nou la apartamentul 22.

– Domnule Marcus, sunteți norocos. Am găsit un șofer disponibil pentru ora unsprezece.

După ce puse telefonul în furcă, închise ochii și-și lăsă capul pe spate. Era prima ei zi de lucru și fusese atât de aglomerată încât nu reușise să-și facă nici măcar o cafea.

– Lonesome („Însingurata”)?

Carol tresări și deschise ochii.

– Poftim?

Bărbatul cu ochi negri stătea în fața ei și o privea cu aceeași intensitate ca-n seara trecută.

– Am fost solicitat pentru Lonesome. Cred că despre tine trebuie să fie vorba. Nu credeam c-o să ne revedem chiar atât de curând.

Pălăria Stetson care-i acoperea bărbatului jumătate din obraz era intimidantă. Încercând să-și păstreze calmul, Carol vorbi pe un ton cât se putea de natural:

– Lonesome? întrebă ea zâmbind. Nu. Pe mine mă cheamă Lawson. Tu cine ești?

– Cody Briggs, răspunse el întinzându-i mâna. De la Mesa Tours.

Tonul lui era detașat, dar atingerea era incredibil de caldă. Carol își retrase mâna ca și cum s-ar fi curentat și-l privi atent pe bărbatul din fața ei. Trebuia să aibă grijă. Aproape simțea fizic amenințarea vie din privirile lui. Era incredibil de sexy, de frumos, de sălbatic. Dar pericolul îl simțea cel mai acut și-i dădea fiori neplăcuți în stomac. Îi venea să fugă. Și-n acel moment i se păru că el simte lucrul ăsta.

Ochii Carolei se măriră. Îi citea gândurile! Se vedea oglindită în profunzimea ochilor lui mari și negri aproape, tot mai aproape, până când acea privire întunecată îi străpunse sufletul.

Carol se sprijini de spătar într-o încercare de a se îndepărta de el. Își mută cu greu privirile spre birou, luă un pix și-și notă ceva într-o agendă.

– Deci ai venit pentru excursia specială. Dă-mi voie să termin de completat fișa de rezervare și o să-ți dau într-un minut toate detaliile.

– Să completezi fișa? râse Cody. Nu te deranja. N-am nevoie să știu decât numele clienților.

– Asta e bine. Atâta timp cât clienții obțin ceea ce-și doresc...

– Garantez satisfacția, spuse el cu o privire impenetrabilă.

Nu voia să fie necioplită, așa cum nu și-ar fi dorit să-l întâlnească vreodată pe el. Pentru că dacă astă-noapte nu-l recunoscuse, acum știa cine e. Era bărbatul din vis. Bărbatul care se transformase în vultur, care-i tulburase simțurile și care-i sucise mințile.

Ochii aceia, figura aceea... le simțea familiare. Dar mai era ceva. Când ochii lor se întâlniră din nou, ea se simți goală. Trupul i se încinse și începu să transpire. Și toate astea din cauza unei simple priviri.

Felul în care ochii aceia negri o scrutau o făcu pe Carol să înghită în sec. Era... excitată. Privirea ei se plimbă pe obrazul lui și coborî spre pieptul bombat. Era îmbrăcat ca un cowboy veritabil și ținuta lui era total nepotrivită cu atmosfera de la Ocotillo. Felul în care stătea el acolo, cu degetele agățate de cureaua lată de piele a pantalonilor, cu atitudinea arogantă...

– Vrei să fac o piruetă ca să mă vezi mai bine? întrebă cu impertinență Cody.

– Deloc, spuse ea liniștit încercând să domine situația, deși își dădea seama că de data asta nu era capabilă.

Îi venea să-l trimită la plimbare și probabil că ar fi făcut-o dacă la mijloc n-ar fi fost niște clienți nerăbdători cărora le promisese serviciile lui.

– Ei? făcu el calm. Ce facem? Ne analizăm reciproc sau ne ducem fiecare la treburile noastre? Timpul zboară. Aș mai avea și alte treburi de făcut, dar dacă vrei neapărat să stăm așa...

Da. Era arogant.

– Mă gândeam... minți ea. Directorul mi-a spus că nu faci parte din echipa de ghizi. Crezi că o să te descurci? Ai mai făcut așa ceva până acum?

– Mda, răspunse el prompt, dându-și pălăria pe spate cu un gest de sfidare.

Carol aștepta o explicație mai amănunțită, dar aceasta nu veni. Acum era rândul ei. Își puse picior peste picior și zise calm:

– Pe mine nu mă deranjează atâta timp cât ești în temă. M-am uitat pe broșuri și există un tur care cuprinde Canionul Horseshoe și Lost Gulch...

– Vrei să conduci tu? o întrerupse el ridicând cheile în aer și fluturându-le pe la nasul ei. Din partea mea... Ah, nu? Bine. Atunci lasă-mă să-mi fac treaba. O să le fac eu un traseu de vis, promit. Tu nu trebuie decât să-i trimiți la mine. O să-i aștept afară, în jeep, în cinci minute. Și, Lonesome, ori de câte ori vrei să mă vezi, fă-mi rost de clienți.

Fără să mai adauge altceva, Cody se întoarse pe călcâie și porni agale spre ieșire. Carol privi în urma lui mult timp, apoi își dădu părul pe spate cu un gest nervos automat. Da. Cody era un bărbat bine, dar era prea trufaș.

Respiră adânc și se adună. Îl sună pe domnul Marcus de la 22 și-i comunică cu voce tremurătoare că jeep-ul îl aștepta în fața hotelului.

*
* *

La ora trei fără un sfert domnul Marcus apăru în fața biroului ei. Carol își frecă mâinile neliniștită, crezând că se întâmplase ceva rău. N-ar fi trebuit să-l lase pe Cody să facă pe ghidul, mai ales cu asemenea clienți importanți.

– Domnișoară Lawson, începu el punându-și palmele pe birou, vă mulțumim din suflet pentru ghidul pe care ni l-ați dat. A fost incredibil. Am trăit niște experiențe uimitoare. Mulțumim din suflet încă o dată.

Carol rămase câteva secunde cu gura căscată. Privirile i se îndreptară spre intrare, acolo unde sprijinit de ușile mari de sticlă, stătea Cody, cu ținuta lui neglijentă de cowboy și un zâmbet satisfăcut pe față. Își duse două degete la pălărie în semn de salut și sângele Carolei începu să fiarbă.

Scăpă pixul din mână și zgomotul pe care-l făcu acesta când căzu pe pardoseala de marmură fu ca o detunătură de pușcă de vânătoare. Toate capetele se întoarseră spre ea. Carol se înroși, își lăsă privirile în pământ și se făcu că plouă. Ridică pixul de pe jos și când privi din nou spre ușile de la intrare, Cody dispăruse.

Capitolul 2

– Ei, Lonesome, cum m-am descurcat?

Vocea lui Cody o sperie în liniștea din grădina interioară a hotelului. El nu știa de ce făcuse efortul să se ducă după ea ca să-i vorbească. Cert era că toată ziua imaginea ei îi tulburase gândurile.

Acum, ochii Carolei aruncau săgeți. Nu-l văzuse stând sprijinit la umbra unui copac și ei i se păruse că se materializase din senin.

– M-ai speriat! îl acuză ea.

– Da. Multă lume îmi spune asta. Îmi pare rău, sincer.

Ea abia-i auzi scuzele, atât de preocupată era să nu-l privească direct în ochi. Îmbrăcat în blugi și tricou, pielea lui bronzată strălucea. Părea puternic, stăpân pe sine și de neclintit. Carol simți nevoia imperioasă de a-și trece degetele peste mușchii brațelor lui. De ficare dată când se afla prea aproape de el, scutul ei, pe care și-l ridicase în urmă cu nouă ani și care părea de neatins, se clătina. Cody o emoționa.

– Las-o baltă, spuse ea simțindu-și pielea transpirată pe sub bluza subțire de mătase. Am exagerat. Mi-e cald și sunt obosită. Asta-i tot.

Fără veste, Cody întinse mâna și-i dădu la o parte din ochi o șuviță de păr ud. Față de bronzul pielii lui, paloarea părului ei părea să strălucească precum luna pe bolta întunecată. El se încruntă simțind plăcerea neașteptată a atingerii părului ei, nevoia care-i stârnise un foc interior. Dar nu reuși să-și retragă mâna.

– Așa e deșertul, șopti el. O să te obișnuiești cu el, ai să vezi.

– Desigur, râse ea cu un ușor tremur în glas. Știu că mă voi obișnui cu deșertul. Dar e atât de diferit de locul din care vin...

– Totul e altfel aici.

Carol refuză să-i întâlnească privirile. Își duse mâna la gât și-și desfăcu ultimul nasture de la bluză.

– Da, e foarte diferit de Atlanta. Am auzit că se organizează un concurs la PalmResort și m-am înscris încă dinainte să mă uit pe hartă să văd unde voi lucra, dacă voi câștiga concursul.

– Și acum știi unde te afli?

Carol clătină din cap prostește. Știa unde se află, dar el voia să-i explice și ea nu putea să-l refuze.

– Acolo sunt munții Mazatzals, apoi Verde Valley, Agua Fria și apoi... deșertul. Peste tot în rest e numai deșert, spuse el făcând o piruetă.

Carolei i se păru că amețește. Se întrebă cum ar fi fost dacă s-ar fi lăsat prinsă într-un dans erotic cu acest bărbat. Dar de unde-i veneau ei gândurile astea? Scuturând din cap se retrase doi pași înapoi.

– Ai uitat de Phoenix, spuse ea.

– Ah, orașul... De unde știi că mai există? întrebă el pe un ton misterios. Poate că a dispărut. Poate că s-a evaporat sub căldura toridă a soarelui. Poate că tot ce-a mai rămas din oraș sunt cactușii, țânțarii, praful și coioții gata să urle la lună.

– Credeam că doar lupii urlă la lună, spuse ea privindu-l cu coada ochiului.

– Poate că ai dreptate. Poate că eu inventez totul, spuse el cu o privire jucăușă și misterioasă în același timp.

Dacă s-ar fi aflat acasă, la hotel sau într-un loc mai familiar, Carol i-ar fi dat un răspuns inteligent fără ezitare. Acum însă, tăcu. Îi era cald și senzația de sufocare se intensifica datorită apropierii lui. Se simțea ametită. Oare ăsta era efectul căldurii?

– Trebuie să plec, spuse ea repede. Mi-e cald și sunt obosită. Trebuie să mă întorc în camera mea.

– Vin cu tine.

– Nu! spuse ea puțin cam impulsiv, apoi rectifică: Adică mulțumesc, dar mă descurc.

Imediat cum rosti cuvintele regretă. Ar fi vrut să-l lase pe Cody s-o conducă. Sau nu. De fapt așa se purta ea cu toți bărbații. De ce să facă o excepție tocmai acum?

– Nu, mulțumesc, repetă ea întărindu-și spusele.

– Mi-ai mai zis o dată, spuse el încet.

– Știu, dar n-am vrut să par atât de... dură... nepoliticoasă.

– Ești dură cu tine însăți, nu-i așa? întrebă el privind-o cu intensitate. Mă întreb de ce.

Ea știa de ce. Decizia asta o luase în urmă cu nouă ani, când își învățase lecția cu vârf și-ndesat. Dacă ar fi fost mai dură cu ea însăși, mai atentă atunci, lucrurile ar fi luat o altă turnură.

O cuprinse durerea. Se încercui cu brațele în semn de protecție și plecă.

– Noapte bună, domnule Briggs, spuse ea aruncându-i o ultimă privire peste umăr.

În spatele ei, Cody întinse mâna ca s-o mângâie, ca s-o aline. Dar când ea se întoarse cu fața spre el, se retrase repede.

– Ah, apropo de cum te-ai descurcat astăzi, își aminti ea. Felicitări. Domnul Marcus a fost foarte mulțumit de excursie, spuse ea râzând ușor, fără să fie ironică.

Sunetul acela venit de undeva din gâtul ei îl făcu pe Cody să simtă nevoia s-o ia în brațe și s-o protejeze. Era atâta tristețe în ochii ei.

– Mulțumesc, șopti el.

– Pentru?

– Pentru compliment.

– Da, zâmbi ea. De fapt cred că pentru asta ai venit să mă cauți prin grădină.

– De ce?

– Ca să-ți culegi laurii.

Cody izbucni într-un râs nestăvilit. De data asta arăta exact ca un cowboy necioplit. Deși pe Carol o enerva atitudinea lui, trebuia să recunoască faptul că bărbatul acela era irezistibil. Avea ceva din aerul lui Clint Eastwood. Ochi de indian... umeri largi... șolduri înguste, puternice... trăsături bine definite... Se integra perfect în Vestul Sălbatic.

– Pe doctor ai reușit să-l vrăjești ușor, spuse ea cu săgeți albastre în ochi.

– Cred că da. Dar pe tine nu.

– Nu, pe mine nu, spuse ea dându-și cu un gest scurt părul blond pe spate. Sunt o clientă dificilă.

– Serios? întrebă el privind-o direct în suflet și citind adevărul.

Carol îi simți puterea ochilor și se întoarse cu spatele.

– Foarte serios. Acum trebuie să plec. Am avut o zi plină. Și asta-i abia prima.

– Astăzi vom avea parte de un apus minunat, spuse el privind spre orizont. Dacă până acum n-ai văzut niciodată un apus în Arizona, te sfătuiesc să-ți scoți un șezlong pe balcon și să admiri spectacolul naturii.

– Mulțumesc, dar am alte planuri.

– Bine. Și eu. N-a fost o invitație ci o sugestie, spuse el cu un zâmbet irezistibil.

Carol era prea obosită ca să-l mai înfrunte.

– Noapte bună, spuse ea.

– Noapte bună, Lonesome, spuse el ducându-și două degete la pălărie.

O privi îndepărtându-se, admirându-i șoldurile unduitoare și părul blond fluturându-i pe spate. Femeia aceea adorabilă părea o gură de apă rece în deșert. Dar mai era ceva. Ceva ce el văzuse în ochii ei albaștri, ceva care-l atrăgea și-l respingea în același timp.

Se întoarse leneș cu spatele la ea încercând s-o uite, pornind spre întâlnirea cu iubitul lui deșert.

*

* *

Stând singură în camera ei, Carol se afundă în moliciunea fotoliului. Se dezbrăcase și-și aruncase hainele pe podea. Își lăsă capul pe spate, primind cu recunoștință pala de răcoare a aerului condiționat. Era încinsă din cauza căldurii, a zilei obositoare și mai ales a emoțiilor pe care i le provocase Cody.

Numai gândindu-se la el, aerul condiționat nu mai avea nici un efect. În interiorul ei ardea un foc, un foc ce aducea foarte mult cu dorința.

Dar așa ceva era imposibil. Avea viața ei, prietenii ei, lumea ei, în care n-avea ce căuta bărbatul acela cu ochi negri. Cu toate astea nu se putea abține să nu se gândească la el. Și simțea că nu mai poate sta locului.

Simțea nevoia să facă ceva. Își strânse hainele de pe jos, se duse la baie și umplu cada, după care se băgă în ea și se lăsă pradă gândurilor tulburătoare care-i devastaseră ființa.

În Atlanta trebuia să fie deja ora opt seara. Dacă s-ar fi aflat acasă și-ar fi pus o pereche de pantaloni scurți și un tricou și ar fi alergat câteva mile bune prin parc, până la Matthew acasă.

Matthew. După ce doi ani fuseseră împreună, rămăseseră prieteni. Pusese despărțirea pe seama distanței care-i separa. Dar de fapt adevărul fusese altul. Între ei doi nu existase niciodată o adevărată pasiune. Chiar dacă n-ar fi fost nevoită să se mute în Arizona, povestea lor tot s-ar fi sfârșit. Relația lor fusese sortită eșecului încă de la început.

I-ar fi plăcut să se afle acum acasă, să se întâlnească cu prietena ei, Jill, și să bea împreună pe o terasă niște marguerita.

Carol oftă adânc. Asta era problema ei. Îi era dor de casă. Din cauza asta se simțea atât de vulnerabilă.

„Ești sigură? îi șopti o voce firavă. Ai stat atâția ani acasă așteptând, sperând ca-n viața ta să apară ceva pasionant. Nici Atlanta, nici munca și nici măcar prietenii n-au reușit să-ți umple acel gol din suflet. Aveai nevoie de ceva special, de ceva magic, de ceva excitant. Tu vrei de fapt să zbori..."

– Poftim? șopti ea deschizând ochii.

Visase?

– La naiba! Ce porcărie...

Ieși din cadă și se înfășură într-un prosop gros. Luă o bere din frigider și se așeză pe un fotoliu. Într-o săptămână trebuia să-și găsească un apartament în Phoenix, în ciuda ideilor lui Cody Briggs care spunea că orașul acela nu mai exista, și avea să-și înceapă o viață nouă.

Mda. Cody Briggs. Iarăși se gândea la el. Îi era imposibil să-l uite. Baia fierbinte n-o ajutase. Dimpotrivă. O făcea să se gânească și mai mult la bărbatul acela misterios cu ochi de indian. De dormit n-avea chef. Poate că era mai bine să privească apusul.

Își scoase un șezlong pe balconul umbrit, dar care oferea o priveliște incredibil de frumoasă. Urma să vadă un apus de soare magnific. Cerul era roz-portocaliu, cu nori aurii la orizont, sub care răsăreau semeț munții sălbatici și misterioși ai Arizonei. În lumina zilei erau cărămizii, dar acum, datorită luminii speciale, păreau portocalii.

Carol se sprijini de spătar, închise ochii pe jumătate privind orizontul îndepărtat și luă o gură de bere. Apoi i se păru că vede ceva. Acolo unde cerul se unea cu pământul, un bărbat cu pieptul gol și părul în vânt alerga. Alerga de la lumină la întuneric, de la real la imaginar, până ce dispăru.

Carol sări în picioare. Ochii i se măriseră și inima i se strânsese de uimire și teamă.

– Știu. Am văzut imaginea asta... Dar cum se poate?

Într-o fracțiune de secundă își aminti visul – bărbatul care alerga, vulturul, indianul... Dar acum era trează. Cum se făcea de vedea acea imagine?

– Nu înțeleg, șopti ea frecându-și brațele. Cum puteam să am un vis care să-mi arate ceva ce văd abia acum? Cum puteam să visez locuri pe care nu le-am văzut până acum? Ce naiba se petrece cu mine?

Dar la întrebările acelea n-avea răspuns.

Doar prietena ei, Jill, putea s-o ajute.

Se grăbi spre telefon și formă în grabă numărul prietenei sale.

– Jill? Bună, eu sunt, dragă.

– Carol? Ce surpriză!

– Mă bucur că te-am găsit.

– Și eu mă bucur să te aud.

– Mi-e dor de tine. Știi ce cald e aici? Și totul e altfel...

– Altfel... bine? E ceea ce ți-ai dorit?

– Nu. E mult prea altfel. Ciudat. Mi se întâmplă lucruri ciudate.

– Ce lucruri ciudate? Te supără șeful? Noua slujbă?

– Nu...

– Atunci?

– Vezi tu, am cunoscut un tip...

– Serios? se entuziasmă Jill. Povestește-mi.

– Nu, nu e ceva serios.

– Credeam că ai reușit să te descotorosești de trecut.

– Jill... oftă Carol.

– Iartă-mă, draga mea. Cred că ți-am stricat buna dispoziție. Dar crede-mă, eu vreau doar să fii fericită.

– Știu. Nu sunt supărată, sunt doar confuză...

– Bine, povestește-mi despre tipul ăsta.

– E ghid local. Conduce un jeep al companiei. Îl cheamă Coddy Briggs.

– Coddy Briggs! Ce nume de cowboy! Măcar arată ca un cowboy?

– Din cap până-n picioare! Dar nu el îmi pune probleme. De fapt și el face parte din mister. Dar nu el e cel care mă îngrijorează.

– Atunci? Spune-i doctoriței Jill!

– N-o să mă crezi nebună?

– O să te iubesc oricum. La ce sunt buni prietenii?

– Bine. Ți-am povestit despre visul ciudat pe care l-am avut înainte de plecare?

– Da. Mi-l amintesc bine. Interesant, dar ce-i cu el?

– Visul se repetă. De fapt o bucată din el. Doar că... de data asta se petrece în realitate.

– Stai puțin. Mă înspăimânți. Cum adică în realitate?

– Puțin mai devreme stăteam pe balcon. Voiam să privesc apusul. Coddy Briggs mi-a sugerat s-o fac, spunându-mi că nici un apus nu se compară cu cel din Arizona. În fine. Deci, stăteam pe balcon, când am văzut undeva la orizont silueta unui bărbat alergând, exact ca-n vis.

– Hai, Carol... oftă ușurată Jill. Ai văzut un bărbat alergând?

– Pe jumătate gol.

– Știi ce bine se cred majoritatea bărbaților alergând în pantaloni scurți?

– Jill, aici nu suntem în Atlanta. Bărbatul acela nu părea să facă jogging.

– Dar ce făcea?

– Nu știu... Alerga.

– Bine, asta am înțeles. Și cum arăta?

– Jill!

– Vorbesc serios. Ți s-a părut că seamănă cu bărbatul din vis?

– Nu știu. Era prea departe.

– Atunci m-am liniștit. Te cunosc eu pe tine. Ai fost tracasată din cauza rupturii cu Matthew, din cauza călătoriei, a schimbării serviciului și a climei. Pun pariu că nici n-ai ajuns bine acolo că ai și început să lucrezi pe brânci, nu? Din câte am auzit, PalmResorts cere mult și dă puțin.

– Oferă promovări...

– Dacă asta te mulțumește, treaba ta. Te sfătuiesc să te odihnești bine și să mănânci.

– Poate că ai dreptate. Mulțumesc pentru că ai avut răbdare să mă asculți. Te sărut. Mai vorbim.

– Și eu te sărut. Pa!

Carol puse încet receptorul în furcă. După discuția cu buna ei prietenă totul parcă revenise la normal. Asta era bine.

Capitolul 3

Cu hotelul plin de turiști, Carol avea nevoie de toate jeep-urile și wrangler-urile disponibile. Cu toate astea, evita pe cât era posibil să apeleze la Cody Briggs.

Faptul că ea nu apela la el nu se justifica, pentru că de fiecare dată când îl trimitea în vreo excursie, Cody primea laude din partea clienților.

Ultima oară, o doamnă bogată își trântise geanta Gucci pe biroul ei și oftase: „Doamne, draga mea, nu știu unde l-ai găsit pe bărbatul ăsta, dar mi-a oferit niște experiențe... magice". Doamna își dăduse ochii peste cap și plecase. După expresia pe care o avusese pe chip, Carol bănuise că Briggs îi oferise doamnei un alt gen de experiențe decât cele ale unei simple excursii prin deșert.

Și de fiecare dată el nu uita să se întoarcă „să-și culeagă laurii". Asta o făcea pe Carol să-l șteargă de pe lista de ghizi pentru ziua următoare.

Cu toate astea, aproape în fiecare zi se vedea nevoită să apeleze în cele din urmă la el. Și clienții norocoși se întorceau, fără excepție, fericiți.

Ca în seara aceea cu lună plină. Îl rezervase pe Cody pentru o excursie cu o pereche de proaspăt căsătoriți, aflați în luna de miere, în care era inclus și renumitul apus de soare.

La ora nouă seara cuplul de întorsese mulțumit la biroul ei ca să-și exprime recunoștința.

– Bună seara, domnișoară Lawson, spusese bărbatul. Nu ne așteptam să vă mai găsim așa de târziu. Dar mă bucur că mai sunteți aici ca să vă mulțumim. Am avut parte de o excursie de vis. Ne-ați oferit un ghid extrordinar. Știați că acel cowboy veritabil ține fără teamă tarantulele în mâini? Nu știu ce leface de nu-l mușcă. Probabil că le hipnotizează.

Cu siguranță le hipnotiza. Cel puțin ochii negri ai lui Cody aveau acel efect asupra ei. Problema era că bărbatul acela punea în pericol viața clienților și datoria ei era să ia măsuri ca acest lucru să nu se mai repete, pentru că dacă se întâmpla ceva, ea avea să fie trasă la răspundere.

I se făcu pielea de găină. Înțelesese încă de la început că era ceva ciudat cu Cody Briggs. Era periculos. Înainte să renunțe la el definitiv trebuia să se convingă singură, cu prima ocazie, ce fel de tur le făcea el clienților de-i fascina atât de tare încât ei se întorceau profund impresionați și recunoscători.

O zi în deșert cu Cody Briggs! Aproape că putea să anticipeze emoția. Sau era doar curiozitate profesională? Nici ea nu mai știa. Oricum, gândul de a fi singură cu acel bărbat misterios în deșert o înspăimânta și o încânta în același timp.

*
* *

Tocmai își cerea scuze unui client pentru lipsa de ghizi, când Cody apăru în hol bocănind cu cizmele lui de cowboy pe pardoseala de marmură bine lustruită.

– Ai vreo problemă cu mine? întrebă el punându-și palmele pe biroul ei.

Carol se ridică în picioare și puse mâna pe receptor, privindu-l urât.

– Îmi pare rău, domnule Shafer, continuă ea conversația pe un ton care încerca să-și păstreze aparența profesională. Nu mai avem nici un ghid disponibil. Poftim? Dacă aș putea să-l rog pe domnul...? Nu, mi-e teamă că nu e disponibil astăzi. Nu, nici mâine. O să încerc să vă găsesc pe altcineva... Da. Vă sun eu.

Închise telefonul și oftă adânc.

– Bună, Cody, spuse ea degajat. Cu ce te pot ajuta?

– Ce naiba se petrece aici?

– Poftim?

– M-ai auzit.

Ochii lui aruncau fulgere și gura i se strânsese într-o linie fină. Arăta înspăimântător și Carol avea motive bine întemeiate să se teamă de furia lui. Inima i se strânse de frică.

– Cody, dă-mi voie să-ți explic...

– Nu vreau să-mi explici nimic. Nu-mi spui tu mie cum să-mi fac treaba.

Cody o țintui pe scaun cu privirea lui înghețată. Se simțea trădat și de furie i se părea c-o vede ca prin ceață pe femeia din fața lui, care-l înfrunta curajoasă.

Telefonul sună salvând-o pe Carol.

– Da, vă rog? răspunse Cody mai rapid decât ea. Reveniți în zece minute, spuse el trântind receptorul. Mai întâi o să ai de-a face cu mine, Lonesome.

– Dacă vrei să mă asculți... încercă ea să dreagă situația.

– Susții că ai o explicație pentru ce mi-ai făcut?

Scântei de furie sclipeau în ochii lui negri, măriți de furie.

– Hai, dă-i drumul! Explică-mi, spuse el. Și ar fi bine să mă convingi, pentru că am nevoie de slujba asta.

– Bănuiesc. Dar trebuie să mă conving de calitatea serviciilor tale, ca să continuu să te plasez.

Cody o săgetă cu privirile. Mai auzise cuvintele astea. Dar de data asta se abținu și strânse din dinți.

– Ești prevăzătoare, nu?

– Da. Asta mă salvează de o mulțime de necazuri pe care pot să le am ulterior.

– Crezi că mereu poți fi prevăzătoare? întrebă el pe un ton misterios.

– Poate că nu, dar sunt datoare să încerc.

Carol spusese mai mult decât ar fi vrut. Până acum simțise că bărbatul acela încercase s-o privească direct în suflet. Dar reușise? Avea să reușească vreodată?

– Vreau să știu ce le arăți clienților.

– Lucruri interesante, ridică el din umeri. Le arăt deșertul. Le povestesc diverse legende...

– Vezi? Nu trebuie să faci asta. Trebuie să le arăți anumite obiective prestabilite de companie, să le oferi detalii istorice concrete, pe care să le povestească celor de acasă.

– De ce trebuie să mă ghidez după canoane? Am primit plângeri?

– Nu, dar...

– Ce ți-au spus până acum clienții? întrebă el plin de încredere.

Nu era de mirare că ochii aceia hipnotizau tarantule și șerpi veninoși. Carol se străduia să privească în altă parte.

– Ce ți-ai spus până acum clienții? repetă el întrebarea. Spune-mi și mie.

– Mi-au spus că turul tău li se pare... interesant.

– Interesant? repetă el ridicând din sprâncene. Doar atât? Mă așteptam la puțin mai mult entuziasm.

– Da, și că le arăți lucruri ciudate.

– Ciudate? Nu înțeleg. Ca de exemplu?

– Hipnotizezi tarantule... ezită ea.

– Serios?

– Așa mi s-a spus, se apără ea în fața privirii aceleia înflăcărate și irezibtibile.

– Ce e, Carol? Spune-mi...

– Nimic, zise ea repede. Nu-i treaba ta.

– Ba este, dacă din cauza asta ai ceva împotriva mea.

Își dădea seama că ea era în acel moment vulnerabilă. Putea s-o forțeze să-i răspundă, dar lipsa ei de apărare îl înduioșa. Se abținu. Așteptă. Și spuse calm:

– Nu arăt nimănui lucruri ciudate, Carol. Pur și simplu cunosc foarte bine deșertul și știu să-i folosesc puterile. Sunt cel mai bun ghid al acestor locuri. Lasă-mă să-mi fac treaba. Lucrul ăsta e foarte important pentru mine.

– Ai putea să-ți găsești o altă slujbă.

– Eu pe asta o vreau.

Sigur, putea să facă și alte lucruri. Ca de exemplu să strângă documentații pentru cartea pe care o scria. Sau să verifice autenticitatea celor două obiecte de artă amerindiană de acasă de la el. Dar nimic nu era mai palpitant în acel moment decât privirea provocatoare a blondei din fața lui și ochii curioși ai turiștilor care-i ascultau legendele. De câteva zile doar aceste două lucruri contau cu adevărat pentru el.

Se încruntă. Ar fi vrut s-o mângâie pe Carol și să-i alunge gândurile sumbre care se ghiceau sub încruntarea frunții ei. Voia să afle ce o supăra și s-o ajute. Și-ar fi dorit ca ochii ei albaștri să strălucească de fericire. Din clipa în care o văzuse, simțise nevoia s-o protejeze.

Cody privi afară. „Las-o baltă, Briggs! îi șopti o voce bărbătească. Concentrează-te asupra acțiunilor tale. Ai venit aici cu un scop. Ține-te de el."

– Deci, îmi dai postul înapoi?

– Poate, spuse ea. Cu o condiție...

– Ce condiție? Nu mă pune să-ți fac un itinerar detaliat. Deșertul își schimbă zilnic aspectul. În asta constă magia. În neprevăzut. Alte condiții? Te deranjează înfățișarea mea? Pot s-o schimb.

Cody își scoase pălăria din cap și o șterse de praf.

– Suficient? Sau vrei să-mi scot și eșarfa de la gât? O fac și p-asta! Poate și cureaua?

– Nu! Oprește-te! șopti ea. Nu te da în spectacol aici.

– Nu făceam asta, spuse el mai blând. Glumeam. Iartă-mă. Știu cum e să-ți iei slujba în serios, spuse el întorcându-se cu spatele și pregătindu-se să plece.

– Cody? îl opri ea cu o voce blândă care-l făcu să se întoarcă din drum. Nu m-ai lăsat să termin. Condiția mea...

– Te ascult, deveni el atent.

– Este să faci un tur special pentru mine. Luni. Atunci sunt liberă. Bine?

– Bine, zâmbi el luminându-se la față. Și ca să-ți arăt că sunt băiat bun, o fac pe gratis. Ne vedem luni, la nouă, da?

– La zece. Vreau să mă odihnesc.

– Bine, Lonesome. Și... să-ți pui o pereche de blugi.

Carol îl privi îndepărtându-se, respirând agitat. Când plecase, Cody parcă-i luase tot aerul. Scutură din cap întrebându-se în ce se băgase. Era speriată și emoționată, două sentimente amestecate pe care le trăia adesea în preajma lui Cody.

Se așeză pe scaunul de la birou și deschise agenda cu programări notând în dreptul zilei de luni: eu.

Capitolul 4

Luni promitea să fie o zi frumoasă și însorită. Carol se trezise înaintea zorilor, când stelele începuseră să pălească pe cer. Era neliniștită. Simțea un nod în stomac și inima îi bătea cu putere la gândul că avea să petreacă o zi alături de Cody Briggs.

Era nebună. Plecase din Atlanta, își părăsise familia, prietenii, și fusese mai puțin tulburată de acele evenimente decât de excursia din dimineața asta. Era vina lui. Cody o atrăgea, o zăpăcea, o speria, o umplea de emoții contradictorii și excitante. Ce avea el? Ochii aceia negri scrutători? Tupeul? Trupul sculptural? Nu. Mai avea ceva care o atrăgea, ceva inexplicabil, niște fire nevăzute care păreau să-i lege mai presus de sesizabil și cuvinte.

Prostii. Nici un bărbat nu putea s-o emoționeze dacă ea nu-și dorea. Știa bine lucrul ăsta și temerile ei veneau din trecut. Dar acum amintirile acelea erau în spatele unor uși bine închise. Tot ce trebuia să facă era să nu-l lase pe Cody Briggs să găsească cheia.

Și poate că ea doar își imagina totul. Relația lor – care de fapt nu exista – era una strict profesională. Iar astăzi avea ocazia să stabilească niște limite.

Cu ochi strălucitori de emoție, Carol făcu un duș în grabă, își puse o pereche de pantaloni scurți, kaki și un tricou. În ruptul capului nu s-ar fi îmbrăcat în blugi. Mai degrabă și-ar fi pus un costum de schi decât să-l asculte pe Cody.

Ajunse în hol cu zece minute mai devreme. Dar Cody deja o aștepta afară. Era îmbrăcat altfel decât de obicei. Avea un tricou alb, o pereche de blugi negri și o eșarfă îi lega capul. Părul lung și negru ca pana corbului îi flutura sălbatic pe umeri.

Carolei îi venea să-și treacă degetele prin părul lui, să-i mângâie linia puternic reliefată a maxilarului, să-l atingă, să-l guste... Gândul acela o surprinse. Nu cunoștea pericolul? Unde-i fugise autocontrolul?

– Domnule Briggs! exclamă ea voit ironic. Unde ți-e pălăria prăfuită?

– Domnișoară Lawson! Unde-ți sunt blugii? îi imită el tonul.

Cody o studie cu atenție. Era ceva cu femeia asta. Se simțea alături de ea ca și cum ar fi fost singura femeie din lume. Ca și cum pe ea o așteptase toată viața.

Și chiar o așteptase în dimineața aceea patruzeci și cinci de minute. Venise mai repede la întâlnire, nerăbdător s-o întâlnească, sperând ca ea să apară mai devreme. Gestul lui fusese necugetat, desigur, dar simțise că nu mai putea sta un minut în casă.

Și iat-o acum apropiindu-se de el cu părul ei blond în vânt, cu ochii albaștri ca cerul de dimineață și... îmbrăcată în pantaloni scurți. Se așteptase să vină în blugi?

– Ai parcat prost, Cody, îl mustrului ea. Nu vezi că încurci oamenii? Puteai să te duci în spate.

Cody izbucni în râs. Un râs care-o făcu pe Carol să tremure, un râs care-i înmuie genunchii. Era fermecător și nu mai părea periculos.

– Tot la clienți te gândești, Lonesome. Mai există și altceva pe lumea asta pentru tine? Și fără să mai aștepte răspunsul ei, adăugă serios: Nu încurc pe nimeni și dacă apărea cineva care voia să plece, mutam jeep-ul, nu era o problemă. Sau ți-e teamă să nu te certe directorul? Nu-ți face griji, îmi asum în întregime responsabilitățile.

– Bine, bine, îl opri ea. Hai, acum. Pornim la drum sau ce facem?

– Cum vrei tu. Urcă-n mașină, spuse el întinzându-i mâna s-o ajute.

Atingerea ei îi transmise fiori de excitare prin tot corpul. Ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, Cody aruncă o privire spre picioarele ei goale și zvelte care se vedeau aproape în întregime, dezvelite de pantalonii scurți. Gemu neputincios, își mușcă limba încercând să-și stăpânească pornirile, și trânti portiera în urma ei.

După ce se urcă și el în jeep, spuse printre dinți doar atât:

– Pune-ți centura!

Apoi porni în trombă, stârnind în urma lui un nor de praf. Goniră în tăcere minute-n șir printre cactuși gigantici și tufe de scaieți. Drumul, dacă se putea numi așa, era o cărare sinuoasă pe care pe timp de noapte nici măcar n-ar fi zărit-o. La un moment dat începură să urce vertiginos.

Carol privi crispat în dreapta ei spre canioanele care se căscau amenințător, foarte aproape de marginea drumului.

– Dacă vine cineva din sens opus ce facem? întrebă ea cu teamă.

– Nici o problemă, tragem pe dreapta.

– Dar n-avem unde...

Cody aruncă o privire rapidă spre dreapta drumului și spuse:

– Mda, cred că ai dreptate. Să sperăm că nu apare nici o mașină.

– Așa procedezi și cu turiștii, sau îmi faci asta mie special?

– Tot ce fac eu, fac special, spuse el detașat. Și tu ești la fel. Ne asemănăm în multe privințe.

– Oh, nu, zâmbi Carol cu superioritate. Te înșeli. Poate că fac totul special, dar sunt prudentă. De exemplu, dacă l-aș duce pe șeful meu într-o excursie, aș alege cel mai sigur traseu și nu l-aș plimba la întâmplare printre munți periculoși.

– Ce vezi tu nu sunt munți ci podișuri înalte, o corectă el cotind brusc și oprind mașina pe un platou. Și podișurile astea nu sunt deloc periculoase. Fac drumul ăsta cel puțin de două ori pe zi. Și, Carol, tu nu ești șefa mea. Pentru mine s-a încheiat capitolul ăsta. Eu nu mai am șefi. Prefer să te consider o femeie care să mă ajute să-mi pun în practică talentele. Nu mai fi supărată pe mine, privește în jur și spune-mi ce părere ai.

Carol îl ascultă. Întoarse capul de la stânga la dreapta, cuprinzând cu privirea vastul peisaj.

– Doamne-Dumnezeule, reuși ea să șoptească fascinată.

Rânduri-rânduri de podișuri cărămizii se întindeau la nesfârșit până spre orizont. Priveliștea era hipnotizantă.

Pentru Carol, obișnuită cu autostrăzile și zgârie-norii, această priveliște era de neînchipuit. Mintea ei nu putea să

înțeleagă cum Dumnezeu crease așa ceva. Dar ochii n-o mințeau. Se afla în mijlocul celui mai frumos peisaj pe care-l văzuse vreodată.

– Îți place, constată Cody satisfăcut.

– N-am văzut în viața mea așa ceva, șopti ea. Nu-mi imaginam că există pe lumea asta ceva atât de măreț. Credeam că deșert înseamnă nisip și... nimic.

– Da... are o magie aparte.

– Magie?

– Da. Reușește să trasforme lucrurile și oamenii. O să înțelegi ce vreau să spun.

Privind în ochii lui fascinanți, Carol îl crezu. Ba, mai rău, își dori din suflet să-l creadă. Exista vreo formulă magică și pentru ea ca să uite trecutul? Să-i garanteze viitorul? Avea să aibă oare parte și ea de fericire, fără să se teamă de consecințe dezastruoase? Putea magia să șteargă durerea de a fi avut copilul ei în brațe o clipă, ca apoi să-l piardă pentru totdeauna?

– Ce e? întrebă Cody privindu-i figura palidă. Ce ai, Lonesome? Am spus ceva nepotrivit?

– De ce îmi tot spui așa, Lonesome? întrebă ea enervată. Ți-am mai zis că mă cheamă Lawson. Te rog să nu mă mai poreclești.

– Bine, spuse Cody cu blândețe, dorindu-și pentru o clipă s-o ia în brațe și să-i aline durerile al căror motiv nu-l cunoștea. Bine, repetă el. Crede-mă că n-am vrut să te jignesc sau să te rănesc. Dar prima oară așa am înțeles că te cheamă. Apoi mi s-a părut că numele se potrivește cu tristețea din privirile tale. Îmi pare rău.

Carol îl privi cu uimire pe bărbatul ai cărui ochi își pierduseră toată aroganța pentru a deveni câteva clipe plini de tandrețe, sinceritate și sensibilitate. Nici măcar nu mai putea să reacționeze de uimire. Tot ce-și dorea era să nu se mai certe cu el.

– Bine, las-o baltă, spuse ea fluturând cu indiferență din mână. Nu-i nimic. Oricum, n-are nici o legătură cu tine. Nu trebuia să-mi pierd cumpătul.

– Nu, e vina mea. Iartă-mă. Am depășit orice limită.

Carol tresări violent. Acum era convinsă că bărbatul acela îi citea gândurile. De asta se temea de el atât de mult și încerca să-l evite.

Își acoperi fața cu mâinile.

– Oh, nu, șopti Cody punându-și mâinile pe umerii ei. Nu plânge...

– Dar nu plâng! exclamă ea iritată. Par eu că plâng? Sunt supărată, enervată, iritată. De ce spui lucruri ciudate? Nu vreau să mai aud așa ceva. Ți-am mai spus și ieri ce vreau de la tine: ține-te de program. Denumiri, istorie, câțiva cactuși, câteva podișuri și atât! Vreau un tur, la naiba! Nu poți să faci asta? E tot ce-ți cer!

– Ba da, zâmbi el leneș retrăgându-se.

Se răsuci spre bancheta din spate și se întoarse spre ea întinzându-i o pălărie de cowboy.

– Uite, spuse el, pune-ți asta pe cap. Ai pielea atât de albă încât s-ar putea să te arzi în cinci minute. Ți-ai dat cu cremă de soare?

– Nu contează. Am trăit în sud toată viața. Nu-ți face griji pentru mine.

– Bine, cum dorești.

– Slavă Domnului că am ajuns la o înțelegere. Hai, dă-mi pălăria aia și să pornim la drum. Mi-ai promis un tur de trei ore. Câteva podișuri nu mă impresionează.

– Cum dorești, repetă el întorcând jeep-ul și pornind spre o direcție nouă.

Coborâră pe drumul sinuos și înaintară în tăcere prin deșertul care nu mai văzuse ploaia de mult, zguduiți din cauza hopurilor și bolovanilor.

În cele din urmă Cody se hotărî să-i descrie ca un adevărat ghid turistic locurile pe lângă care treceau.

– Podișul Enchanted, podișul Snoring Man, vârful Apaș... Copacii aceia scunzi sunt *prosopis velutina*. Triburile indiene locale fac din coaja lor un fel de băutură alcoolică specifică. Ceilalți arbuști se numesc *paloverde* – sau „bățul verde". Localnicii le mai spun și „paloverde albaștri". Ciudat, nu? Dar ce e obișnuit aici?

Carol îl asculta cu atenție.

La un moment dat Cody opri mașina și coborî.

– Hai, spuse el trântind portiera.

Cody înaintă prin deșert fără să mai privească înapoi, să vadă dacă ea îl urma. Carol ezită câteva momente, apoi înfuriată la culme alergă după el. Stârni praful în urma ei, călcă pe bolovani riscând să-și sucească gleznele, își zgârie pulpele prin scaieți, dar tot nu se lăsă până nu-l ajunse.

– Ajutor! țipă ea părându-i-se că vede ieșind de sub o piatră un șarpe cenușiu. Mă atacă!

Cody se opri-n loc și se întoarse oftând spre ea.

– Ce te atacă?

– Un șarpe.

– Stai aproape de mine și n-o să pățești nimic.

– Sigur, spui așa ca să mă liniștești. Oi fi eu o fată de la oraș, dar știu ce înseamnă șerpii veninoși.

Cu tot sarcasmul, Carol se simțea liniștită.

Cody o luă de mână și spuse:

– Față de autostrăzile din Atlanta deșertul Arizonei e inofensiv. Hai să mergem.

Ținută de mână de Cody, Carol se simțea în siguranță. Începu să privească în jur și să observe diverse lucruri – o multitudine de specii de cactus, șopârle, ici-colo câte un șoarece de câmp sau câte un iepure, păsări zburând deasupra capetelor lor. Aerul mirosea a soare și sălbăticie, o aromă picantă care-i umplea plămânii cu o dulce căldură. De mult nu mai respirase aer curat, nepoluat și necondiționat. Era o senzație înviorătoare.

– Ăsta-i un *saguaro*, spuse Cody oprindu-se în fața unui cactus gigantic ale cărui brațe se înălțau spre cer. *Carnegiea gigantea.* Cred că are vreo sută cincizeci de ani, cincisprezece metri și douăsprezece tone. În mod obișnuit trăiește în medie două sute de ani și supraviețuiește oricăror vicisitudini, mai puțin forței distructive a omului.

Carol își ținu mâna streașină la ochi ferindu-se de soare, își lăsă capul pe spate și privi minunăția.

– Uită-te acolo, sus, îi arătă Cody cu degetul o mică scorbură în trunchiul gros și plin de spini al cactusului. E un porumbel cu aripi albe. Multe păsări își fac cuibul în scorburi pe care și le sapă în trunchiul cactușilor gigantici. Hei, hei, fii

atentă! S-ar putea să te înțepi, spuse Cody văzând-o că se apropie prea tare de cactus. Nu degeaba ți-am spus să-ți pui blugi.

Carol se pregăti să riposteze, dar se simțea prea slăbită de căldura soarelui. Căldura deșertului era uscată, diferită de cea umedă din Atlanta. Se simțea dezorientată, amețită și adormită. Tot ce-o mai ținea în picioare era strânsoarea fermă a mâinii lui Cody. Atingerea lui era puternică și tandră în același timp. Avea pielea fină dar bătătorită în podul palmei. Se întrebă cum ar fi fost dacă mâinile acelea ar fi mângâiat-o pe față, pe umeri, pe piept...

Carol se scutură încercând să scape de dorința care punea stăpânire pe ea.

– Ce e? întrebă el cu o sclipire de amuzament în priviri, dându-i de înțeles că-i ghicise gândurile.

– Nimic, spuse ea. Ce să fie?

– Nu știu, dar am impresia că de fiecare dată când te ating tremuri ca o căprioară speriată. N-ai de ce să te temi. Nu sunt nici lup, nici panteră și nici vultur...

Aroganța și umorul din tonul lui îl făceau irezistibil.

– De ce să mă tem? Nu sunt speriată, Cody, crede-mă.

– Bine. Te cred dacă mă crezi și tu.

Stăteau față în față și Carol ajungea cu creștetul capului exact în dreptul bărbiei lui. Brusc își dori să fie sărutată de bărbatul acela. Gura îi ardea de dorință și simțea nevoia să se lipească de pieptul lui.

– Ce e? șopti el cald. Când mă privești așa nu pot să mai gândesc logic, Lonesome. Simt că mă atragi și mă respingi totodată. Care-i adevărul?

– Adevărul? Cred că te-a bătut soarele-n cap, Cody. Poate că ar trebui să te întinzi undeva, la umbră.

– Numai dacă vii și tu cu mine.

– La paștele cailor, râse ea forțat.

– Nu mă înșel, nu-i așa? spuse el îngustându-și ochii.

Privirea lui avea intensitatea laserului și ar fi putut să străpungă un zid construit cu multă grijă. Întinse mâna și-i mângâie obrazul alb și fin.

Fiori de plăcere îi străbătură trupul Carolei.

– Te înșeli, insistă ea să nege. Nu știi nimic despre mine. Nu mă cunoști.

– Bine. Hai s-o lăsăm așa deocamdată.

Carol se întoarse cu spatele la el, simțindu-i privirea intensă în ceafă. Pericolul plutea în aer. Fără să se mai gândească de două ori,alergă spre jeep dorind să scape de pericol. Înainte să ajungă la mașină mâna ei dreaptă atinse în treacăt un cactus pitic.

– Au! țipă ea ducându-și mâna la gură.

– Nu! strigă Cody alergând după ea. Ce-ai pățit? Te-ai înțepat în cactusul ăla? Uite, să-ți arăt cum se face, spuse el luându-i mâna și trecându-i-o prin părul lui des. E un remediu amerindian. Spinii fini rămân în păr, spuse el scuturându-și capul. Gata, mai simți că te înțeapă vreunul?

– Nu, șopti ea privindu-l cu fascinație nedisimulată.

Senzația părului lui Cody printre degetele ei fusese incredibil de senzuală și intimă.

Cody o privi, simțind-o temătoare și dornică. La naiba! Asta nu trebuia să se întâmple. Simțea că-și pierde controlul. Ce avea femeia asta? De ce-l făcea să-și piardă capul?

Împins de un impuls incontrolabil o prinse de brațe și o lipi de pieptul său. Carol era firavă, vulnerabilă și delicios de senzuală. El nu mai gândi și acționă.

Carol nu mai fusese sărutată în felul acela niciodată. Gura lui era fermă și caldă și o săruta blând, dar înfometat. Atingerea lui îi transmise fiori până-n vârful degetelor.

Ea gemu topindu-se în sărutarea lui, primindu-i limba moale și dulce. Limbile lor se atinseră și șocul pe care-l resimțiră amândoi îi făcu să se agațe unul de celălalt. O clipă mâinile lor rămaseră imobile. Sărutul era totul.

Sub picioarele Carolei lumea se prăbuși. Sărutul dulce și fierbinte îi ardea inima. Deschise și mai tare gura inspirând cu nesaț căldura respirației lui. Din gât îi scăpă un oftat de durere și plăcere.

Cody gemu în semn de răspuns. Își plimbă mâinile pe spatele ei, apoi le coborî cuprinzându-i voluptuos fesele tari.

Brusc, Carol se retrase smulgându-se din îmbrățișarea aceea înflăcărată.

– Nu știu... ce m-a apucat, șopti ea înroșindu-se de rușine și dorință.

– Nici eu nu știu, Lonesome, spuse el răgușit, dar știu că mi-a plăcut la nebunie.

– Ce prostie, râse ea forțat. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Îmi pare rău.

– Mie nu, spuse el cu privirea întunecată. S-ar putea să-mi pară rău cândva, dar deocamdată, nu.

– Hai, spuse ea intrând în mașină, nu vreau să mai pierd nici un minut din turul pe care mi l-ai promis. Timpul zboară.

Cody rămase nemișcat privind-o cum fugea de el și se simți copleșit de un instinct animalic. Îi venea să alerge după ea, s-o prindă și să se unească cu ea. O dorea pe femeia aceea cu disperare.

– Cody, ce faci? Nu m-ai auzit? Vreau să plecăm. De ce mă privești așa?

– Cum?

Ca un animal de pradă, ar fi vrut ea să spună, simțind primejdia plutind în aer.

– Cody, a fost vorba că-mi faci un tur...

– Da, așa e, spuse el trecându-și degetele prin păr. Hai să mergem.

Carol ezită câteva momente.

– Cody, sper că nu procedezi la fel cu toate clientele.

– Doamne ferește! izbucni el în râs.

Glasul lui avea în el ceva senzual. Carolei îi venea să alerge spre el și să i se arunce în brațe ca să-l sărute din nou. Voia să se convingă că primul sărut fusese într-adevăr copleșitor și nu-i jucase imaginația feste. Dar bunul-simț învinse.

Se urcă în mașină și-l privi detașat.

– Să uităm incidentul, bine? întrebă ea într-o ultimă încercare de a mai obține ceva de la el.

Dar Cody tăcu.

– Vorbesc serios, spuse ea de data asta cu convingere. Nu vreau să am probleme. Întâmplarea de mai devreme n-ar fi trebuit să aibă loc.

Cody dădu din cap scoțând din gât un sunet care era prea aspru ca să pară a fi râs.

– Deja am uitat tot, spuse el. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să mai am o problemă în plus.

Întoarse mașina stârnind un nor de praf în urmă și porni spre o nouă destinație.

Îi arătă canioanele Lost Gulch și Horseshoe. Apoi conduse pe valea unui râu secat. Mașina se zguduia atât de tare încât părea că din clipă-n clipă avea să-și piardă roțile.

Apoi ajunseră într-o vale umbrită de pereții înalți ai stâncilor. La un moment dat opri mașina și-i arătă vârful unui munte care se înălța solitar și maiestuos în depărtare.

– Acolo s-au refugiat apașii când albii au încercat să-i gonească de pe pământurile lor.

– Și au reușit să rămână acolo?

– Nu, spuse Cody întristat. Dar s-au luptat din greu. Iubeau pământurile astea la fel ca triburile Navajo, Pueblo și Utes. Convingerea lor era că pământul străbunilor lor e sfânt, îi apără și-i ține uniți.

– Și tu ce crezi?

– Eu? întrebă el cântărind bine întrebarea.

Lumina din ochii lui se stinse pentru o clipă, apoi el ridică din umeri și zâmbi.

– Eu sunt un simplu ghid, spuse el cu modestie. Părerea mea nu contează.

Apoi se urcară în jeep și porniră spre alte locuri, cu viteză și mai mare. Mașina o zdruncina atât de tare pe Carol încât îi clănțăneau dinții în gură.

– Bine, spuse ea ținându-se de bord ca să nu dea cu capul de plafon. Mă predau. Mi-ajunge. M-ai convins. Putem să ne întoarcem acum?

Cody oftă. Ar fi vrut să-i arate Carolei mult mai multe, s-o facă să înțeleagă magia acelor locuri, să ajungă și ea să iubească deșertul așa cum îl iubea el.

– Încă o oprire, spuse el. O să merite. Îți promit.

Coti brusc la stânga și o luă pe un drum care urca pe un podiș. Se opri în vârf, pe platou și începu să urce pe o stâncă de unde se vedea întreaga vale.

– Hai, vino și tu aici, spuse el oferindu-i mâna. Asta-i stânca Briggs. Nu poți să ratezi cea mai interesantă parte a excursiei, care mă face atât de faimos.

Carol urcă pe vârful stâncii ținându-se strâns de el ca să nu cadă. În jurul lor se căsca o prăpastie spre care ea nu îndrăznea să privească. Se simți cuprinsă de amețeală. Doar apropierea de Cody care o ținea la pieptul lui îi dădea siguranță.

– Uite, spuse el arătându-i în depărtare. Vezi forma aceea întunecată? E muntele Mingus. În spatele lui e Verde Valley. Și dacă mergi spre nord, după vârfurile San Francisco, dai de Marele Canion. Dacă ai avea aripi să zbori ca un vultur ai înțelege întreaga istorie a acestor locuri.

Să zboare ca un vultur? Brusc, Carol simți cum totul începe să se învârtească în jurul ei. Cuvintele, imaginile, senzațiile, toate formau copia fidelă a visului ei.

– Cred că prefer să rămân cu picioarele pe pământ, spuse ea punându-și mâna pe frunte.

– Te simți bine? întrebă el încruntându-se.

– Da, spuse ea privind în gol spre orizont.

– Ești o adevărată expertă în a te ascunde... Ar trebui să iau lecții de la tine.

– Tu?

– Și eu pot fi rănit, știi? spuse el încet.

Deși el privea în altă parte, Carol observă în ochii lui o umbră de tristețe care o surprinse și o dezarmă. Dar anii de suferință o făcură să tacă. Se desfăcu din îmbrățișare și se strecură ușor pe lângă el coborând de pe stâncă.

– Ce faci? întrebă el.

– Mă duc să-mi iau aparatul de fotografiat. Nu pot să ratez așa ceva. Mă întorc imediat.

Cody o privi cum se îndrepta spre mașină. Carol avea o siluetă firavă, iar părul blond care-i flutura pe umeri îi dădea un aer angelic. Părea ireală. Avea impresia că dacă ar fi întins mâna s-o atingă ea s-ar fi evaporat sau s-ar fi preschimbat în ceva care l-ar fi distrus.

După ce Carol se întoarse și făcu câteva fotografii, Cody hotărî:

– Hai să ne întoarcem. Se face târziu.

– Bine, oftă ea. Mi-ar fi plăcut să mai stăm puțin. Îmi plac locurile astea. Trebuie să recunosc că ai ales un tur fantastic. E foarte diferit de cel oferit de companie. E... uimitor. Credeam că deșertul e deșert și atât. Tu mi-ai arătat o altă lume.

Cody se opri în loc și o privi neîncrezător. Inima i se strânse de bucurie și durere. Nu știa dacă s-o creadă sau nu. Voia doar să fie politicoasă sau chiar așa simțea?

– Oricum, nu contează ce părere am eu, nu? râse ea amar. Contează doar părerea clienților. Atâta timp cât ei sunt mulțumiți, ai libertatea să-i duci pe unde vrei. Am vrut să văd ce le arăți, din pură curiozitate. Voiam să înțeleg de ce se întorc întotdeauna așa de încântați.

– Acum ai înțeles?

– Cred că da.

– Și ți-a plăcut?

– Foarte mult.

– Mă bucur. Dar am nevoie și de slujba asta.

– O s-o ai în continuare.

– Mulțumesc.

– Poți să-mi mulțumești lăsându-mă să mai admir priveliștea asta minunată încă puțin. Am impresia că m-au doborât soarele și căldura. Sunt epuizată.

– Cum vrei tu, șefa!

– În sfârșit ai înțeles pe ce poziții ne aflăm, râse ea închizând ochii și lăsându-și capul pe spate.

Un vânt ușor îi bătea prin păr răcorind-o. Îl mai simți pe Cody îndepărtându-se, apoi, după câteva minute de tăcere, i se păru că aude sunetul dulce al unui fluier. Sau era doar foșnetul vântului? I se părea că o voce îndepărtată venită din negura timpului i se insinuează în suflet, vrăjind-o. Apoi auzi vocea joasă, melodioasă, dar tristă, a unui bărbat.

Deschise ochii și privi în jurul ei. I se păru că-l vede pe Cody pe vârful unei stânci. Carol avea soarele în față și nu distingea decât o siluetă. Își puse mâna la ochi și silueta își desfăcu aripile și-și luă zborul. Era un vultur.

– Cody? strigă ea înspăimântată. Unde ești?

Se transformase Cody într-un vultur, ca în vis? Sau visa? Unde era Cody?

– Cody? strigă ea și mai tare ridicându-se în picioare și privind cu disperare în jur.

Gura i se uscă și inima începu să-i bată cu putere. Auzi pași venind din spate. Se întoarse brusc, părându-i-se că se apropie de ea un indian bătrân. Dar era Cody.

– Ce e? întrebă el îngrijorat.

– Nimic. Nu știam unde ai dispărut.

– Eram puțin mai încolo.

– Ce făceai?

– Cântam...

– Ce anume?

– O legendă veche Navajo. De ce?

– Nu știu, râse ea nervos. Mi s-a părut că... Ei, o prostie.

– Ce, Carol?

– Am avut senzația că te-ai transformat în ceva magic... într-un vultur.

– Și acum? întrebă el cu ochi întunecați.

– Acum ești pământean. Cred că mi s-a părut din cauza cântecului. Nu știu cum reușesc cântecele astea vechi să creeze asemenea senzații. Oricum, e o prostie...

– Nu e o prostie, Lonesome. E minunat. E magic. Legendele și cântecele astea s-au păstrat de mii de ani. Tribul Navajo crede că ele păstrează un echilibru, o armonie, care-ți înalță sufletul. Privind în viitor cred că au dreptate. Credința lor e cu adevărat înălțătoare. Ce idealuri avem noi acum? Să umplem un hotel cu clienți care să plătească o sută cincizeci de dolari pe noapte? Cu ce ne înalță idealul ăsta spiritul?

– Mi se pare interesant să aud asta tocmai de la tine, zâmbi ea privindu-l pe sub sprâncene.

– De ce?

– Nu tu ești acela care practic ai cerșit o slujbă doar pentru bani, sau mă înșel?

– Asta crezi tu că am făcut? întrebă el cu un ton plin de amărăciune.

O clipă Carol avu impresia că el se va trasnforma într-un vultur care o va înhăța și va zbura cu ea peste canioane. Dar Cody se întoarse cu spatele la ea și se îndreptă spre mașină.

Carolei i se strânse inima. Nu știa dacă de teamă sau de durere. Și, mai rău, nu știa de ce se simțea copleșită de toate acele emoții. În fond, ce-i păsa ei?

Capitolul 5

După-amiaza părea să nu se mai termine. Carol nu reușea să se mai gândească la nimic altceva decât la dimineața ciudată pe care o petrecuse împreună cu Cody Briggs. Renunță la intenția inițială de a se relaxa. Munca o ajuta mai mult să-și canalizeze gândurile spre altceva.

Se îmbrăcă într-o rochie bej diafană și se duse direct la birou. În ziua aceea o înlocuia Edna, o veche angajată care lucra la recepție.

– Bună, Edna, cum merge treaba?

– Bine. Tu ce faci?

– M-am relaxat suficient. Ce-ar fi să-ți iei liber și să mă lași pe mine să continuu?

– Serios? Ar fi minunat. Unchiul meu, Charile Yazzie, trebuie să compună un imn nepoțelului său nou-născut. Aș vrea să-l ajut la bucătărie pentru că trebuie să fie foarte ocupat. E important ca imnul să iasă bine.

– Un imn? întrebă Carol cu interes.

– Da, un cântec Navajo de ceremonie, explică Edna. Noi credem că Binele și Răul există în Univers în armonie. Toate au legătură. Când se naște un copil, familia compune pentru el un cântec, un imn de binecuvântare, care îl ajută pe copil să facă parte din armonia universală.

– Atunci trebuie neapărat să te duci să-l ajuți pe unchiul tău. Ne vedem mâine dimineață. Vă doresc inspirație.

– Mulțumesc mult.

Carol se trânti pe scaun simțind cum se prăbușește pe dinăuntru. De fapt, indiferent de unde ar fi apărut, rostirea acestui cuvânt ar fi surprins-o cu garda jos și ar fi lovit-o în plin. Copil. Bebeluș. Nou-născut.

O durea sufletul. Acum trebuia să clipească des și să-și lase capul pe spate ca să nu plângă. Ce naiba se petrecea cu calmul ei, cu oaza ei de liniște pe care și-o construise cu atâta grijă?

Cu un efort supraomenesc își scutură umerii și deschise agenda cu programări. Trebuia să muncească, să nu-i dezamăgească pe cei care o angajaseră la Ocotillo. Trebuia să dovedească faptul că era capabilă, că avea idei. Și dacă tristețea avea s-o copleșească, ea va lupta mai înverșunat, va munci și mai mult, până la epuizare.

O umbră căzu pe agenda ei. Inima îi tresări violent. Cody? Închise o clipă ochii înainte de a privi. Își ridică încet capul și văzu stând în fața ei un bărbat de vârstă mijlocie, cu un sac plin de crose de golf pe umăr.

– Bună, spuse el. Iartă-mă, dar n-am vrut să te sperii.

– Nu m-ați speriat. Cu ce vă pot ajuta?

– Mă cheamă Russ Howard. Nu cred că ești persoana cu care am vorbit mai devreme.

– Cred că vă referiți la doamna Yazzie. Eu sunt Carol Lawson, asistent manager. Vă rog, luați loc. Pot să vă ajut cu ceva?

– Cu siguranță! Trebuie neapărat să obțin o programare la doctorul Briggs. Am fost înștiințat de doamna Yazzie că acest domn nu-i disponibil momentan. Dar pentru mine e foarte important să mă întâlnesc cu el. Am mai fost aici astă-primăvară și m-am întors special pentru Cody Briggs.

Carol se încruntă întrebându-se dacă „doctorul Briggs" era una și aceeași persoană cu Cody Briggs.

– Desigur, spuse ea nehotărât. Dar, ca să fiu sigură că am înțeles bine, astă primăvară...

– Da. În aprilie. Imediat după scandal. La naiba, unii pierd, alții câștigă! Asta-i regula jocului. N-am mai petrecut niciodată în viața mea o asemenea zi cum a fost cea pe care mi-a oferit-o Cody Briggs. Experiența aceea o pot compara numai cu cea pe care mi-am imaginat-o citind niște cărți, pe când eram student la Yale. Am avut impresia că acest doctor Briggs îmi oferă cheia înțelegerii universului. Eram doar noi doi în mijlocul deșertului. A fost incredibil. Cunoașteți sentimentul?

– Oh, da, șopti ea aproape materializând imaginea lui Cody, puterea atingerii lui, sărutul... Da, oftă ea, cunosc sentimentul.

– Buuun. Atunci îmi înțelegeți dorința. Trebuie neapărat să reeditez momentul. Nu accept refuz.

– Dar, domnule Howard...

– Congresman Howard. Dacă asta mă va ajuta să obțin ceea ce doresc.

– Congresman? Iertați-mă, nu v-am recunoscut.

– N-are importanță. Doar să-mi obțineți o programare. O să plătesc gras...

– Vai, dar nu e nevoie. O să încerc să văd ce pot face pentru dumneavoastră. Dacă spuneți că ați revenit special pentru domnul Cody Briggs...

– Perfect, spuse bărbatul și plecă așa cum venise, cu sacul cu crose de golf pe umăr.

Carol se ridică de la birou și făcu câțiva pași spre colțul întunecat al holului. Ce se petrecea cu ea? Spera ca acest bărbat s-o ajute să scape de coșmaruri, să dărâme zidul pe care-l construise și în spatele căruia se ascunsese atâția ani?

Se opri în fața unei vitrine și privi șirul de statuete din lemn pictate în culori vii, decorate cu pene, care păreau prinse într-un dans mistic. Sub ele era o notă: *„Păpuși Hopi Kachina, folosite în timpul ceremonialului Powamu. Colecție particulară – Cody Briggs"* Lângă păpuși erau câteva tobe frumos pictate aparținând aceluiași Cody Briggs. Pe un perete, în spatele unui paravan de sticlă, iluminate strategic, erau câteva arcuri cu săgeți cu vârful din argint. Sub altă vitrină erau înșiruite coșuri, oale din lut, țesături și diverse unelte de piatră din secolul șaptesprezece, aparținând tribului Zeni. Sub ele era o notă: *„Tribul Zeni, politeist, putea printr-o complexitate de ceremonialuri să aducă ploaia, să gonească dușmanii, să crească recoltele și să trăiască mulți ani fericiți în pace"*

Carol atinse cu degete tremurătoare cristalul care acoperea colecțiile. Aproape că putea să simtă misterul care înconjura acele obiecte. Le simțea puterea. Îi stârneau emoții neașteptate.

Același lucru îl simțise și în prezența lui Cody. Frumusețea lui întunecată, învăluită într-o aură de mister, o fascina. Și el avea secrete. Din momentul în care-l văzuse pentru prima oară o hipnotizase cu privirea lui pătrunzătoare. Acum voia să afle de ce.

Se întoarse la birou și-l căută pe Cody, dar el plecase. Lăsă un mesaj și îl așteptă încercând să-și continue munca.

La un moment dat îl simți apropiindu-se, așa cum îl simțea de fiecare dată. Ridică privirile din documente și-l văzu apropiindu-se de ea. Era îmbrăcat ca de obicei, în haine prăfuite de cowboy, cu pălăria lăsată pe ochi.

– Am auzit că m-ai căutat, spuse el.

– Cine ești tu, Cody Briggs? întrebă ea direct privindu-l în ochi. Ce naiba se petrece aici? Nu mai înțeleg nimic. Vii la mine ca un cowboy care caută cu disperare o slujbă, ca un renegat cu suflet de poet. Mă înnebunești, îmi ocupi toată ziua mea liberă... ca să aflu că ești doctor? Doctor, pentru numele lui Dumnezeu! Vreau să-mi spui tot adevărul.

Cody dădu la o parte cu o mișcare hotărâtă hârtogăraia de pe birou și se așeză confortabil.

– Ce faci tu aici, Carol? N-ai avut cu ce să-ți umpli timpul liber și ai revenit la birou?

– Asta nu-i treaba ta. Și nu mi-ai răspuns la întrebare. De data asta nu mai scapi. Cine ești?

– Cody Briggs, spuse el nonșalant.

– Doctor Cody Briggs.

– Și asta, spuse el cu un zâmbet în colțul gurii.

– Grozav! Ce fel de doctor? Medic, doctorand, sau un fel de vindecător spiritual? întrebă ea iritat.

Cody izbucni în râs.

– Nu înțeleg ce te amuză!

– Ochii tăi devin violeți când te enervezi, Lonesome. Ești așa de frumoasă!

– Ești... imposibil! izbucni ea cu obrajii în flăcări.

– Depinde ce înțelegi tu prin imposibil, ridică el din umeri.

Carol închise ochii. Trebuia să nu-l mai vadă ca să-și clarifice gândurile.

Cody își încleștă maxilarul. Curbura moale a obrajilor ei, armonia perfectă dintre genele negre și obrazul alb, catifelat, îl făcură să-și piardă controlul. Se luptă în tăcere cu dorința care-i fierbea în vene. Gemu înfundat și spuse:

– Știi ceva? Mă grăbesc. Trebuie să plec. Dacă vrei răspunsuri, putem să stăm de vorbă altă dată.

Carol clipi, uimită de graba lui neobișnuită. Dacă-l lăsa pe el să stabilească regulile ea n-ar mai fi reușit niciodată să stăpânească emoțiile pe care i le provoca.

– Fii convins că vreau răspunsuri. Și o să le obțin dacă mai vrei să lucrezi aici, doctor Briggs. Poate să intervină orice congresman în favoarea ta, nu mă interesează.

– L-ai cunoscut cumva pe Russ Howard? zâmbi Cody relaxându-se. Din cauza asta te-ai aprins așa?

– M-am aprins? zâmbi ea cu superioritate. Pur și simplu sunt de părere că oamenii ar trebui să fie sinceri unii cu alții, în afaceri și în orice fel de relații. Da. E vorba de congresmanul Russ Howard. Ce vrei să-i transmit?

– Dacă mai lucrez pentru tine, programează-l când vrea el.

– Perfect. O s-o fac.

– Bine. Acum pot să plec, da?

– Stai puțin. N-am obținut nici un răspuns, zise ea aplecându-se peste birou și privindu-l cu intensitate.

– Dacă dorești răspunsuri, vino diseară în tabăra mea.

– Tabăra ta? râse Carol. Nu, mulțumesc. Eu nu plec noaptea prin deșert să caut tabere... Și poți să-mi explici ce caută un doctor într-o tabără?

– Ai fi preferat să locuiesc într-un apartament la Scottsdale? Sau într-o vilă la Phoenix?

– Aș fi preferat să stai într-o locuință normală.

– Atunci ai greșit adresa. Nu sunt tipul tău.

– N-am greșit nimic! izbucni Carol simțind cum își pierde controlul. Și n-a spus nimeni că ești tipul meu.

– Ți-ar plăcea să fiu? întrebă el arătându-și dinții.

– Dacă aș fi vrut vreun tip, spuse ea ridicându-și bărbia, aș fi găsit un domn manierat, din Sud.

– Părerea mea e că tu nu știi încă ce vrei, râse el molcom îndesându-și mai bine pălăria pe cap. Sau ți-e teamă să recunoști, spuse el și se întoarse cu spatele, dând să plece.

– Cody... ezită ea. Voiam să-ți spun că m-am uitat la colecția de obiecte artizanale din vitrine.

Cody se întoarse încet cu fața la ea.

– Mă întrebam când o s-o faci. Sunt frumoase, nu?

– Da, spuse ea simțind pasiunea ascunsă din vocea lui.

Cody era aproape la fel de priceput în a se ascunde ca și ea.

– Sunt frumoase... misterioase, adăugă ea visător.

– Da, într-un fel. Eu simt că trebuie să mă prosternez în fața lor. Am un adânc respect față de oamenii care le-au făcut. Mă gândesc la pioșenia, dăruirea, pasiunea cu care au fost concepute. La măsura în care aceste obiecte au contribuit la cursul istoriei.

– Ești profesor, nu-i așa? întrebă ea încet. Ți-ai dat doctoratul în istoria Americii, nu?

– Așa e, recunoscu el. Dar nu mai sunt profesor.

– De ce?

Cody reacționă ca și cum i-ar fi tras un pumn în față. Capul îi zvâcni înapoi și mușchiul maxilarului i se încordă. Ochii i se îngustară și o privi ca și cum ea ar fi fost responsabilă de durerea lui. Apoi Carol îl simți cum se străduia să se stăpânească.

– Ți-am spus, zise el. Dacă mai dorești răspunsuri vino la mine în tabără diseară.

– Și eu ți-am spus că nu.

– Bine, ridică el din umeri. Vino mai târziu. La noapte. Obișnuiesc să alerg prin deșert vreo cinci kilometri, seara. Apoi o să te aștept.

– Nu mă aștepta! strigă ea amintindu-și de bărbatul gol din vis care alerga prin deșert. Adică... unde se află tabăra ta? se răzgândi ea brusc.

– La o aruncătură de băț, după primul podiș. O să-o reperezi imediat. Obișnuiesc să fac un foc de tabără noaptea. Dacă vrei, uite cheile jeep-ului.

– Nu trebuie. Ia-le. Tu cu ce te întorci?

– Pe jos.

– Nu se poate!

Cody o ignoră, se întoarse cu spatele și plecă.

– Te aștept, Lonesome...

Capitolul 6

Limbile de foc dansau în întunericul negru ca păcura. Aurii și roșii, păreau a fi sufletele unor războinici pictați pentru luptă. Cody aproape că auzea tam-tam-ul tobelor.

Aștepta de ore întregi și fierbea de furie... pe sine că voia atât de mult să apară Carol pe care o dorea cu disperare. Era dureros de conștient de foamea care creștea în el și-i măcina sufletul. De ce lăsa să i se întâmple asta? De un an de zile închisese toate porțile sufletului său, uitând de candoare și virtute. Acum știa mai bine. Cunoștea un alt mod de a-și trăi viața, ce nu includea încrederea într-o persoană fizică.

Cu un scrâșnet din dinți rupse un vreasc și-l aruncă în foc. La naiba! Nu învățase nimic anul trecut? Nu pierduse tot ce avea: slujba, prietenii, respectul, viitorul? Cu ce mai rămăsese?

Cu un râs amar simți răspunsul pulsând în pieptul lui, printre mormane de cenușă. Inima lui. Doamne, cât îl durea. Crezuse că va uita durerea izolându-se în deșert. Singur, făcând o muncă simplă, credea că e la adăpost. Apoi apăruse

ea, Carol Lawson, plină de secrete pe care numai el le vedea. De ce-și dorea cu atâta disperare să spargă zidul după care se ascunsese ea? De ce-și dorea ca ea să apară din întuneric?

Gemu trecându-și degetele prin păr și privind focul, găsind acolo pacea și uitarea. Se apropie de flăcări strângându-și genunchii la piept.

Închise ochii încercând să uite de sine. Flăcările îi încălzeau brațele goale. Ascultă pocnetul vreascurilor, pierzându-se în muzica lor specială.

Când deschise ochii o văzu pe ea. Sau i se păru, pentru că nici unul din ei doi nu făcu vreun gest de apropiere. Carol stătea în fața focului care-i lumina chipul. Era frumoasă... minunată. Părea ireală, ca o nimfă. Ochii ei străluceau în lumina flăcărilor. Părea că tremură. Rochia subțire și transparentă i se lipea de trupul firav, de coapse, de piept...

Cody aproape că putea să-i audă bătăile inimii. Era ca și cum trupurile lor s-ar fi unit. Îi simțea căldura și textura pielii, sfârcurile întărite, fragilitatea mijlocului, forma feselor...

Ca răspuns, măruntaiele lui se răscoliră de dorință. Tânjea s-o atingă, s-o elibereze, s-o posede. Era ca și cum o făptură străină îi intrase pe sub piele. O făptură primitivă, sălbatică, pasională. Era o creatură a cerului și pământului, a lunii și a vântului, la fel de elementară ca și focul.

– Carol? șopti el cu buzele uscate.

– *Cody?* îi răspunse ea ca o șoaptă a vântului.

Cu mișcări încetinite Carol își mângâie umerii goi. Gestul ei îl înnebuni complet pe Cody. Ochii ei se măriră umplându-i-se de lacrimi și buzele i se întredeschiseră surprinse. Întinse mâinile spre el într-un gest de chemare și abandon.

– *Cody? Mi-e frică... Sunt pierdută și speriată... Golită... Am pierdut... Totul... Oh, Cody, ajută-mă. Salvează-mă,* șopti ea și păși direct spre flăcări.

Cody țâșni înaintea ei și-i îmbrățișă picioarele împiedicând-o să cadă în foc.

– Cody?! strigă ea trezită parcă din hipnoză.

Îl privi îndelung în ochi. Era frumos, avea tenul bronzat și ochii negri. Sub trupul lui sculptural se înlănțuiau o făptură sălbatică și un bărbat. Carol ardea de dorință să-l atingă. Fiecare fibră din trupul ei tânjea să-i simtă forma și căldura mușchilor... a tuturor mușchilor, și mai ales a sexului lui umplând-o, eliberând-o.

Doamne, de nouă ani nu se mai gândise la așa ceva. De ce o făcea tocmai acum? De ce?

Dar răspunsul stătea în ea, în mintea ei, în pieptul ei, unde inima-i bătea ritmic, cu putere. Nu înțelegea ce forță obscură o împinsese să înainteze chiar și prin flăcări numai ca să-l atingă. Cody era real și nu semăna cu fantomele care-i bântuiau visele. El era puternic și putea s-o salveze, s-o elibereze de coșmarurile groaznice care nu-i dădeau pace.

– *Cody... Cody...* șopti ea printre lacrimi. *Salvează-mă.*

Realitatea și iluzia se împletiseră într-un dans al flăcărilor. Apoi lumea prinse formă în jurul lui, se materializă.

Noaptea era liniștită și răcoroasă. Carol îl privea cu atenție. Dar nu era îmbrăcată în rochia transparentă, ci într-o pereche de blugi și un tricou. Ce sens aveau toate astea? Ce era realitate și ce era iluzie?

– Cody! Cody! Ce ai? Ți-e rău?

– Nu... n-am nimic, spuse el scuturându-se ca dintr-un vis greu. Ai întârziat.

– Asta pentru că mașina ta e un hârb nenorocit, spuse ea aruncându-i cheile în brațe. Am fost nevoită s-o las în drum și s-o iau la picior.

– Dar până la urmă m-ai găsit.

– M-am gândit că nu poți fi prea departe de hotel. Am văzut focul din depărtare.

– Ți-am spus.

– E cam frig...

– Așa e în deșert. Ziua nisipul și pietrele se încălzesc foarte tare, dar nu reușesc să înmagazineze multă energie, iar noaptea eliberează căldura extrem de repede și...

– Mulțumesc pentru lecție, doctor Briggs, spuse ea cu sarcasm.

Dar ochii ei îi zâmbeau cald.

– Iartă-mă. Am tendința să dau mai multe explicații decât trebuie.

– Nu-i nimic. De fapt, nu știu de ce, dar îmi place. De ce ai renunțat să predai?

– N-am renunțat, zâmbi el. Nu se vede? Am renunțat la catedră. De fapt am pierdut-o.

– Cum?

– E o poveste lungă și plictisitoare.

– Mă interesează, insistă ea.

Privirea îi căzu la picioarele lui Cody unde, în dezordine, zăcea o grămăjoară de pietre triunghiulare șlefuite perfect.

– Ce sunt astea? întrebă ea luând una în palmă.

– Vârfuri de săgeți. Sunt foarte ușor de făcut. Exercițiul ăsta mă relaxează.

– Ai nevoie de ceva care să te relaxeze? întrebă ea privindu-l dintr-o parte.

Ochii ei sclipeau albastru și misterios în noapte.

– Cred că da... Oricum, mi-a intrat în sânge să le fac, mai ales când sunt singur și mă gândesc la ceva.

Carol cântări pietricica în palmă. Era incredibil de ușoară și foarte ascuțită.

– Indienii de prin locurile astea fac asemenea vârfuri de săgeți?

– Da. Privește-l pe ăsta, spuse el scoțând din buzunarul pantalonilor un vârf diferit de cele făcute de el. Cum ți se pare?

Carol luă bucățica de piatră în mână și o privi curios. Era mult mai ușoară ca celelalte și părea plină de viață.

– Îl am de ani de zile, spuse Cody. E un fel de talisman pentru mine. Are cel puțin două sute de ani și cred că aparține tribului Sioux.

Carol aproape că-și închipuia povestea lui. Vedea un bătrân luptător amerindian, vopsit pe față, cu pene pe cap, potrivindu-și săgeata în arc.

– Ce e? întrebă Cody.

– Nimic, râse ea scurt. Mi s-a părut că mi-e cumva... familiar.

– Poate că ai fost războinic Sioux într-o viață anterioară, spuse el luându-i mâna și întorcându-i-o cu fața în sus. Ia să vedem. Poate că...

La atingerea lui caldă, Carol scăpă vârful săgeții din mână.

– Gata cu săgețile, zise ea. Spune-mi mai bine de ce ți-ai pierdut catedra.

O privi o clipă cu pupilele dilatate, apoi îi oferi mâna și o ajută să se ridice de pe jos. Carol se șterse de praful de pe pan-

taloni, cu mâna rămasă liberă. Cealaltă mână era prizonieră în mâna lui Cody care-o strângea destul de tare. Când el vorbi, Carol îi simți tensiunea din glas.

– Am fost concediat, începu el. Mi s-a dat un picior în fund. S-au descotorosit de mine pur și simplu. Toată lumea pe care-o cunoșteam, colegii de la universitate, persoanele în care aveam încredere, cu care lucrasem ani de zile, mi-au întors spatele și și-au băgat capul în nisip. Unii chiar au avut tupeul să jubileze, dar pe la spatele meu.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Carol blând.

– Am făcut ceea ce trebuia să fac, spuse el privind în gol și strângând-o și mai tare de mână. Ceea ce nimeni n-a avut curajul să facă. N-am avut niciodată un post de conducere important în facultate. Părerea mea nu conta prea mult. Nu mi-a plăcut politica asta.

– Dar ce ai vrut să faci?

– Ceea ce consideram eu că e bine și drept. Ascultă, Carol, nu pot să...

– Să nici nu te aud, Briggs! Am venit până aici, numai eu știu cum. Mi-ai promis că-mi spui. Îți calci promisiunile? Îți dai seama că-n ochii mei n-o să mai faci doi bani?

O privi printre gene. Știa că ea îi vedea durerea întipărită pe chip. Rănile trădării îi străluceau în ochii în care juca lumina flăcărilor.

Făcu doi pași ieșind din conul de lumină. Dar nu reuși să scape de intensitatea scrutătoare a privirii ei. Își băgă mâna în buzunar și scoase vârful de săgeată. Îl privi încercând să găsească acolo puterea să scape.

– Sunt arheolog și antropolog, continuă el. Asta e profesia mea. Pasiunea pentru cultura amerindiană a început din copilărie, când căutam prin praful din Minnesota vârfuri de săgeți, cioburi de oale sparte, diverse unelte și obiecte de cult. Aveam un străbunic Sioux. Restul familiei provenea din Norvegia și Italia. Dar acest străbunic mă fascina. Poate din cauză că era cel mai misterios. Toți membrii familiei aveau certificate de naștere, numai el nu. El avea în schimb spiritul și credința. Încă de pe atunci știam că asta e cea mai importantă avere. Apoi mi-am dat doctoratul, am predat la universitate, am scris cărți... mi-a plăcut meseria mea. Am strâns o colecție întreagă de obiecte artizanale indiene. Fiecare obiect are povestea lui, fiecare e sacru... La universitate eram responsabilul colecției de obiecte de cult indiene, împreună cu alți trei colegi. Până într-o zi, când am descoperit că lipsesc niște obiecte. Niște obiecte sacre. Obiecte care merită respect și apreciere. Obiecte a căror valoare nu poate fi estimată în dolari. Nu-mi venea să cred. Fuseseră vândute. Pe bani. Pe bani grei. Nu le-am mai dat de urmă. Un colecționar particular le achiziționase ca să le expună în camera lui de zi... Și asta pentru că un profesor fără conștiință le-a vândut ca să-și mărească contul din bancă și să aibă în garaj un BMW. O blasfemie...

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– Nimic deosebit. Totul a fost mușamalizat.

– Dar ți-ai pierdut slujba...

– Pierzi un ceas, un portofel, pierzi un pariu, îți pierzi soția, pierzi încrederea oamenilor... Da. Mi-am pierdut slujba.

– Dar de ce? Nu făcuseși nimic rău.

– Să spunem că n-am cooperat, zise el jucându-se cu un băț în foc.

Carol se așteptase la o explicație mai amănunțită. Era dezamăgită. Cody bătu din palme și zâmbi.

– Asta e! Ce-ar fi să bem o cafea?

– Nu, mulțumesc.

– Eu îmi fac una.

– Cody, lasă cafeaua. Trebuie să-mi povestești toată istoria până la capăt.

– Trebuie? ridică el dintr-o sprânceană. De ce? Fac ce-mi place, domnișoară. Cine ești tu să mă obligi... să-mi deschid sufletul în fața ta? Cu tine cum rămâne, Lonesome? Ce secrete ascunzi tu? De ce nu-mi povestești istoria ta?

– Dar nu vorbeam despre mine, se apără ea întorcându-se cu spatele.

– De ce nu? De ce să nu vorbim despre tine? Ce știu eu despre tine? Nimic. Doar că mă simt atras de tine într-un mod inexplicabil. Că ai venit de la Atlanta și-ți place să lucrezi. Că ești tristă ca și mine, dezamăgită de ceva, și mult mai serios decât am fost eu. Că atunci când privesc în ochii tăi văd lacrimi, durere...

– Atunci nu mai privi, spuse ea. Cody, am venit aici în noaptea asta pentru că m-a împins curiozitatea. Ți-am mai spus asta. N-am vrut să par indiscretă, crede-mă.

– De ce nu?

– Pentru că sunt o persoană... discretă. Prudentă. Poate că n-ar fi trebuit să vin.

– Poate că nu, spuse Cody supărat.

– Bine... Atunci plec.

– E o idee bună, spuse el dând cu piciorul în foc și dispărând în întuneric.

Carol privi în urma lui cu sprâncenele ridicate de uimire și confuzie.

– Nu-mi vine să cred, spuse ea. N-ai de gând să-mi povestești toată istoria, domnule Briggs? ... Ce faci acolo? De ce nu-mi răspunzi?

– Fac o cafea.

– Eu nu vreau cafea. Ți-am spus să nu-mi faci...

– Atunci poți să ți-o bagi în...

Din întuneric se auzi un glas străin.

– *Ahalani.* Bun găsit, Cody. Frumoasă noapte.

Carol sări în sus.

– Bun venit, spuse Cody. Ce faci pe aici?

– Voiam să te văd și să stau puțin de vorbă cu tine, spuse străinul privind-o suspicios pe Carol. Dar... văd că ești în compania unei domnișoare foarte drăguțe și n-aș vrea să deranjez.

– Nu-l încuraja, Carol, o avertiză Cody. Dar nu v-am făcut prezentările. El e Leonard John. Ea este Carol Lawson.

– Deci tu ești Carol! Mă întrebam cum arăți, spuse Leonard strângându-i mâna călduros. Încântat de cunoștință. Sunt fratele lui Cody în tradiția Navajo. Prietenul lui, elevul lui și uneori profesorul lui. Nu ți-a povestit despre mine?

– Mi-e teamă că nu. Cred că i-a scăpat.

– Da. Oricum, Cody Briggs nu obișnuiește să vorbească mult.

– Leonard...

– Hai, Cody, calmează-te. Frații pot avea încredere unul în celălalt. Vino aici, lângă foc, să-i explicăm Carolei cum stă treaba.

– Pe naiba! N-am să dau nimănui nici o explicație. Dacă vrei să vorbești e treaba ta, vorbește. Eu mă duc să caut vreascuri pentru foc, spuse el și dispăru în întuneric.

– E cam dificil omul ăsta, nu ți se pare? întrebă Carol după ce pașii lui Cody se pierdură în noapte.

– Depinde. Dacă vorbești cu el despre cultura amerindiană poți să-i pui căluș la gură că tot nu tace. Am pierdut nenumărate nopți cu el ascultându-l până-n zori. Dar dacă-l întrebi ce i s-a întâmplat acum un an... Îi scoți vorbele din gură cu cleștele.

– De ce?

– Pentru că încă îl mai doare. Pentru că e prea mândru. Știi, noi, bărbații, avem problema asta cu orgoliul. Și mai ales în fața femeilor. Așa spune soția mea, Ray...

– Poți să-mi povestești tu? încercă ea apa cu degetul. De ce l-au concediat pe Cody? N-am nici cea mai vagă idee. Ce faptă atât de abominabilă a putut să facă încât să-și pună în primejdie slujba care l-a pasionat toată viața?

– A făcut ceea ce a crezut el că e bine. A returnat obiectele triburilor cărora le aparțineau.

– Ce-a făcut? A înapoiat obiectele de cult indienilor?

– Da. Toate. A considerat că dacă universitatea nu e dispusă să dea hoții pe mâna autorităților, el nu poate asigura integritatea obiectelor decât returnându-le.

– Și de ce universitatea n-a vrut să-i denunțe pe vinovați?

– Ca să nu iște scandal, să apară în presă, să compromită imaginea școlii... Chestiuni de politică.

– Și conducerea universității cum a reacționat?

– L-a concediat pe Cody.

– Și el a acceptat așa, pur și simplu, fără să se apere?

– Ba s-a apărat, dar cine l-a mai ascultat? Au hotărât că până nu aduce obiectele artizanale înapoi nu-l mai angajează nici o universitate din America. Atunci el a spus că mai bine ajunge în iad decât să facă așa ceva.

Carol privi în jur.

– Ei, tabăra asta nu e chiar un iad. Dar pentru un fost profesor universitar...

– Dar lui Cody îi place. I se potrivește stilul ăsta de viață. Și ferma...

– Ferma?

– Da, ferma lui din Sedona. Are o poziție foarte interesantă. Undeva, între stâncile canioanelor.

– Dacă are o fermă, de ce...?

– De ce locuiește în tabăra asta făcând pe ghidul turistic? Cred că pe de-o parte vrea să învețe oamenii despre poporul pe care-l iubește. Și pe de altă parte se pedepsește pentru păcatul de a nu fi păzit mai vigilent obiectele înainte ca ele să dispară fără urmă. Eu i-am spus că el n-are nici o vină că a fost trădat. Dar, ce? M-a ascultat? Ar trebui să audă asta din gura altcuiva.

Carol abia-l mai auzea pe Leonard. Simțurile ei erau tulburate de emoțiile familiare pe care și le reprimase atâția ani: trădare, vinovăție, durere, pierdere... O ținuse în brațe doar câteva clipe, numărându-i degețelele de la mâini și de la picioare, apoi o pierduse. Și inima Carolei se frânsese într-un milion de bucăți...

Din întunericul nopții se auzi cântecul dulce al unui flaut. Sunetul avea o tonalitate tristă, armonioasă, mistică. Nu trebuia să întrebe cine cânta.

– Cody, șopti ea.

– Da, spuse Leonard încruntându-se. Știe să cânte. Are talent. De asta am venit la el acum...

– E un cântec Navajo?

Leonard privi cerul înstelat.

– Cântecele Navajo sunt pentru ceremonialuri. Imnuri închinate diverselor ocazii.

Carol dădu din cap. Știa lucrul ăsta de la Edna.

– L-am învățat pe Cody unele practici rituale. Multe i le-am dezvăluit pentru a le folosi în cărțile sale. Altele pentru armonia dintre noi. Ne înțelegem mai bine ca frații. Acum cântă un imn închinat inimii lui. Îți place?

– Da, șopti Carol.

– Atunci s-ar putea să-ți placă și istoria pe care ți-o voi spune. Ai auzit vreodată povestea lui Hehka, elanul?

– Nu...

– Hai, vino aici, lângă foc, să ți-o spun.

Carol îl ascultă. Cody nu se oprise din cântat și asta dădea o atmosferă prielnică poveștilor de demult.

– Ei, începu Leonard, Hehka, elanul, era bun, drept și curajos. Se lupta pentru turma sa cu vântul, ploaia și cu lupii. Avea o inimă de leu, mult curaj și te puteai baza pe el. Dar... mai avea ceva... o dragoste secretă. Și când o întâlnea, întreaga pădure răsuna de ecoul cântecului său de dragoste. Iar spiritul lui este cântecul fluierului *Siyotanka*...

Capitolul 7

Cântecul fluierului încetă. Apoi se auziră pași apropiindu-se de ei. Cody apăru cu un snop de lemne în brațe. Îi privi furios pe rând, pe Carol, și apoi pe Leonard.

– Ei, m-ați bârfit bine? întrebă el morocănos.

Cu un scrâșnet din dinți și o zvâcnire bruscă a brațelor Cody frânse vreascurile și le aruncă în foc.

Carol sări în picioare. Nervii ei erau atât de întinși încât orice sunet sau gest neașteptat o speria. Se uită supărată în ochii lui Cody, dar nu găsi în ei decât mândrie, încăpățânare și sălbăticie.

– Cody, sparse Leonard tăcerea încordată, n-am venit aici ca să te supăr. Te rog să te așezi lângă noi. Vreau să vorbim ceva. E important, frate.

– Ce e, Leonard? întrebă Cody devenind atent. Ce s-a întâmplat? Pari îngrijorat.

– E vorba de fetița mea de trei ani...

– Annie? Doamne, ce-a pățit?

– A luat virusul acela care face ravagii prin rezervație. Deja are febră și mi-e teamă de ce poate să i se întâmple.

– Ai vorbit cu doctorul Flagstaff?

– Am fost la el. Ne-a spus să-i dăm copilului aspirină și să așteptăm. Dar nu mă simt în stare să aștept. N-am răbdare. Am vrut să aranjez o ceremonie, dar au murit mulți, și oamenii sunt speriați. *Hatathli* vine mâine seară, dar, în afară de familie, nu mă pot baza pe nimeni. Am nevoie de tine, Cody. Am nevoie de puterea și prietenia ta.

– O să vin, Leonard, și o să te ajut cum pot. Știi câtă dragoste port în inimă familiei tale. Niciodată nu trebuie să eziți să-mi ceri ajutorul. Îmi pare rău că am fost atât de nepoliticos cu tine când ai sosit.

– Nu trebuie să te scuzi, spuse Leonard îmbrățișându-și prietenul. Te înțeleg.

Se ridică în picioare și-și luă la revedere de la Carol, apoi spuse:

– Sper să ne revedem curând. Familia mea ar fi încântată să te cunoască.

– Și eu aș vrea să-ți cunosc familia, spuse Carol zâmbind. Dacă te pot ajuta și eu cu ceva...

– Nu cred, mulțumesc.

– Sper ca fetița ta să se vindece.

La fel de repede cum apăruse, așa dispăru.

Carol și Cody rămaseră în picioare privindu-se. Tăcerea devenea din ce în ce mai adâncă și dură o eternitate. Vestea pe care le-o dăduse Leonard era dureroasă. Noaptea era întunecată, tăcută și rece. Carol începu să tremure.

– Stai aici, Carol, spuse Cody luând-o pe după umeri. Să-ți aduc o pătură.

După ce-i acoperi umerii se așeză alături de ea, lângă foc, cu figura lui frumoasă întunecată de îngrijorare. În mâini frământa absent un obiect de dimensiuni reduse.

– Ce e asta, Cody?

– O amuletă. Ray și Leonard mi-au dăruit-o anul trecut. Cred că au considerat că puterile ei mă vor ajuta. Și acum chiar avem nevoie de ajutor. Virusul ăsta a mai lovit și anul trecut sudul deșertului. Poate fi fatal.

Carol începu să tremure de teamă. O îngrozea gândul că un copil putea muri răpus de boală. Știa ce înseamnă pentru un părinte pierderea unui copil. Lucrul ăsta nu trebuia să i se mai întâmple nimănui.

– Pot să ajut cu ceva? întrebă ea cu voce tremurătoare.

Cody o mângâie pe frunte zâmbindu-i trist.

– Nu intra în panică, Lonesome. Copilul a fost văzut de un medic. Acum trebuie să compunem imnul...

– Cuvântul ăla pe care l-a pronunțat Leonard... ce înseamnă?

– *Hatathli?* E un preot Navajo. Mai întâi vine *ndilniihi* – adică vraciul. Prin rugăciuni și concentrare, folosind polen sacru, determină locul în care s-a aciuat boala. O dată ce stabilește un diagnostic, familia poate începe ceremonia.

– Și imnul?

– Familia compune un imn pe care preotul *hatathli* îl intonează.

– Ce ciudat... Sunt obișnuită cu mijloacele convenționale de tratament. Nu știu ce să spun... Poate că ar trebui să-l sfătuiești pe Leonard s-o ducă pe fetiță la un spital. Poate dacă insiști și reușești să-l convingi...

Cody îi puse un deget pe buze.

– Ai încredere în mine, șopti el. O să fac totul ca s-o ajut pe fetiță. Fratele meu de cruce își iubește copilul ca lumina ochilor. Nu pune la îndoială lucruri pe care nu le înțelegi. Ceremoniile Navajo au fost transmise din generație în generație vreme de secole. Funcționează.

– Ai dreptate, spuse Carol încercând să-și oprească lacrimile. Îmi pare rău...

– N-are de ce să-ți pară rău, spuse el luându-i mâna într-a sa. Ți-am mai spus, ești prea dură cu tine, *shicho*.

– Ce însemnă asta? întrebă Carol ridicându-și bărbia, încântată de dulceața cuvântului.

– E în Navajo și exprimă afecțiunea. Am vrut să-ți spun așa din prima clipă în care te-am cunoscut. Acum mi-a scăpat pur și simplu de pe buze.

Carol îi evită privirea, de teamă să nu găsească în ochii lui răspunsuri pe care nu dorea să le afle. Blândețea lui era singura pe care o accepta deocamdată. Reacționa prea puternic la orice privire, cuvânt sau atingere de-a lui, și asta era periculos. Trebuia să se oprească la timp.

– Leonard mi-a povestit despre universitate, spuse Carol schimbând subiectul.

– La naiba! sări Cody în picioare. Începu să se plimbe nervos ca un leu în cușcă. Și ce ți-a spus?

– Ce n-ai vrut să-mi spui tu, zise ea privindu-l în ochi provocator. Mi-a spus ce ai făcut cu obiectele artizanale. Ai avut mult curaj, Briggs. Ar fi trebuit să-ți dai seama cum avea să reacționeze conducerea universității.

– Am bănuit încă de la început. Dar n-aveam alternativă. Trebuia să aleg între două – ori eu, ori obiectele. Și la urma

urmei fusese numai vina mea. Am avut încredere în cine nu trebuia. A fost o greșeală pentru care am plătit scump și pe care n-am s-o mai repet vreodată, spuse el întorcându-se cu spatele.

Inima Carolei se strânse dureros. Distanța de care credea că are nevoie se restabilise între ei. Dar în loc să se simtă în siguranță, ea se simțea pierdută. De ce după atâția ani de independență se lega de cineva? Era în stare să aibă încredere din nou? Să iubească din nou? Nu! Categoric nu. Cu toate astea simțea nevoia să întindă mâna și să-l mângâie pe Cody.

Bărbia începu să-i tremure și ochii i se umplură de lacrimi.

Iar când el se întoarse cu fața, Carol se îndepărtă de foc. Vocea îi era plină de îngrijorare.

– Mai bine plec, spuse ea.

– Așa, pur și simplu?

– Ce vrei să spui?

– Că joci un joc pe care nu-l înțeleg, Lonesome.

– Eu? întrebă ea uimită.

– Da, tu, spuse el tăios. Vrei să despici firul în patru, să mă analizezi sub lupă, iar eu trebuie să stau cu ochii închiși și să nu reacționez în nici un fel. Așa înțelegi tu o relație?

– Nu știu despre ce vorbești, Cody. Încercam să fiu drăguță și atât. Tăcerea ta îmi spune că ești supărat și se spune că destăinuirile ajută. Și eu sunt dispusă să te ascult...

– Să mă asculți? Bine, să-ți spun cum mă simt? Ca naiba! Mă doare! gemu el neputincios. Îmi e dor să predau. Mi-e dor de studenți, de întrebările lor, de problemele pe care mi le ridică. Odată am fost cel mai fericit om din lume. Acum am pierdut totul. Totul, înțelegi? Mi-am iubit munca, colegii, am avut

încredere în prieteni. Am apreciat respectul lor. Credeam că împărtășim aceleași idealuri și pasiuni. Apoi am aflat că nici o persoană din jurul meu nu crede în nimic, în muncă, în tradiția amerindiană... Am simțit cum lumea mea se prăbușește.

Carol simți din nou nevoia să-l atingă, să-l ia în brațe, să-l consoleze. Îl atinse doar ușor pe bărbie.

– Îmi pare rău, Cody.

– Știu, spuse el luându-i mâna.

O sărută în podul palmei, apoi îi dădu drumul și-și încrucișă brațele la piept, în defensivă.

– Uite, ți-am spus totul. Acum te simți mai bine?

Carol scutură din cap.

– De ce? Spune-mi, Lonesome. De ce te temi? Ce crezi că nu poți să-mi mărturisești?

Dacă tristețea era o ceață, atunci Carol se simțea pierdută în ea. Scutură violent din cap încercând să se elibereze.

– Nimic.

– Atunci ăsta n-a fost un test – hai să vedem dacă tipul ăsta poate să-mi pună sufletul în palmă? Poate dacă el o face, o să reușesc și eu. Nu despre asta e vorba, Lonesome?

– Nu!

– Rahat!

– Nu te-am testat. Nu m-am jucat cu tine...

– Atunci vorbește-mi, Carol. Nu pot să explic sentimentul, dar îmi dau seama că între noi există niște fire nevăzute care ne leagă. Lumea asta e plină de mistere pe care nu reușim să ni le explicăm sau să le înțelegem. Și ăsta e unul dintre ele. E ceva... ceva între noi. Nu știu ce. Suntem... ca două jumătăți

aparținând aceleiași ființe, două jumătăți de inimă, două jumătăți de suflet. Vreau să mă înțelegi ca să-mi explic ce se petrece. Și tu ai nevoie de același lucru, n-are rost să negi.

– Ba nu!

– Ba da, spuse el cu blândețe. Poți să fugi de mine cât vrei. Eu sunt aici... spuse el atingându-i fruntea în treacăt. Și aici... adăugă el arătându-i spre piept, în dreptul inimii.

Genunchii începură să-i tremure. Carol trecea de la o stare sufletească la alta. Tremurase de frig, de furie, și acum tremura de dorință. Cody se apropie de ea, o cuprinse în brațe și începu s-o fricționeze pe spate, punându-i sângele în mișcare.

– Îți mai e frig? o întrebă el.

– Nu, mulțumesc, se încordă ea. Poți să-mi dai drumul.

– Și dacă nu vreau?

– Nu-mi pasă ce vrei tu. Dă-mi drumul.

– Bine, dar îmi promiți că o să ai încredere în mine?

– Nu vreau să-ți promit nimic. Dar de ce crezi că n-aș avea încredere în tine, de mă pui să-ți promit? Și ți-am spus că mă simt bine acum.

– Perfect, zâmbi el. Chiar arăți bine. Mai precis, grozav. Lumina focului face ca părul tău să pară o aură. Poate chiar ești un înger care a coborât pe pământ ca să mă salveze.

– Nu prea cred, Cody, râse ea. Dacă așa vezi tu lucrurile, înseamnă că nu te pricepi deloc la oameni.

Cody se așezase cu picioarele încrucișate în fața focului. Vulnerabilitatea îi dispăruse din priviri și semăna din nou cu

un animal de pradă. O clipă Carol se lăsă fascinată de trupul lui sculptural și puterea magică pe care o emana. Ceva îi sclipea în ochi, ceva care-i dădea Carolei fiori de-a lungul șirei spinării.

– Ce faci, Cody Briggs? întrebă ea pe un ton supărat.

– Ce să fac? Te privesc.

– Nu mă mai privi. Mai bine condu-mă la hotel.

– Nu cred, zâmbi el sadic.

– Cum adică nu crezi? Atunci eu cum ajung înapoi?

– La fel cum ai venit. Nu m-am gândit la asta.

– E cazul să începi să te gândești.

Carol începu să se plimbe neliniștită în jurul focului, aruncându-i din când în când priviri tăioase lui Cody.

– Jeep-ul tău s-a stricat!

– Nu e al meu, ci al companiei. Eu doar îl conduc.

– Nu mai face pe deșteptul cu mine.

– Nu mă pot stăpâni, Lawson.

– Cody, trebuie să vii cu mine și să repari mașina, spuse ea postându-se cu mâinile în șolduri în fața lui. Trebuie să ajung la birou mâine dimineață.

– O să-l repar în zori.

– Nu, acum! comandă ea. Vorbesc serios. Hai... te rog.

– Mă rogi? Așa e mai bine. Cel puțin rugămintea asta mă obligă să mă ridic în picioare.

Cody mirosea a lemn uscat, a pământ, a fum și sălbăticie. Carol simți din nou cum i se înmoaie genunchii.

– Ai de gând să leșini? întrebă el.

– În nici un caz! Am amețit puțin, asta-i tot. Sunt foarte obosită. N-am dormit prea bine.

– De ce? Cred că muncești mult prea mult. Probabil că nici nu mănânci prea consistent. Măcar ai cinat înainte să vii aici?

– Desigur, spuse ea gândindu-se la felia subțire de pâine cu unt și cașcaval pe care o mestecase în grabă înainte să plece spre Cody. Te rog, repară mașina.

– Carol, înțelege. Nu pot s-o repar acum. E noapte. N-o să văd nimic. Și în plus, s-a lăsat frigul.

– Atunci pune-ți un pulover! Ia o lanternă! Trebuie să găsești o soluție. Nu pot să rămân aici peste noapte. Vreau să ajung în camera mea, înțelege!

Carol nu se mai simțise de mult așa de obosită. Avea impresia că nu mai poate să stea în picioare de somn. Întinse mâna și se sprijini de brațul lui.

Atingerea ei îl cutremură pe Cody. I se părea că-i aparține dintotdeauna. Mușchii lui se încordară. Emoțiile reprimate ieșiră la iveală făcându-l să renască. Și, mai presus de toate, domina pasiunea. Se gândise la Carol toată ziua, închipuindu-și cum ar fi fost dacă ea l-ar fi atins. Și acum, că se întâmpla, trupul lui era gata de orice.

Inspiră adânc și-și dădu capul pe spate. Uimit de puterea dorinței care zăcea în el, o privi nemișcat. Degetele ei i se înfipseseră în carnea tare a brațului.

– Carol, nu sunt obligat să repar mașina, spuse el încet, cu un zâmbet fluturându-i în colțul gurii.

– Ba da! țipă ea agățându-se și mai tare de el.

Ar fi trebuit să-i dea drumul, să fugă, dar nu reuși. Îi plăcea să-l atingă. Știa că bărbatul acela putea s-o apere, s-o elibereze și s-o iubească. Numai cu el putea redeveni fericită. La prima vedere ideea părea ridicolă, dar în adâncul sufletului știa că nu e așa.

Îl simți încordându-se sub atingerea ei. Apoi, cu mișcări încetinite, o cuprinse în brațe. Căldura corpului lui o încălzi, o înfierbântă, o excită. Simțurile ei o luară razna.

Carol închise ochii și se pierdu în îmbrățișarea lui. Apoi îl simți apropiindu-se de gura ei și sărutând-o. Limba lui pătrunse în întunericul cald și dulce al gurii ei.

Cody visase mult momentul acesta. Dar nimic nu l-ar fi pregătit pentru erotismul clipei. O ținea în brațe, o atingea, o gusta și ea era reală.

Carol simți cum se umezește între picioare, în mijlocul căldurii ei feminine intime. Sânii i se umflaseră dureros și sfârcurile îi deveniseră incredibil de sensibile. Niciodată nu mai simțise o asemenea dorință animalică. Îi venea să se frece de trupul lui ca o pisică. Nu! Ea nu era așa!

Încercă să se zbată fără prea multă convingere, dar asta nu făcu decât s-o apropie și mai tare de el. Se lipise cu totul de sexul lui tare. Cody gemu, respirația lui se acceleră, și mâinile lui începură să se plimbe pe spatele ei.

Cum reușea o ființă atât de mică și fragilă să aibă o asemenea putere asupra lui? Carol își lăsă capul pe pieptul lui și el își lipi buzele de creștetul capului ei. Părul îi era moale și aromat ca al unui bebeluș.

– Carol, mă omori, șopti el.

Cody simțea că sub pielea lui se zbate un mustang sălbatic. Trebuia să fie blând cu ea. Femeia aceasta fusese rănită, suferise mult. Nu știa de ce, dar simțea asta. Și dacă ea nu se oprea, el nu reușea să se mai stăpânească mult.

– Lonesome, gemu el, Dumnezeule, oprește-te. Oprește-te, că altfel explodez și s-ar putea să ne pară rău amândurora.

– De ce? întrebă Carol privindu-l drept în ochi.

– Știi bine ce vreau să spun, râse el gutural, sexy.

– Cred că da, șopti ea scuturând din cap, încercând să-și revină din transa sexuală.

– O să fie bine, spuse el mângind-o pe cap, o să vezi că o să fie bine. O să te ajut...

– Nu! strigă ea intrând în panică. Nu înțelegi!

– Atunci fă-mă să înțeleg. Povestește-mi.

– Nu pot! Nu sunt pregătită. De nouă ani nu mai am încredere în nimeni. Eram tânără și naivă. Am avut încredere în el. Dar mi-a făcut ceva îngrozitor...

– Ce? întrebă el strângând-o în brațe pe Carol care tremura ca o frunză în vânt.

– Nu, nu... șopti ea. Nu acum. Ne grăbim. Oprește-te. Acum lasă-mă să plec.

Cody se retrase. O privi în ochi cu durere și pasiune.

– Acum te pot lăsa... Dar nu garantez că pot să te las de tot. Vreau să te ajut. N-o să te rănesc, îți promit.

Carol scutură din cap îndurerată. În lumina flăcărilor fața ei răvășită părea și mai palidă. Își mușcă buzele, simțind lacrimile cum îi înțeapă ochii.

– Uite ce mi-ai făcut, Briggs! Naiba să te ia!

– Nu ți-am făcut nimic, Lonesome. Altcineva te-a rănit. Și dacă l-aș cunoaște pe ticălos l-aș sugruma cu mâinile mele.

– Taci, Briggs! Să știi că nici nu vreau să te mai ascult. Nu faci decât să înrăutățești situația. La naiba! Nu vezi că am început să plâng? Nici nu știi cât de prost mă simt!

– Dar nu trebuie...

– Taci! Nu știi nimic! Mă simt prost că plâng în fața ta. Eu nu sunt așa! Cred că m-a răpus oboseala și tu, în loc să mă ajuți... Fii sigur că lacrimile mele n-au legătură cu tine.

– Dar te cred...

– Bine. Atunci repară hârbul ăla odată!

Cody se îndepărtă și începu să caute ceva. Când se întoarse, frumoșii lui mușchi erau deja ascunși sub un pulover.

– Acum o să fac o cafea. Vrei și tu?

– Nu, spuse ea întorcându-și privirea spre foc.

Se făcuse și mai frig. Tremura și-i era teamă să nu răcească. Dacă el nu repara mașina, ce va face ea? Să se întoarcă pe jos până la hotel?

Prinsă într-o situație fără ieșire, simți că-i vine să plângă din nou. Voia să fie singură, să se cuibărească pe canapea, să privească la televizor și să nu se gândească la nimic. Poate că era bine să facă o plimbare până la hotel.

– Ai de gând să mă ajuți? făcu ea o ultimă încercare privind spre Cody care pregătea cafeaua.

– Mi-ai spus că nu mă lași să te ajut, spuse el cu blândețe.

– Briggs! Știi bine la ce mă refer.

– Răspunsul meu la întrebarea asta e nu. Nu mă duc noaptea în mijlocul deșertului ca să repar o mașină. N-aș putea nici dacă aș vrea. Pe bezna asta n-aș putea să schimb nici măcar un cauciuc, ce să mai vorbim de motor. Dar îți promit că o voi face în zori. Înainte să mă duc la Leonard o să mă asigur că vei ajunge la hotel în timp util. Nu te neliniști. Îți garantez că vei avea vreme să te machiezi și să te îmbraci în hainele tale perfect călcate. Bine?

– Ce pot să fac? Bine. Dar unde o să dorm?

– Aici, spuse el arătându-i un sac de dormit desfăcut. O să te încălzească suficient. L-am folosit și-n creierii munților, pe timp de iarnă.

– Nu mă interesează aventurile tale, Briggs. Și tu unde o să dormi?

– Vom împărți sacul frățește, Lonesome. Îți promit că o să fiu băiat cuminte.

– Mai gândește-te, cowboy.

Râsul lui cald răsună în deșert până departe. Își scoase puloverul, își desfăcu cureaua de la pantaloni, își aruncă cizmele din picioare și se strecură în sacul de dormit.

– Hai, că nu mușc.

Carol ezită un moment. Se părea că n-avea alternativă. I se făcea din ce în ce mai frig și sacul de dormit din care ieșea pieptul cald al lui Cody părea din ce în ce mai tentant. Realitatea fusese atât de aberantă atâta timp, încât dorința vie pe care o simțea crescând în ea nu putea fi foarte periculoasă. Poate chiar avea să doarmă.

– Nu-mi place chestia asta.

– Mie da. O să ne fie mai cald în doi.

– Să nu crezi că accept pentru că-mi face plăcere. Dar n-am altă soluție.

– Știu că e numai vina mea, spuse ea dându-și ochii peste cap în semn de exasperare. Și să nu îndrăznești să mă atingi, că o să folosesc fără regret cuțitul ăla al tău de cowboy.

– Femeie, m-ai avertizat o dată. Vino lângă mine și taci. Hai, îndrăznește. Îți promit că o să adorm într-un minut.

– Dă-te mai încolo, spuse ea scoțându-și pantofii sport.

Intră cu grijă, dar tot se atinse de pieptul lui.

– Nu poți să te dai mai încolo? insistă ea.

– Carol, ăsta-i un sac de dormit de o persoană. Și eu nu sunt tocmai firav. Întinde-te și liniștește-te.

– Asta încerc să fac, spuse ea foindu-se.

Cody gemu. Părul ei moale îi gâdila gura, bărbia, buzele. Aroma lui îi umplea plămânii amețindu-l. Îi venea să-și afunde fața cu totul în părul ei, s-o ia în brațe, s-o sărute și să-i atingă fiecare centimetru de piele.

– Nu mai scoate sunetele alea, Briggs. Parcă ai fi un animal periculos.

– Sunt un animal periculos, glumi el. Uite. Pune-ți capul pe brațul meu și stai liniștită.

Carol se mai zbătu o vreme, dar se părea că soluția pe care i-o oferise Cody era cea mai bună. Mormăind nemulțumită făcu așa cum îi sugerase el.

– Ei, nu-i mai bine așa?

– Da, șopti ea.

– Atunci de ce tremuri, Lonesome? Pot să te ajut cu ceva?

– Nu. Mi se mai întâmplă.

– Ei, n-ar trebui să ți se întâmple. Mai ales acum. O femeie frumoasă ca tine n-ar trebui să tremure noaptea. Ar trebui să fie fericită, nepăsătoare, sigură pe ea.

– Viața nu-i ușoară pentru toate femeile frumoase, așa cum spui tu.

– Poate că n-a fost până acum pentru tine, dar poți să știi ce-ți rezervă viitorul? Să sperăm, nu? Gata. Acum hai să dormim. Închide ochii și respiră adânc. Ce vrei să visezi?

– Nimic, spuse ea repede. Sper să dorm bușteanu. Vreau un somn fără vise.

– Bine, asta o să ai.

Carol chicoti.

– Parcă ai putea să-mi garantezi un somn fără vise. Medicul meu terapeut n-a reușit să facă asta în trei ani de zile. Tu cum o să reușești? Printr-o formulă magică?

– Poate, șopti el misterios.

Carol încetase să mai tremure. Dar era la fel de încordată. Aștepta să apară demonii nopții. Dar aceștia nu apărură. În schimb se simțea din ce în ce mai relaxată, așa, lipită de pieptul lui Cody.

El o ținea în brațe ușor și nu părea periculos. Atâta i-ar fi trebuit! Nu-i venea să creadă că doarme alături de un bărbat și acesta nu încearcă să-i facă ceva.

Dar după câteva minute, ascultând respirația ritmică a lui Cody, se liniști. Apoi, când i se păru că adormise, își ridică privirea spre el și se uită cu atenție dorind să se asigure.

Cody râse ușor.

– Ce e?

– Nimic, murmură ea. Cred că visez.

– Nu visezi. Ți-am promis că n-o să visezi în noaptea asta, da? șopti el.

Apoi începu să murmure o incantație. Carol adormi legănată de melodia dulce, protejată de brațele lui care o strângeau tandru încălzindu-i inima.

Capitolul 8

– Nu trebuie să te temi de mine, Lonesome, îi șopti Cody în ureche. Am jurat că n-o să-ți fac nimic. Și eu nu fac promisiuni deșarte.

Carol deschise ochii privind prima geană de lumină roz a zilei. Era singură în sacul de dormit. Cody aprinsese focul și păzea o cană de tablă în care fierbea cafeaua.

– Te cred, murmură ea somnoroasă.

Apoi se ghemui la loc în culcușul cald. Își dorea în secret căldura vie a trupului lui Cody.

Brusc își dădu seama de ceva și strigă:

– Hei! N-am avut nici un vis astă-noapte!

– Știu. Dormeai atât de liniștit încât ți-am luat pulsul de câteva ori ca să mă conving că n-ai pățit ceva.

În ciuda tonului indiferent, Cody își amintea cu emoție dulceața greutății capului ei pe brațul său, felul în care trupul ei se lipise de al său. Păreau că sunt una și aceeași persoană. Își ținuse respirația de câteva ori simțindu-i spatele împingând ușor în pieptul său.

Dar se mai întâmplase ceva. La un moment dat, ea începuse să viseze. Respirația îi devenise agitată și pupilele i se zbătuseră pe sub pleoape. O luase în brațe până când ea se liniștise. Își folosisea toată puterea ca să-i alunge visele rele, luând asupra lui toate durerile ei ascunse, resimțindu-le ca un cuțit în inimă. Acum zâmbea. Era bucuros că ea nu-și amintea nimic.

– Ce e așa de amuzant, Briggs? Am sforăit?

– Nuuu. Dar o să fiu mai atent data viitoare.

– Ha! Asta n-o să se întâmple nici în visele tale cele mai frumoase, glumi ea.

Se ridică din sacul de dormit dorindu-și ca noaptea aceea să se repete. Deodată în minte îi încolți un gând.

– Sper că n-am vorbit în somn, spuse ea îngrijorată.

– Nu te teme. Ce gânduri ascunse crezi că ai fi putut să scapi fără să vrei?

– Prototipul bombei cu neutroni, râse ea.

– Interesant. O armă... Crezi că aș fi putut s-o folosesc împotriva ta?

Inima ei tresări. Cody avea o intuiție fantastică.

– Crede-mă, Briggs, se apără ea violent, nu m-am gândit la tine nici o secundă!

– Crede-mă tu, *shicho*, pentru că ai de ce. Nu trebuie să fii supărată pe mine. N-o să-ți fac nici un rău.

Să-l ia naiba pe bărbatul ăsta! De nouă ani secretele ei fuseseră bine păzite, dar acum... acum... Poate că totuși era vorba de magie la mijloc.

– Mai bine ia o cană cu cafea, Lonesome. Mi se pare că ai nevoie de un întăritor.

– În fiecare dimineață am nevoie de cafea. Toată lumea civilizată bea cafea dimineața.

Carol se ridică în picioare și apucă cu mâini tremurătoare cana pe care i-o întinsese Cody. Bău lichidul fierbinte, se înecă și tuși.

– Vai! Cum poți să bei așa ceva? Cody, chestia asta e atât de tare că-mi sparge dinții!

– Sper să nu, Carol, zâmbi el. Îmi pare rău. Am făcut-o ca pentru mine.

– Ei, nu contează. Mai bine du-te și repară mașina. După aceea poți să faci ce-ți place.

– N-am spus că ceea ce fac eu aici îmi place, dar așa m-am obișnuit.

– Nu contează. E același lucru, râse ea.

Cody strânse cutia cu cafea, ibricul și cana lui, apoi o privi atent.

– Nici măcar tu nu crezi ce spui, Lonesome.

– Hei, nu-mi place chestia asta, spuse ea strângând sacul de dormit. Răstălmăcești tot ce spun. Ajută-mă, că nu știu cum se împăturește!

Cody îngenunche, apucă sacul de dormit între picioare și trase fermoarul. Privirea Carolei se ridică spre V-ul pe care-l formau picioarele lui, spre curea, spre piept, spre gât și se opri drept în ochii lui.

– Ce e? întrebă ea văzându-i privirea.

– Nimic. Te ajutam.

În lumina lăptoasă a dimineții, la lumina focului de tabără, Carol avu din nou senzația că bărbatul din fața ei se transformă într-o entitate sălbatică, periculoasă. Ce putere, ce energie, ce forță avea el? Mintea ei căuta explicații. Cine era bărbatul acela?

– Cody?

– Lonesome... șopti el trecându-și degetele prin părul ei.

– Ce e? întrebă ea sperând să găsească răspuns la toate problemele.

– Nu contează, scutură el din cap luptându-se să îmbrace un tricou.

Materialul îi acoperi umerii lați mulându-se pe pieptul căptușit cu mușchi. Nu părea conștient de frumusețea trupului său. Când îl privi din nou, Carol se simți hipnotizată.

Ochii ei se ridicară cu încetinitorul spre cer, ca și cum o forță nevăzută ar fi obligat-o să facă asta. Văzu un vultur rotindu-se printre nori și fiori reci îi străbătură șira spinării.

– Eu plec, Cody, spuse ea mutându-și repede privirile în altă parte. Vii sau nu?

– Sigur că da. Mergem împreună, ce credeai?

– Ai vreun angajament în dimineața asta?

– Nu. Nici azi, nici mâine și nici poimâine. Și asta-i bine, pentru că Leonard are nevoie de mine. Trebuie să mă grăbesc să ajung la el. Și dacă totul se termină cu bine, poimâine mă întâlnesc cu conducătorii tribului apaș ca să stabilesc autenticitatea unor obiecte artizanale pe care le-am descoperit pe valea râului Salt Canyon. Aș vrea să-ți arăt și ție locul acela. E foarte frumos.

– Nu prea cred, spuse ea hotărât. Cody, nu vreau să te amăgesc. Vreau s-o lăsăm mai moale. Am nevoie de timp și spațiu pentru mine. Mă asculți? Nu vreau să-ți faci o idee greșită.

– Dar dacă e o idee bună, *shicho?* întrebă el pe un ton profund care-i stârni Carolei reacții ciudate în piept, tulburându-i ritmul inimii.

– Nu e, Cody. Asta încercam să-ți spun.

El putea să-i simtă confuzia, agitația interioară, emoțiile sincere. Dar nu știa dacă avea puterea s-o ajute.

– Cody, te rog să mă asculți. Vorbesc serios. Trebuie să-mi clarific niște probleme...

– Ce probleme? Spune-mi, nu suport să te văd așa.

– Nu-i treaba ta, Cody.

– Atunci a cui e?

– A mea și numai a mea! strigă ea cu disperare.

– Și cui i-o împărtășești? Trebuie să lași pe cineva să te ajute...

– Nu! scutură ea din cap. Nu pot. Nu vreau. Ți-am spus, am făcut o greșeală având încredere în cine nu merita. Dar mi-am învățat lecția. Acum sunt mai atentă. Pot să am grijă de mine și singură. N-am nevoie de nimeni.

– Greșești. Greșești amarnic. Ce ai de gând să faci? Să-ți porți singură crucea? N-o să reușești, Carol, spuse el încercând s-o ia în brațe.

– Cody, nu! se luptă ea.

– Tu ești cel mai mare dușman al tău. Lasă-mă să intru acolo, în lăcașul secret al inimii tale. Lasă-mă să te ajut. Lasă-mă să fiu măcar prietenul tău.

– N-am nevoie de prieteni. Am nevoie de o mașină și de cineva care să mă ducă înapoi la hotel. Asta e tot. Apoi pot să mă întorc la munca mea și să fiu eu însămi.

– Adică să fii cu tine însăți.

– Nu-mi răstălmăci vorbele. Știu bine la ce mă refer. Mă simt perfect așa. Sunt o femeie ocupată și fericită.

– Ocupată nu înseamnă fericită, Lonesome. Ce ai pățit de ai uitat asta?

Fără să se mai gândească, Cody o apucă de umeri și încercă cu disperare s-o țină în brațe, s-o liniștească, s-o ajute, să-i alunge lacrimile și temerile.

Dar Carol se luptă cu el, refuzând apropierea.

– Taci, Cody. Taci! Lasă-mă-n pace! Vorbesc serios. Dacă mai spui ceva, îți jur că n-o să mai vorbesc cu tine niciodată. Și află că nici eu nu fac promisiuni deșarte.

*
* *

După ce el verifică uleiul din motor și repară mica avarie, o conduse pe Carol la hotel. Tot drumul nu schimbară nici o vorbă.

Când ajunseră la destinație Cody o cuprinse de mijloc și o ajută să coboare din mașină. Nu o ținu mult timp în brațe de teamă ca ea să nu facă o scenă în fața turiștilor. Își afundă cu voluptate doar pentru o clipă fața în părul ei și șopti:

– O să încerc să mă țin la distanță, Lonesome. Dacă asta îți dorești...

– Da, spuse ea cu buzele lipite de tricoul lui. Asta vreau.

– Cody îi dădu drumul și înainte să urce în mașină mai spuse:

– Bine. Ah, și încă ceva. Te rog să le transmiți celor de la Mesa Tours să-și repare mașina.

După ce Cody plecă, Carol se simți în același timp eliberată și abandonată. Ar fi vrut să-l cheme înapoi, să-l roage să rămână lângă ea. Dar nu putea. Nu trebuia să facă asta. Cody ar fi copleșit-o, ar fi făcut-o să cedeze.

Nu. Asta era viața ei și ea voia s-o trăiască așa cum și-o -planificase cu nouă ani în urmă. Viața ei se îmbunătățise cu fiecare zi care trecuse. Luase decizia corectă. Avea succes, era competentă, putea să aibă grijă de ea însăși, indiferent...

Tristețea o copleși fără să vrea. Nu voia să mai fie neajutorată, vulnerabilă, expusă. Lacrimile îi înțepară ochii, dar vântul dimineții i le uscă înainte ca ele să cadă. Nu mai era o copilă inocentă. Era o femeie în toată firea.

Privi în jur asigurându-se că nimeni nu-i observase ezitarea, își scutură hainele de praf și se grăbi spre aripa hotelului rezervată angajaților. Avea nevoie de un duș, de haine curate, și gata, putea să înceapă o nouă zi de muncă.

*
* *

La ora nouă, stând în spatele biroului ei, Carol se simțea în siguranță și stăpână pe ea însăși. Munci toată dimineața până la prânz, când angajații se grăbiră să-și ia pauza de masă.

Carol nu se mișcă de la locul ei. Rămase la birou ca să-și termine treaba. Dar se trezi cu gândul zburându-i aiurea. Mintea ei era plină de imagini cu Cody, cu Leonard și bebeluși bolnavi. Prezentul și viitorul se înlănțuiau într-un mod ciudat amețind-o.

O durea capul. Își lăsă capul în palme frecându-și tâmplele. Nu numai capul o durea, ci și umerii. Se simțea prinsă într-o cușcă. Se gândea cu îngrijorare la problemele lui Leonard și ale copilului lui. Ar fi vrut să facă ceva pentru ei în amintirea...

Se ridică de la birou și se îndreptă în grabă spre Edna care nu plecase la masă.

– Cu ce te pot ajuta? o întâmpină ea zâmbind.

– Edna, îl cunoști pe Leonard John?

– Sigur. Este soțul verișoarei mele, Ray. Locuiesc aproape de mine. Chiar în după-amiaza asta o să trec pe la ei. Copilul lor are o problemă de sănătate și mă duc să-i ajut să compună un imn.

– Știu. L-am cunoscut aseară, prin Cody Briggs. Edna, voiam să te întreb dacă vă pot ajuta cu ceva. Nu pot să mă concentrez azi asupra muncii. Mă gândesc numai la copilul acela. Pot să aduc ceva, medicamente, nu știu...

– Vrei să vii și tu?

– Poftim?

– Vrei să ne ajuți să compunem imnul? Nu-i decât o problemă. Tu nu faci parte din familie și va trebui să stai afară. Da. Cred că ne poți ajuta.

– Vai, dar n-aș vrea să deranjez, spuse ea repede. Dar... ești sigură că pot să vă ajut?

– Văd că-ți dorești să vii și-ți pasă. Asta e foarte important. Sunt sigură că ne poți ajuta. Cu cât suntem mai mulți, cu atât armonia se stabilește mai ușor.

– Deci, pot să vin?

– Sigur. Ne întâlnim la ora trei.

Capitolul 9

Edna o conduse pe Carol acasă la Leonard. Locuința construită după tradiția Navajo avea șase laturi și acoperiș înalt. Un râu curgea în apropierea grădinii în care erau plantate diverse legume printre care creșteau, aparent la întâmplare, ierburi de leac. Cineva o conduse spre o construcție anexă din lemn pe coșul căreia ieșea fum, unde câțiva oameni se purificau înaintea ceremoniei.

Carol nu îndrăzni să se apropie de ei. Fiecare părea preocupat cu compunerea imnului. Edna dispăruse. N-o mai băga nimeni în seamă și ea nu știa unde ar fi trebuit să stea sau ce ar fi trebuit să facă. Nu voia să deranjeze sau să facă vreo gafă. Inima îi spunea să rămână acolo pentru că putea să ajute.

Observă sub o salcie câteva lespezi de piatră care păreau puse acolo cu scopul de a servi drept băncuțe. Așa că se așeză pe una din ele și așteptă cuminte.

Câteva momente mai târziu, din construcția de lemn ieșiră înșiruiți câțiva bărbați cu pieptul și picioarele goale, care se îndreptară spre casa lui Leonard. Din casă începură să se audă bătăi ritmice de tobă.

Bărbații se așezară în cerc și începură să intoneze o incantație. Acum încercau să stabilească un contact cu forțele eterne ca să întoarcă copilul pe calea fericirii.

O ceață grea se așternu peste adunare, ascunzând-o pe Carol privirilor celor din jur, deși până atunci se părea că nimeni n-o observase. Carol se simțea invizibilă, dar avea trăirile mai intense ca niciodată. Apoi îl văzu pe Cody Briggs.

Era mai înalt decât toți bărbații Navajo. Era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse Carol vreodată. Se bucura că putea să-l admire pe ascuns. I se părea mai puternic și mai magic ca niciodată. Părea un erou legendar.

Crescând în intensitate în ritmul tobelor, dorința ei îi trezi părți necunoscute ale ființei. Un firicel de sudoare i se scurse printre sâni. Gura i se uscase. Venele i se umflaseră și i se zbăteau ritmic, pulsând sângele fierbinte.

Dacă ar fi avut putere și-ar fi folosit farmecele pe Cody. L-ar fi hipnotizat și l-ar fi întins acolo, pe jos, în praf, și-ar fi trecut degetele prin părul lui, l-ar fi mângâiat cu buzele, cu limba, cu sânii, descoperind ceea ce pierduse atâția ani.

Deodată își dori ca viața ei să fie altfel. Voia să simtă emoția, fiorul dragostei, voia să îndrăznească din nou să iubească. Viața ei devenise ternă. Acum voia s-o coloreze.

Îl privi pe Cody care se îndepărta de ea. Încă trei pași și dispărea în ceață. Un pas... doi...

„Întoarce-te!" strigă în gând ea.

Cody se întoarse spre ea ca și cum i-ar fi auzit chemarea. Ochii lui întunecați străluceau în lumina focului de ceremonie. Nu se așteptase s-o vadă acolo. Dar era chiar ea, în carne și oase. Simțurile lui se încolăciră precum fumul focului sacru, iar inima îi bătu în ritmul nebun al tobelor.

Privirea lui se împleti cu a ei. Animalul de pradă se trezi în el și ochii lui de vultur o pironiră dornici s-o mistuiască.

Carol se scutură cutremurată de forța privirii lui. Nu mai putea să gândească limpede. Atmosfera era încărcată de prezența lui. El era tot ce-și dorea și tot ce-i provoca teamă. Teamă și extaz. Da. Voia să fie fericită. Să fie dorită și iubită de Cody. Putea? Îndrăznea?

Tobele își intensificară ritmul.

Transpirația de pe pieptul lui Cody se uscă în bătaia vântului. Încă un pas și...

– Hai, prietene, îl chemă un bărbat. *Hatathli* te așteaptă. Vor aduce copilul curând.

Cody clipi și realitatea se contură în jurul lui. Își întoarse cu regret privirile spre tânărul navajo.

– Iartă-mă, spuse el. Da, trebuie să ne grăbim.

Și dispăru în casa lui Leonard.

Carol se trezi stând singură pe piatra de sub salcie. I se părea că alergase la un maraton. Nici nu mai putea să se miște. Își simțea picioarele îngreunate. Epuizată, își lăsă capul pe genunchi și închise ochii.

Incantațiile monotone căpătaseră ritmuri complicate evocând imaginile norilor, vântului și ploilor. Carol tremură concentrându-și atenția asupra sunetului familiar de fluier care se auzea din ce în ce mai tare. Când credea că prinde melodia, ritmul se schimba făcând-o să se simtă pierdută. O umplea de durere și dorință. Deschidea o ușă în sufletul ei.

Știa cum era să pierzi un copil. Sufletul ei putea să înțeleagă durerea acelor oameni. Inima i se deschidea cu ușurință în fața lor. Simțea că poate să se dematerializeze și să-i ajute să găsească acea cale spre vindecare a fetiței bolnave. Dacă ar fi știut să spună o rugăciune...

– Pietrele din inima ta nu te lasă să zbori, spuse o voce.

Carol deschise ochii cu teamă. Primul lucru pe care-l văzu fu o pereche de mocasini prăfuiți. Privi repede în sus.

Bătrânul îi zâmbi.

– Ești binevenită. Oricine ni se poate alătura dacă are inima curată. În seara asta, după ce totul se va termina și fetița se va face bine, cere o pană pentru rugăciune. E o pană de vultur. Vei avea nevoie de ea ca să te înalți împreună cu vulturul.

– Nu pot, șopti Carol cu glasul înecat în lacrimi.

– Ba da. Iartă-te. Alungă-ți pietrele din inimă.

– Ce vrei să spui? Ce trebuie să fac eu?

– Deja cunoști răspunsul. Ascultă-ți inima. Zboară cu vulturul. E timpul să-ți trăiești viața.

Carol își acoperi fața cu palmele dorind să nu mai audă nimic, să nu înțeleagă ce-i spunea bătrânul.

– Mi-e teamă, spuse ea. Nu te înțeleg. Mă sperii...

Dar degeaba vorbi. Când își dădu palmele la o parte bătrânul dispăruse.

Respiră adânc și privi spre locuință. Își dorea să intre și ea, să se alăture celorlalți. Avea voie să-l urmeze pe bătrân? Dar ce voise el să-i spună? Acum nu mai conta. Tot ce-și dorea era să-l ajute pe copilul lui Leonard. Nu mai putea să stea acolo degeaba, așteptând, sperând.

Căzu în genunchi și-și împreună palmele sub bărbie. Nu era un gest formal, vorbele ei nu erau studiate, ci veneau din inimă.

– Te rog... te rog, Doamne... Fă-o bine pe fetița lui Leonard. Binecuvântează-i sufletul curat de copil, ajut-o să găsească drumul fericirii...

Un zgomot îi tulbură concentrarea. Carol aruncă rapid o privire spre casă. Prin ceață, deslușì silueta unui bărbat înalt,

cu umeri lați și pieptul gol, a cărui inimă bătea atât de puternic încât ea putea să-i audă pulsul. Apoi silueta se transformă sub ochii ei într-un vultur cu aripile desfăcute care se înălță spre cer și se roti în cercuri largi până dispăru departe, printre canioane.

Carol sări în picioare cu inima cât un purice. Imaginea din vis începuse s-o bântuie și-n realitate. În același moment din casă se auzi un țipăt de bucurie. Tobele își întețiră ritmul. Vocile femeilor, semănând cu muzica a zeci de fluiere, se înălțară într-un cor al bucuriei și recunoștinței.

Brusc se făcu liniște. Lacrimi grele începură să alunece nestăvilite pe obrajii Carolei. Inima ei era alături de inimile femeilor navajo. Pentru câteva clipe, Carol se simți una de-a lor.

– Ce-i cu tine? o întrebă Cody apărut din senin lângă ea.

Carol tresări a doua oară, dar de data asta nu se mai temu.

– Nimic.

– Te simți bine?

– Acum... da.

Cody se pierdu din nou în ceață, dar Carol reuși să-i distingă trăsăturile.

– Cody? șopti ea. Tu te simți bine? Ce faci?

– Nimic. Nu știu... Mă întorc acolo. Nu te superi, dar... înțelegi, nu? Trebuie să rămâi aici, afară...

– Da... Mai e mult?

Carol simți nevoia să-i sară în brațe. Gândul de a rămâne din nou singură cu visele ei o înspăimânta. Intensitatea ceremoniei deschisese în ea uși bine zăvorâte. Se simțea vulnerabilă. Încrederea ei se transformase în fum.

– Eu cred că mă duc în mașina Ednei, spuse ea. Să-i spui că mă găsește acolo.

Cody păși spre ea, dar tobele începură să bată din nou. Cu regret, se retrase în ceața care-l înghiți.

– Îmi pare rău, spuse el ca de departe. Trebuie să plec.

– Dar fetița? Fetița, Cody?

– O să se vindece.

– Cody?

– Da...

– Înainte să înceapă ceremonia a venit la mine un bătrân care mi-a spus să cer o pană de vultur pentru rugăciune. Poți să mi-o aduci tu?

– Ce bătrân, Carol?

– Un bătrân în mocasini. Nu l-ai văzut? Cred că erai prea ocupat. Dar a venit la mine. Mi-a vorbit, ca data trecută... Adică data trecută mi-a apărut în vis.

Cody se apropie de ea și o cuprinse în brațe.

– Ți-e frică? întrebă el.

– Da.

– De ce?

– De toate. Și mai ales de tine. Și de mine. De ce mi s-ar putea întâmpla.

Cody o sărută înfocat. Buzele lui erau hotărâte, dornice, posesive. Carol se topi în brațele lui, dar Cody o eliberă.

– De ce se va întâmpla! profeți el. Așteaptă-mă. Stai aici și așteaptă să se termine ceremonia. Trebuie să mă întorc înăuntru să termin ce am început. După aceea te voi duce într-un loc special. Vreau să-ți arăt ferma mea. La noapte.

– Nu! Nu pot! Nu știu... Nu-mi place lucrul ăsta. Și vreau să mă întorc la hotel. Vreau să...

– Te rog, Carol, măcar de data asta nu te împotrivi.

Dar ea oricum nu mai avea puterea să se împotrivească. Îi era teamă.

– Bine, șopti ea.

Cody se întoarse cu spatele și ceața, care devenise și mai deasă, îl înghiți.

Carol pierdu noțiunea timpului. La un moment dat chiar ațipi. Se trezi când simți mișcare. Din casă ieși mama cu copilul în brațe, urmată de o mulțime tăcută. Trecură pe lângă Carol fără s-o observe. Când se credea invizibilă, Edna veni la ea și spuse:

– Vino. Vino cu mine.

Carol se ridică în picioare și o urmă fără o vorbă.

Peste o oră intră în mașina Ednei unde se simți în siguranță. Cântecul, satul, Cody Briggs, totul fusese lăsat în urmă. Ocotillo era la câteva minute în față. Adio vulturi, bătrâni cu mocasini și ceață misterioasă. Bun-venit civilizație, aer condiționat și turiști.

Edna nu scoase nici un cuvânt până ajunseră în fața hotelului. Dar după ce parcă, spuse:

– Mă bucur că ai vrut să ne ajuți. Copilul pare pe calea cea bună. La noapte febra îi va dispărea. O să-ți spun dacă aflu vești de la Leonard.

– Mulțumesc.

Apoi tăcu. Se simțea ametită și speriată. Parcă trecuse printr-un cutremur de pământ. O teamă ancestrală pusese stăpânire pe ființa ei și nu se mai simțea sigură de nimic.

– Trebuie să mă întorc la lucru, spuse Edna.

– Da, și eu. Mulțumesc încă o dată, Edna.

Apoi coborâră din mașină și intrară în hotel, fiecare frământată de gândurile ei.

Capitolul 10

În noaptea aceea Carol nu reuși să adoarmă. Vechile ei temeri îi dădeau târcoale. Amintirile se intensificau în fiecare an în jurul datei nefericitului eveniment. Acum, pe deasupra, se mai adăugaseră noi temeri. Nu putea să-și scoată din minte ceremonia, vulturul și bătrânul care-i vorbise. Și Cody Briggs punea capac la toate. Se părea că vraja lui avea putere și de la distanță. Întreaga ei lume se întorsese cu susul în jos și ea voia cu disperare ca totul să revină la normal.

La ora nouă dimineața se pregăti să se ducă la birou. Lucră toată ziua făcând programări și cercetând programele de excursii.

Un bărbat înalt, cu părul vâlvoi, de vârstă mijlocie, se apropie de biroul ei cu o geantă voluminoasă în mână și cu un impermeabil pe braț.

– E aici! exclamă el fără măcar să dea bună ziua. Nu pot să cred! Cody Briggs lucrează la hotel. Imposibil! Doamne, doar el putea să strângă colecția asta de artă amerindiană. Ce talent! Ce noroc că l-am găsit.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Carol cu un aer profesional.

– Poftim? Ah, mă iertați. Unde e doctorul Briggs?

– Îmi pare rău, zâmbi ea, domnul Cody Briggs nu lucrează astăzi. Dacă vreți să-i transmiteți ceva...

– Nu. N-am ce să-i transmit. Trebuie să-l văd.

Zâmbetul distant al Carolei îi potoli euforia.

– De fapt... ezită el. Da. Transmiteți-i din partea mea un mesaj. Dar cât mai repede. E foarte important.

Își lăsă geanta jos și căută în buzunarul hainei. Scoase o carte de vizită dintr-un portofel de piele fină. Apoi căută în alt buzunar și scoase un stilou Montblanc aurit și scrise ceva pe spatele cărții de vizită.

– Vă întâlniți personal cu domnul Briggs? întrebă el ezitând să-i întindă cartea de vizită.

– Desigur, spuse Carol ridicând dintr-o sprânceană. E angajatul hotelului.

– Incredibil, murmură bărbatul. Bine. Puteți să dați de el astăzi?

– Domnule, nu știu dacă doctorul Briggs va veni astăzi la hotel. Excursiile au fost reprogramate pentru mâine. Dar puteți să-mi lăsați mie mesajul sau să-l contactați prin compania care ni l-a furnizat, sau la ferma sa.

– Nu... N-a mai răspuns la telefoane de luni de zile. Nu, cred că vi-l las dumneavoastră. Cum vă numiți?

– Carol Lawson, sunt asistent manager la departamentul relațiilor cu publicul.

– Eu mă numesc Richard Currigan. Și eu am absolvit în același domeniu ca și dumneavoastră, la Harvard. Deci puteți să-i dați cartea mea de vizită doctorului Briggs? V-aș fi recunoscător.

– Harvard? întrebă ea citind cartea de vizită.

– Da. Îl vrem pe Briggs. Nu riscăm să ne-o ia Yale sau Princeton înainte. De aceea e importnat să-l găsesc repede. Înțelegeți?

– Desigur. O să-i transmit mesajul de îndată ce apare. Vă cazați la noi?

– Da. Chiar acum mă duc să verific rezervarea la recepție.

– Ședere plăcută.

– Cum e aici, la Ocotillo?

– Foarte bine, atâta timp cât nu ieșiți afară.

– Da. Căldurile astea mă omoară. Când am plecat de la Boston azi-dimineață ploua.

Recepționera-șefă trecu pe lângă ei și-l salută pe domnul Currigan zâmbindu-i familiar.

– Bun-venit la Ocotillo, spuse ea luându-l de braț și conducându-l spre recepție. Vă așteptam. Cum ați călătorit?

Restul dimineții trecu fără evenimente importante. În jurul orei prânzului Edna Yazzie veni în grabă la biroul ei. Fugise. Abia mai respira, dar zâmbea fericită.

– Ce e, Edna? Ai vești bune?

– Foarte bune! spuse femeia cu ochi strălucitori de entuziasm. Febra lui Annie a cedat astă-noapte. Azi dimineață chiar a vorbit și a mâncat. Pare pe drumul cel bun.

– Vai, șopti Carol cu ușurare. Mă bucur din tot sufletul. Nici nu știi ce fericită sunt pentru tine, pentru Leonard, pentru toată familia ei.

– Știu că te bucuri, spuse Edna punându-și o mână cu un gest prietenesc pe umărul ei. Știu că ai fost cu toată inima și cu tot sufletul alături de noi. Mulțumesc.

– Dar n-am făcut nimic, ridică ea din umeri.

– Ba da. Ți-a păsat. Asta e foarte important. Știi ce ne-a povestit copilul când s-a trezit? Că în timpul ceremoniei a simțit cum se ridică la cer plutind spre rai. Spunea că-i era teamă că o să cadă și n-are cine s-o prindă. Apoi a văzut un vultur care a luat-o pe aripile lui și a adus-o înapoi pe pământ, în siguranță. Nu ți se pare ciudat? Un vultur! Vulturul e un simbol foarte puternic atunci când îți apare în vis. Are multe semnificații bune. Puțini sunt aceia care visează vulturi.

Carol rămase tăcută multă vreme după ce Edna plecă. Se ridică de pe scaunul ei și ameți. Nu mâncase nimic. Probabil de aceea avea stările acelea. Era timpul să se hrănească, să aibă mai multă grijă de ea. Simțea că nu mai rezistă mult în tensiune. Rezervele ei de energie se epuizaseră într-un timp prea scurt.

*
* *

La ora cinci, înainte să-și termine programul, Carol deschise corespondența. Trăgea de timp. Nu avea chef să se întoarcă în camera ei. Așa că desfăcu plicurile pe-ndelete, citi cu atenție și puse cu grijă scrisorile într-un sertar.

Repetă figura până la ultimul plic, care-i atrase în mod special atenția. Se ridică în picioare mușcându-și buzele. Apoi se decise. Se duse fără ezitare drept spre biroul principal al domnului LeGrand.

– Mă iertați, vă deranjez doar un minut, spuse ea intrând.

– Nici o problemă, intră. Stai jos. Voiam să vorbesc cu tine, domnișoară Lawson. Mi-au plăcut sugestiile pe care le-ai făcut săptămâna trecută la ședința de lucru. Vrei să scrii un raport în legătură cu acea idee de plată în funcție de merit?

– Desigur. O să mă apuc să scriu raportul chiar în seara asta. Dar am primit o invitație la o mini-conferință care are loc la hotelul nostru din Las Vegas. Whitney Blair, de la biroul central, va ține un discurs. Anul trecut a fost foarte interesant. Doamna Blair are idei bune. Poate ar putea să-mi răspundă întrebărilor mele în legătură cu noile forme de evaluare. Am reușit să pun la punct toate problemele pe săptămâna asta – am făcut programările și hotelul este plin la capacitate maximă. Aș putea pleca vineri. Luni e ziua mea liberă, așa că aș putea să revin marți. Cam asta ar fi... Dacă vi se pare o idee bună...

– E o idee strălucită! Îmi plac motivațiile profesionale. Abia aștept să-ți citesc raportul. În plus, ai muncit peste program. Și nu degeaba. Ai fost foarte productivă.

– Mulțumesc, zâmbi ea. Atunci ne revedem marți.

Carol ieși din birou, închise ușa, se sprijini de perete și răsuflă ușurată.

Excursia aceea era tot ce avea nevoie. Voia să schimbe puțin peisajul și să-l uite pe Cody Briggs. Asta i-ar fi dat ocazia să se gândească, să-și tragă sufletul, să controleze mai bine situația.

Dar dacă asta era tot ce-și dorea, de ce nu se simțea mai bine? De ce decizia asta o îndurera în loc s-o bucure? Lacrimile îi înțepară ochi.

Oh, Doamne, poate că avea o cădere psihică. Ba nu. Nu trebuia să cedeze tocmai acum. Se duse în biroul ei care se afla lângă cel al directorului și scoase un pachet de șervețele dintr-un sertar.

Auzi un zgomot afară și ușa se izbi de perete.

– Hei! strigă ea speriată ștergându-și repede lacrimile. Cine e?

– Eu, spuse Cody intrând ca la el acasă.

Stătea în dreptul ușii, cu picioarele depărtate, cu mâinile la spate, sprijinindu-se cu un umăr de tocul ușii. Carol îi simțea fizic puterea prezenței. Inima îi tresări violent.

– Ce cauți aici? întrebă ea supărată.

– Te-am rugat să mă aștepți astă-noapte. Ai spus că mă aștepți... Ce-ai făcut?

– Eram obosită când ți-am zis că te aștept.

– Și speriată?

– Da. Ți-am spus. Nu-mi place ca viața mea să fie plină de imprevizibil.

– Dar asta-i dă sare și piper.

– Poate. Unii apreciază aspectul ăsta. Dar mie nu-mi place să fiu luată prin surprindere.

– Dar ce anume te-a luat prin surprindere, domnișoară Lawson?

Carol păli. Cody văzu vulnerabilitatea și îngrijorarea pe fața ei frumoasă. Ea își strânse buzele și el văzu încăpățânarea. Ceea ce nu putea vedea era fiorul de dorință care-i gonea Carolei prin vene.

Întâlnindu-i privirea întunecată, ea se luptă cu forța pe care o emana Cody. Ce o luase prin surprindere? Avea răspuns la întrebarea asta? Își linse buzele uscate.

– Nimic, zise ea. Sau totul. M-ai speriat.

– N-am vrut.

– Nu contează. Asta e problema mea, nu a ta. Am nevoie de o perioadă de liniște. Trebuie să mă calmez. De asta sunt așa de încordată.

– De ce? întrebă el insinuant.

Căldura trupului lui o făcea să tremure.

– Pentru că... Așa. Pentru că asta e viața mea. Și așa vreau să rămână.

Cody zâmbi. Dinții lui albi străluciră amenințător. Carol simți cum i se înmoaie genunchii. Noroc că stătea pe scaun. Își îndreptă atenția spre altceva și începu să-și sorteze corespondența de săptămâna trecută.

– Cody, spuse ea degajat, fără să-l privească, iartă-mă, dar am treabă. O să plec în weekendul ăsta și...

– Unde? întrebă el încordat. Unde pleci?

Carol se încruntă, enervată de tonul lui. De ce trebuia să se justifice în fața lui?

– La Vegas, spuse ea cu indiferență. PalmResorts are un hotel acolo.

– De ce?

Cody părea atât de surprins, și pentru prima oară atât de vulnerabil, încât Carol simți nevoia să se joace puțin cu el. Spunea că-i plăceau surprizele. Să vadă și el cum era. Dar, privindu-l în ochi, redeveni serioasă.

– Plec într-o călătorie de afaceri. Biroul central ține o conferință acolo.

– Nu pleca.

– Dar vreau să plec, protestă ea. Eu am cerut să fiu trimisă acolo. Nu mai pot să stau aici. Rapiditatea cu care

se desfășoară evenimentele mă depășește. Totul a devenit prea ciudat, prea copleșitor. Am nevoie de timp...

– Nu pleca, Lonsome, spuse Cody apropiindu-se îngrijorător de mult de ea. Nu pleca. Nu fugi. Asta nu va rezolva nimic, *shicho*.

– Cody, plec, spuse ea cu voce tremurată. Plec mâine și gata. Tu n-ai nici un cuvânt de spus. Nu mă poți întoarce din drum.

– Poate că nu te voi convinge prin cuvinte. Poate voi face ceva, spuse el și, ridicându-i bărbia, își lipi buzele de ale ei.

Carol nu-i rezistă. Buzele ei se depărtară primindu-i limba caldă, hotărâtă, trezind în ea o dorință incredibil de puternică. Gemu ușor încercând să se smulgă din îmbrățișare. În cele din urmă reuși. Cu respirația tăiată îl privi provocator în ochi. Acum Cody se uita la ea cu o tandrețe care o enerva și o năucea mai tare decât aroganța lui obișnuită.

– Și ce-ai vrut să demonstrezi cu asta?

Cody se încruntă.

– Nimic. Voiam doar să te trezesc din letargie, din somnambulismul ăsta în care te complaci. Pretinzi că totul e OK, dar nu-i așa. Te minți singură. Tu meriți mai mult. Trebuie să accepți să te lupți pentru a obține mai mult, chiar dacă e dureros. Chiar dacă în lumea ta rațională cuvintele mele par fără sens.

Carol tremură și închise ochii. Cine avea dreptate? El sau ea? Unde se termina realitatea și unde începea ficțiunea? Sau totul era un amalgam?

– Uite, ți-am adus ceva, spuse el.

Înainte să deschidă ochii Carol simți o umbră întunecată... aripile unui vultur.

Deschise ochii și privi spre mâna lui Cody. O pană.

– Navajo o numesc „atingerea vieții". E o pană de vultur...

– Știu, șopti Carol copleșită.

Cody o privi ciudat.

– Ți-a spus bătrânul? întrebă el.

– Nu, spuse Carol mușcându-și buzele. Un bătrân care nu există mi-a spus lucruri pe care nu le înțeleg... E imposibil.

– Depinde ce...

– ... înțelegi prin imposibil? completă ea. Știu. Posibil e tot ce pot atinge, simți, gusta, auzi, mirosi... Restul e imposibil.

– Asta face ca lumea să fie tare ternă și banală.

– Mie-mi place așa.

– Ba nu, zâmbi el. Pot să bag mâna-n foc că nu-i așa. Mi-am dat seama ieri, când în timpul ceremoniei ai fost foarte receptivă. Ești o visătoare, o căutătoare.

– Ba nu.

– Atunci explică apariția bătrânului.

– E ușor, spuse ea repede. Am visat. Eram obosită. Nervoasă. Mintea mea l-a plăsmuit.

– Nu sunt mulți aceia care au viziuni cu indieni bătrâni îmbrăcați în haine de ceremonie. Nu sunt mulți aceia care visează vulturi și pene denumite „atingerea vieții". Ce ți-a mai spus?

Carol se întoarse cu încăpățânare spre birou și începu să-și vadă de lucru. Dar Cody nu se dădu bătut. O cuprinse de umeri și o scutură ușor.

– Ce ți-a mai spus, Carol? E important.

– Nimic. Prostii. Uite ce e, am treabă.

– Adică nimic din ce ți-a spus n-are semnificație pentru tine? Asta ai de gând să pretinzi?

Carol se ridică în picioare și se duse pe partea celaltă a biroului, apărându-se fizic de prezența lui Cody. Chiar dacă toate astea o tulburau, n-avea de gând să-i arate și lui. Deja Cody se apropiase prea mult. Trebuia să lupte.

– Conversația a luat sfârșit, Cody. Mulțumesc pentru pană. E frumoasă. O s-o păstrez ca amintire. Dar asta-i tot.

– Ai avut o viziune, șopti Cody fără s-o mai asculte. Indienii americani cred în puterea viziunilor și înțelesurile lor. Anul trecut și eu am avut viziuni. La fel și ieri. Cred că și tu ai avut ieri una. Chiar dacă tu crezi c-a fost vorba de un vis banal. Viziunea asta încearcă să-ți arate o cale.

– Spre ce? întrebă Carol timid.

– Spre fericire, *shicho*. Spre viitorul tău.

Carolei i se făcu pielea de găină, dar continuă să lupte. Își dădu părul pe spate cu un gest de stăpânire de sine și spuse:

– Oricum, mâine trebuie să ajung la Vegas. S-ar putea ca viziunile să nu mă găsească acasă.

– Nu pleca.

– La revedere, Briggs! spuse ea și ieși pe ușă fără să mai privească înapoi, deși simțea cum îi tremură genunchii. Ah, am uitat, spuse ea după ce făcu câțiva pași, întorcându-se. Asta e pentru tine.

Îi întinse cartea de vizită care-i transpirase în palmă.

– Oh, Dick! exclamă surprins Cody. O să-l caut.

– E în camera 619. E foarte nerăbdător să dea de tine.

– Da. Mulțumesc.

Carol îl privi cu atenție încercând să prindă vreo reacție. Dar chipul lui Cody părea împietrit.

– Harvard, spuse ea. Destul de impresionant.

– Au un departament de antropologie important.

– Și? Accepți oferta?

Cody privi spre fereastră. Carol îl studie admirându-i spatele lat, statura impozantă și părul negru ca pana corbului. Când se întoarse cu fața spre ea, mușchii maxilarului i se încordară.

– Nu știu. Nu vreau să părăsesc deșertul. Asta ar însemna să pierd tot ce iubesc.

– Sunt convinsă că vei lua decizia corectă, Cody, mai spuse ea înainte să plece. Îți urez noroc.

– Urează-mi fericire, spuse el încet.

Carol se întoarse cu spatele, evitându-i privirea încărcată de emoții. Nu voia ca el să-i transmită starea lui. Aproape alergă până-n camera ei, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. El n-o urmă. Dar privirea lui îi ardea ceafa. Se abținu să privească în urmă.

Ajunsă în camera ei închise ușa cu cheia și începu să-și facă bagajul. La Vegas avea să se relaxeze și să-și pună viața în ordine. Și așa putea să înfrunte ziua de douăzeci și cinci noiembrie, aniversarea nefericirii ei, care cădea luni.

Capitolul 11

În timp ce domnul LeGrand o conducea spre taxi, Edna îi făcu cu mâna, urându-i succes.

– Salută-i pe Martin Bennett, pe Oliver și pe Janelle Diaz din partea mea, spuse el.

– Da.

– Și simte-te bine. Grupul ăsta e foarte petrecăreț. O să-i cunoști. Sunt sigur că vor organiza ceva antrenant după conferință. O să te distrezi bine.

Carol își mușcă buzele abținându-se să nu zâmbească. Și-l imagina pe Roger LeGrand petrecând. Grăbi pasul. Șoferul o aștepta cu motorul pornit.

– Spre aeroport, vă rog. Curse interne.

După ce-și prinse centura de siguranță și se relaxă în scaunul confortabil, își dădu seama cât de obosită era. Se bucura că vreme de câteva ore nimeni n-avea s-o deranjeze cu vreo problemă. Nu trebuia decât să stea și să aștepte. Atât și

nimic mai mult. Se simțea ca în ochiul unui uragan. Emoțiile se învârteau în jurul ei fără s-o mai atingă.

Își trecu degetele tremurânde prin păr. N-avea de ce să se îngrijoreze. Așa se întâmpla de fiecare dată în perioada aceea a anului. Trebuia să-și păstreze calmul și să aștepte să treacă furtuna.

Douăzeci și cinci octombrie. Nu-i venea să creadă că trecuseră nouă ani. Ar fi trebuit să aibă un copil de nouă ani. În loc să fie fericită, să simțea îndurerată și pierdută.

Un suspin îi scăpă de pe buze. Își puse mâinile la gură ca să nu mai scoată nici un sunet.

– Vă simțiți bine, domnișoară? întrebă taximetristul privind-o cu îngrijorare.

– Da, spuse ea încordat. Cred că am avut rău de mașină. Dar acum mi-a trecut. E o dimineață frumoasă, nu?

– Da. Dar plutește ceva în aer. Cerul e limpede, n-au anunțat nimic la radio, dar miros furtuna. N-o simțiți?

– Mi-e teamă că nu. Cred că trebuie să te fi născut în Arizona ca să ai simțul ăsta dezvoltat. Eu sunt din Georgia.

– Hei, v-am recunoscut accentul. Știți, am o verișoară...

Conversația continuă într-un ritm alert făcând-o pe Carol să-și uite problemele. Când opriră la terminal, Carol îi lăsă un bacșiș generos. Șoferul îl meritase din plin. Ar fi vrut să-l ia cu ea în călătorie, ca să-i țină mintea ocupată.

Zâmbi, îi făcu cu mâna și o stewardesă o conduse spre locul ei, undeva în spatele avionului, între o mămică cu un copil în brațe și un adolescent care asculta muzică la walkman.

*
* *

Zborul 131 spre Las Vegas aterizează cu douăzeci de minute întârziere din cauza traficului aerian incredibil de aglomerat. Carol își luă geanta și se urcă într-un taxi. Întârziase. Era obosită.

Orașul arăta ca Disney World și o zăpăcea și mai tare cu culorile și construcțiile lui. Deschise geamul și fu izbită de aerul fierbinte. Previziunea taximetristului se adeverea. Acum simțea și ea furtuna apropiindu-se.

Se cază la hotel, urcă în camera ei, își aruncă bagajul pe pat și se duse la baie unde se stropi abundent cu apă pe față. Privindu-se în oglindă constată că nu arăta chiar așa de rău cum se simțea. Părea calmă și stăpână pe ea.

O clipă nu știu dacă să se bucure sau să se sperie. Era o mască de protecție sau o capcană?

*
* *

Întâlnirile se desfășurară excelent. Carol luă notițe, strânse date, făcu noi cunoștințe. Blair Whitney incluse problemele ei pe ordinea de zi.

Apoi Martin Bennett o invită la masă. La ora șapte bău împreună cu Janelle Diaz. Întâlnirile de afaceri îi făceau plăcere.

Atunci de ce se simțea pustiită? Nu, nu era golită. Mai degrabă avea senzația că trupul ei execută niște mișcări convenționale în timp ce sufletul îi plutește undeva afară și privește scena detașat.

La fel se simțise și-n timpul ceremoniei navajo. Ce ar fi spus oamenii aceia dacă ar fi aflat că sufletul ei nu era prezent, că ascultase vorbele unei viziuni și se lăsase sărutată de un bărbat-vultur?

Scutură din cap încercând să scape de gândruile acelea. Se ciupi ca să se trezească la realitate. Dar asta n-o ajută. Se simțea deconectată de la prezent... suspendată în eter... în expectativă.

Zâmbi bărbatului care stătea lângă ea la masa de conferințe.

– Iertați-mă, ce spuneați?

*

* *

Janelle Diaz, Carol și Peggy Brown urcară la mezanin la barul numit „Ultima tură”, decorat cu lasouri, harnașamente pentru cai și pălării de cowboy. Băuturile erau servite în pahare în formă de cizme de cowboy.

Femeile se duseră râzând spre un separeu rezervat. Carol comandă marguerita. Celelalte comandară scotch. Era aglomerație, gălăgie și localul era plin de fum de țigară. Nici un simț nu fusese uitat.

Carol luă o gură de marguerita, când, îl văzu. Se întorsese spre ea, din profil. Carol scăpă paharul din mână.

Când chelnerul veni să șteargă masa, Cody dispăruse.

Oare fusese într-adevăr acolo?

– Te simți bine? întrebă Janelle încercând să se facă auzită în acea gălăgie.

– Da, spuse Carol privind speriată prin mulțime.

– La naiba, arăți de parcă ai fi văzut o fantomă. Sau tu semeni cu o fantomă. Ești albă ca varul și ai fruntea transpirată. Carol, vrei să chem un doctor? Ce ai? O cădere de calciu sau ceva de genul ăsta?

Carol își șterse fruntea cu un șervețel. Se simțea dezorientată. Ce avea? De ce?

– Nu. Mă simt bine. Dar cred că trebuie să mă retrag. Mi-a ajuns pe ziua de azi. Îmi pare rău de băutură...

– Nu-ți face probleme. Dacă vrei să chemăm un doctor, să ne spui.

Mai bine un *hatathli* sau o pană de vultur, ar fi vrut ea să spună cu un râs isteric. Sau poate înnebunise.

– Sigur. Dar n-o să fie nevoie. Ne vedem dimineața.

*

* *

La etajul douăzeci și trei, în fața camerei sale, Carol introduse cartela de plastic în ușă, dar aceasta nu se deschise. Încercă din nou, împinse în ușă cu putere, dar degeaba. Apoi își dădu seama cu stupoare că încercase să deschidă ușa cu cartela telefonică. Înjură încet și scotoci prin geantă.

Îi venea să râdă și să plângă. Simțea că se află pe marginea prăpastiei. Avea nevoie de cineva care s-o sprijine. De un prieten.

Era vineri seara și în Atlanta era ora unsprezece. Probabil că Jill ieșise ca de obicei cu prietenii în oraș, dar oricum, formă numărul ei.

– Alo? răspunse Jill.

– Hei, mă bucur că te-am găsit!

– Carol? Bună, ce faci?

– Jill, trebuie să stăm de vorbă. Mă simt foarte confuză.

– Tu? Domnișoara Calmă și Detașată? Dar nimic nu te atinge pe tine, Carol. Ce-ai pățit?

– Nu știu, Jill, spuse ea trântindu-se în pat. Anii ăștia care au trecut așa... Mi-e frică.

– Știu, Carol, știu... Carol? Mai ești acolo?

– Da.

– Ascultă, orice ar fi, o să fie bine. Știu că ai secrete pe care nu le spui nimănui, nici măcar mie. Am sperat întotdeauna că, dacă voi fi răbdătoare, într-o zi vei avea încredere în mine și-mi vei spune despre ce e vorba. Carol? Mă asculți?

– Da, răspunse ea lăsând lacrimile să-i curgă de-a lungul obrajilor. Jill, am încredere în tine. Te iubesc. Serios. În mine n-am încredere. N-am vrut să te rănesc.

– Dar nu m-ai rănit, scumpo. Sincer. De asta nici nu ți-am spus până acum. Nu-ți reproșez nimic. Voiam doar să știi că mi-am dat seama că te apasă ceva. Te-aș putea ajuta, dacă ai vrea. Poți să-mi spui acum ce te frământă?

– Jill... cred că-mi pierd mințile. Văd lucruri ciudate, plâng tot timpul, simt că viața mea a luat-o razna.

– Poate... drace... n-am experiență... dar poate că ar trebui să nu te mai străduiești atât de mult. Nu știu, Carol, dar eu nu fac ca tine și mă simt foarte bine.

– Dar e mai sigur așa. Nu vreau să mai fac greșeli.

– Ar trebui să locuiești într-o peșteră, pe un munte. Sau pe lună. Carol, toată lumea face greșeli. Dar înveți din greșeli și mergi mai departe.

– Dar unele greșeli sunt atât de mari, scutură ea din cap. Și dacă nu mai pot să merg înainte? Dacă mă doare prea tare sau sunt prea speriată?

– Carol, vorbim despre tine, nu? Vorbim despre Carol Lawson. Ei, poate că greșelile tale au fost mari, ai fost speriată, te-a durut prea tare, dar ai continuat să mergi înainte, nu? Ești o persoană deosebită. Ești bună în domeniul tău. Ești o prietenă de nădejde. Ești caldă, sensibilă. Și pun pariu că dacă ai vrea, ai putea să fii fericită.

Carol se ridică în picioare și-și șterse lacrimile.

– Mulțumesc, Jill. Serios. Mă simt mult mai bine acum. Mi-ai fost de mare ajutor.

– Perfect. Pentru asta sunt făcuți prietenii. Acum, încă ceva înainte să ne luăm la revedere. Ce lucruri ciudate ai văzut?

– Oh, nimic, râse Carol simțindu-se prost. Cred că am visat.

– Ei, visele sunt bune. Acum vreau să respiri de trei ori adânc, să ridici bărbia și să strigi: „Sunt o persoană deosebită!". Bine?

– Jill, râse ea, sunt la etajul douăzeci și trei, într-un hotel din Las Vegas.

– Hei, cred că nimeni n-o să te audă. Cred că-i un vacarm acolo... Te invidiez. Ei, dacă nu, comandă-ți niște vin roșu și dormi bine. Mai vorbim noi.

– Bine. O să te sun eu. Ai grijă. Și Jill... mulțumesc.

– Pentru nimic. Te iubesc. Pa.

*

* *

Carol comandă pui Kiev, pilaf, broccoli și Cabernet Sauvignon. Și nu se mai gândi la vulturi, tobe sau pene. Acum se simțea mai bine. Aproape perfect.

Capitolul 12

– Intră.

Cody stătea într-un Range Rover negru, la intrarea sosirilor curselor interne. Sub ștergătorul lui erau două bilete de parcare și el nu zâmbea.

Nimeni n-o privise pe Carol așa cum o privea el acum. Feroce, ca un războinic, cu părul negru legat într-o codiță la spate. Era periculos. O dorea și avea s-o aibă.

– Intră, Lonesome, ordonă el deschizând portiera din dreapta.

Pur și simplu Carol nu putea să-l refuze. Orice încercare de împotrivire ar fi fost inutilă.

Cody conduse în tăcere. Trecură de Ocotillo și se îndreptară spre Sedona. Ea auzise de stâncile roșiatice ale Sedonei. Lumea spunea despre ele că erau mistice.

Și Carol avea nevoie de puțină magie. Stătea cu mâinile împreunate în poală, privind cu supunere înainte, precum Ioana D'Arc în drum spre eșafod. Dar în spatele feței palide

se ascundeau sentimente tulburătoare. Cerul de deasupra capului ei îi reflecta starea de spirit. Furtuna era aproape.

Și Cody o simțea.

Furia pe care o purtase în piept anul acela, disperarea, trădarea, păliseră în fața pasiunii pentru femeia de lângă el. Sângele clocotea în el și știa că atunci când avea să se potolească, multe lucruri vor fi diferite, în bine sau în rău. Știa. Și o ura pentru că-l trezise din întunericul solitudinii lui... și o iubea cum nu iubise pe nimeni până atunci. Dragostea. Era o emoție care-l făcea vulnerabil precum un adolescent.

Stătea cu palmele transpirate încleștate pe volan, înjurând în gând că nu-și mai putea controla propriul corp. Era pregătit, fierbinte, arzând de dorință pentru femeia aceea. Visase de multe ori s-o țină în brațe, s-o sărute, să-i mângâie pielea, să se afunde cu totul în ea. Ca și furtuna, lucrul acela devenise o certitudine.

Avea s-o aibă. Avea să facă dragoste cu ea, s-o convingă să recunoască faptul că și ea îl iubea. Ea era destinul lui, cea cu care va să călători pe *bike hojoni*, drumul frumuseții. Nici un bărbat nu putea străbate acel drum de unul singur. Nici un bărbat nu trebuia să rămână cu sufletul pustiit. Împreună cu ea avea să formeze un întreg. Știa asta de pe acum.

– Cody? șopti Carol aruncându-i o privire. De unde ai știut cu ce zbor mă întorc?

– L-am întrebat pe LeGrand. Avea programul tău. Am venit la aeroport mai devreme ca să nu pierd nici o sosire. Știu că n-are sens ce spun, dar așa am simțit. Și eu am fost surprins de reacția mea. Dar în ultimul timp nimic din ceea ce fac n-are o explicație logică.

– Cody, te rog. Ți-am spus că lucrurile se desfășoară cu o viteză prea mare pentru mine. Mă aflu într-o perioadă dificilă. Trebuie să mă liniștesc. Mă simt dezorientată...

– O să remediem asta. O să fac ca totul să fie atât de simplu încât o să înțelegi și tu. Vrei lucruri simple și clare? Asta îți voi da. O să fim doar noi doi.

– Nu mă lua ca un cowboy naiv care nu vede mai departe de calul și vitele lui...

– Aș vrea ca lucrurile să fie chiar așa de simple. Mi-aș da și brațul drept numai să n-am alte probleme decât o turmă de vite de condus, din șaua unui cal. Dar vom trece noi și peste asta...

– N-avem peste ce să trecem, Cody.

– Ne așteaptă viitorul, Carol, zâmbi el. Fie că-ți place sau nu.

Carol nu mai scoase nici o vorbă tot restul drumului. Următorii șaizeci de kilometri rămase nemișcată, cu brațele încrucișate la piept și genunchii strânși. Compensa lipsa de autocontrol. Luase deja o hotărâre. Cum ajungeau la ferma lui, va chema un taxi, să plece naibii de acolo.

Dar când ajunseră la fermă Cody o avertiză:

– Să nu-mi faci probleme, Lonsome.

– Cine naiba ești tu să-mi spui mie ce să fac?

– Taci, femeie! M-ai dat peste cap și tu mă întrebi cine sunt? Nu vezi că nu mai reușesc să gândesc limpede?

– Atunci bine că măcar unul dintre noi gândește.

– Gândirea ta nu e decât durere și mânie reprimată. Dar ți-am mai spus, o să trecem peste asta. O să te ajut să-ți

înfrunți temerile și să scapi de ele o dată pentru totdeauna. Dar te mai rog o dată să nu-mi faci probleme. Dacă o să încerci să fugi, o să te prind. Nu mai scapi de mine.

Carol scoase un geamăt de protest, dar Cody îi acoperi gura cu palma.

– Pentru Dumnezeu, Carol, vorbesc serios. De când ai plecat la Vegas, n-am mai pus geană pe geană. De când? De joi? Mă rog... Acum e sâmbătă și sunt un *hombre* nervos.

Nemaipunând la socoteală faptul că era și foarte excitat. Și asta de zile întregi. Amintirile altor femei cu care se culcase i se șterseseră din minte. Nici una nu mai conta. Acum era doar Carol, parfumul ei, pielea ei, totul... O dorea, avea nevoie de ea.

Dorința lui o făcu pe Carol să schițeze un zâmbet. Nu se mai putea abține. Trebuia să recunoască. Obsesia era reciprocă. Tremura de excitare ca și el. N-ar fi trebuit să se lase convinsă, dar sub magia sărutului lui, acceptă hipnotizată.

Urcând treptele de piatră privi pentru prima oară casa lui Cody. Situată pe o stâncă roșiatică, avea ferestre mari care dădeau spre valea Sedonei. Era proiectată inteligent, încadrându-se perfect în peisaj. Ea însăși părea născută din stâncă. Undeva mai în spate, fără să deranjeze, dar vizibile, erau grajdurile cu cai.

– Minunat, șopti ea.

– Așa e, nu? „Rancho Encantado". Intră, te rog. Hai, *shicho*, curaj, că nu te mușc... încă.

Carol intră timid.

– N-ai decât două variante, Carol. Ori stai pe canapea ca să discutăm, ori...

– Ori? îl provocă ea.

– Ori nu știu ce fac, la naiba! Nu mai știu ce fac de când te-am întâlnit. Dar știu ce-mi spune trupul și sufletul. Și dacă e să mă iau după asta, te-aș arunca pe umăr și te-aș duce în pat ca să fac dragoste cu tine toată ziua și toată noaptea, chiar dacă nu mai văd bine de oboseală.

– N-ai îndrăzni!

– Nu te baza pe asta.

Privirile lor – un foc albastru și o furtună întunecată – se întâlniră provocator. Ură și dragoste. Disperare și apărare. Nu-i despărțeau decât câțiva centimetri. Carol simțea căldura emanată de trupul lui Cody, parfumul lui masculin. Inhală cu nesaț potența lui. Îl dorea. Trebuia să-l atingă, să-l guste, să-l simtă în ea. Carol gemu și închise ochi.

Își ascunse fața și încercă să se îndepărteze, dar Cody o opri. O prinse de brațe cu hotărâre. Îi simțea pielea caldă, fină. Trebuia s-o aibă. Voia să-i simtă sânii în palme. Cu un geamăt o trase spre el. Nici o fantezie nu-l pregătise pentru momentul acesta. O strânse cu pasiune în brațe.

Carol se luptă cu disperare. Nu voia ca el să știe cât de mult îl dorea. Nu voia ca el să-și dea seama că trupul ei era gata de orice. Nu!

Simțindu-i împotrivirea Cody înnebuni. Carol nu-și dădea seama cât de mult o iubea? Nu i-ar fi făcut niciodată rău. Ba chiar ar fi ajutat-o să scape de coșmaruri.

– Carol, șopti el aspru, ascultă-mă...

– Nu! suspină ea. Nimic din ce mi-ai putea spune n-ar putea să schimbe în vreun fel situația.

Cu un strigăt înăbușit se smulse din brațele lui și fugi spre ieșire.

Cody o prinse de mâini și o trase înapoi în brațe. O lipi de pieptul lui mângâindu-i părul blond și figura palidă.

– Te iubesc, Carol. Ascultă-mă.

– Nu, nu pot, gemu ea printre lacrimi.

– Ba da. Pentru că tu ești jumătatea mea. Nu pot trăi fără tine, *shicho*. Și nici tu nu poți să trăiești fără mine.

– Nu știu...

– O să știi. Curând. Dar mai întâi trebuie să afli cât de mult te iubesc. Apoi o să ai încredere deplină în mine.

– Nu... suspină ea, dar Cody deja îi capturase gura.

Parcă timp de nouă ani purtase un garou în jurul gâtului și acum îl desfăcea pentru prima oară. Nu înțelegea ce i se întâmpla. Simțurile ei erau alertate și-i era teamă.

Se simțea expusă, foarte sensibilă la atingeri și mișcări. Buzele lui erau calde și umede, aveau gustul gurii ei. Limba ei îi gusta înfometată dulceața. Îi sorbea respirația cu nesaț umplându-și plămânii cu voluptate. Barba lui îi zgâria obrazul și bărbia. Și ce era acel geamăt de dorință? Venea din gâtul lui sau al ei?

– Cody... suspină ea dornică, fascinată de forța pasiunii. Cody...

El o apucă de șolduri și o trase mai aproape. Când se lipi de el, focul îi mistui fiecare fibră din corp. Era insuportabil de plăcut.

– Asta e... murmură el luând-o pe neașteptate în brațe.

Carolei i se tăie respirația. Dar se regăsi în sărutul lui. Cody îi prinse vârful limbii între dinți și gurile lor începură un joc excitant, erotic.

Carol râse ușor, gutural, în timp ce Cody o purta pe brațe spre pat, unde o trânti fără menajamente. Pulsul ei o luase razna, capul i se învârtea și tavanul părea acoperit de stele. Închise ochii și văzu un foc de artificii magnific.

– Deschide ochii, Lonesome. Privește-mă, șopti el.

Ea nu-i rezistă. Nu putea să facă decât ce-i cerea el. Privi în ochii lui calzi, profunzi, de indian.

– Te iubesc, spuse el. Cred că te-am iubit toată viața. Te-am așteptat dintotdeauna.

Carol își puse mâinile la ochi tremurând.

– Nu, Lonesome, nu te ascunde de mine. Uite, hai să începem cu mine. Mie nu-mi mai e frică. Toate zidurile au căzut. Ceea ce voi simți eu, vei simți și tu. Vom trăi aceleași sentimente împreună. Îți dăruiesc sufletul meu. Bărbatul din mine. Restul trupului meu e tot al tău.

Cuvintele lui o înfiorară până la lacrimi. Fără să se gândească își trecu degetele prin părul lui, îi mângâie fața memorându-i trăsăturile.

Cody se aplecă peste ea și-i sărută obrajii, ochii, gâtul, bărbia, urechile. Îi lăsă urme fierbinți pe piele, până când Carol începu să tremure. Degetele lui căutară primul nasture al cămășii ei și-l deschise. Apoi totul se desfășură ca prin vis.

Palmele lui bătătorite îi cuprinseră cupele sutienului. Sub dantela fină sfârcurile i se întăriră. Sânii ei erau umflați și dacă el ar fi continuat așa, ar fi explodat. Carol își arcui spatele și gemu profund.

Gura lui i-o acoperi pe a ei și limba lui posesivă începu să exploreze liberă. Apoi se îndepărtă ușor privind efectul. Carol

era în extaz. Cody zâmbi. Dinții lui albi sclipiră. Îi dădu la o parte cămașa dezvelindu-i pieptul fin, alb și începu s-o sărute ici-colo înfierbântând-o.

Carol își înfipse degetele în părul lui negru și des. Îi mângâie gâtul, umerii, pieptul. Mușchii lui încordați o excitau. Începu să-l muște ușor de umeri și de brațe lăsându-i urme pe piele. Doamne, îi venea să-i lase urme și mai adânci. Să-l zgârie, să-l sfâșie.

Atingerile lui o înfierbântaseră serios. Cody începu să-i frământe sânii din ce în ce mai repede și mai tare. Apoi se opri o clipă și-i dădu sutienul la o parte. Privirile lui ardeau de promisiuni sălbatice. Se aplecă asupra sânilor ei și, cu respirația fierbinte, gura lui caldă îi cuprinse un sfârc, dându-i o senzație de gol în stomac. Niciodată Carol nu simțise o plăcere mai mare. Era insuportabil.

La un moment dat Cody se opri și Carol gemu în semn de protest. Își ținea mâinile la ceafa lui și-l trăgea cu disperare arcuindu-se în așteptare.

Dar Cody nu-i satisfăcu dorința. În schimb, mâinile lui se îndreptară spre marginea fustei. Inima Carolei se opri. Trebuia să înceteze. Acum!

Înghiți în sec simțind cum degetele lui îi desfăceau cureaua, nasturii și intrau pe sub marginea fustei atingându-i satinul chiloților. Respiră agitat, uimită de reacțiile puternice alte trupului ei. Când degetele lui începură să exploreze, Carol își mușcă buzele și gemu. Două lacrimi îi alunecară la colțurile ochilor. Încă o atingere și simțea că explodează în mii de bucăți.

Cody tremura. Respirația lui devenise din ce în ce mai agitată. Femeia aceea trezise în el mai mult decât o dorință fizică. Simțea că poate să-i atingă inima. Ochii lui se umplură de lacrimi.

Mâinile se plimbau senzual explorând fiecare părticică a trupului ei. Carol își strânse pleoapele, dorindu-și mai mult. Nu se putea abține. Își ridică șoldurile lipindu-se de bărbăția lui.

Cody o simți deschisă atingerilor lui, dornică, primitoare. Deschise ochii și o privi cu dragoste.

– Lonesome, șopti el, uită-te la mine. Nu te teme. Privește bărbatul care te iubește.

Înainte să-și da seama ce se întâmplă, Carol îi simți căldura gurii cuprinzându-i feminitatea și scoase un țipăt de surpriză și excitare. Rămase răpusă de senzațiile tumultuoase. Trupul ei nemișcat înflorea sub atingerile lui. Era magic.

– Ești frumoasă ca florile deșertului, spuse el. Și eu sunt o albină îmbătată de nurii tăi, râse el ușor.

Ea ar fi vrut să-l oprească, dar trupul n-o mai asculta. Îi scăpase complet de sub control. Îl săruta nebunește, pe unde apuca. Mâinile ei se plimbau oarbe pe spatele lui. Ochii ei ar fi dorit să vadă mai mult. Trupul ei ar fi vrut să simtă mai mult. Totul. Îl împinse ușor și Cody o ajută ridicându-și șoldurile. Mâinile ei îi desfăcură nasturii blugilor mângâind abdomenul plat acolo unde părul cârlionțat și negru se strângea într-o dungă subțire.

Trupul lui se încordă în așteptare. Când mâinile ei îi găsiră sexul cald și fierbinte, Cody strânse din dinți. Credea că o să moară de plăcere. Gemu puternic și Carol se retrase speriată.

– Nu te opri, murmură el printre dinți. Nu acum.

Carol nici nu știa dacă ar fi putut să se mai oprească. Trebuia să-l atingă, să-l simtă.

Apoi, într-o clipă, toate hainele căzură de pe ei și se descoperiră amândoi complet goi în pat. Întreaga încăpere se înclăzise din cauza trupurilor lor înfierbântate.

Carol îl dorea înăuntrul ei. Cu un țipăt, se lipi de sexul lui, dornică. Mâinile lui îi cuprinseră fesele și, strigându-i numele, Cody intră dintr-o dată, voluptuos, în moliciunea caldă a feminității ei. Unghiile ei i se înfipseră în carne. Se completau perfect și se simțeau în siguranță, nu mai erau singuri și știau că nu aveau să se mai simtă niciodată pierduți. În câteva secunde Carol își dădu drumul puternic, scuturată de convulsii dureros de plăcute. Cody o urmă la scurt timp.

Carol simți că se prelinge. Cody se prăbuși peste ea. Inimile lor băteau puternic, la unison. Carol era beată de plăcere.

– Când...? întrebă ea.

– După ce ai găsit tu calea, răspunse el zâmbind. Vino aici.

Cody o trase la pieptul lui. Brațele lui puternice o cuprinseră pe după umeri. Carol nu se mai temea. Se împăcase cu sine, se împăcase cu lumea.

Capitolul 13

Carol dormea profund. Stătea cuibărită în brațele lui Cody, încălzită de trupul lui, și mângâiată de bătăile inimii lui.

Cody o privea cum dormea. Era fericit, împlinit. Dorința îi ardea din nou măruntaiele. Fetița asta palidă și slabă îl înnebunise. O ținea în brațe și o dorea cu disperare. Oftă adânc și strânse din dinți. Când începuse totul? Nu știa.

Carol se mișcă. Pupilele ei începură să se miște repede pe sub pleoapele închise. Un geamăt ușor îi scăpă printre buzele întredeschise.

Cody o strânse în brațe, dorind s-o protejeze.

– Nu! țipă ea cu buzele arse și lacrimi la colțul ochilor. Te rog, nu mi-o lua!

– Carol, șopti Cody îngrijorat. Lonesome, taci. Sunt aici. O să te ajut.

Carol îl împinse orbește.

– Du-te, suspină ea. Lasă-mă-n pace!

– Ba nu, spuse el strângând-o la piept.

Dar Carol se luptă cu el prin somn, apoi se prăbuși răpusă, cu capul pe umărul lui.

– Nu... nu mai vreau, plânse ea cu disperare.

Cody o mângâie pe păr și o strânse în brațe. Carol simți că de data asta era ceva diferit, ceva nou, în care nu știa dacă să aibă încredere. Trezită brusc din coșmar se simți înspăimântător de dezorientată. Nimic nu mai avea sens. Singurul lucru cert era durerea care o trezise de atâtea ori din somn.

– Doamne, nu știu dacă o să mai suport asta, plânse ea.

– Vino aici, *shicho*. O să te ajut.

Durerea ei era și durerea lui. Lacrimile ei îi ardeau pielea. Voia cu disperare s-o protejeze, să-i aline durerile, s-o elibereze din disperarea care o încătușase. I se rupea inima pentru ea.

– Carol, draga mea, spune-mi ce ți s-a întâmplat. Te iubesc și vreau să știu cum pot să te ajut.

– Nu... nu poți. Cody, sunt prea speriată.

– Nu fi, *shicho*, șopti el rătăcind cu buzele prin părul ei. Te iubesc din suflet și asta e cel mai important.

Dar ea era prea speriată ca să-l mai asculte. Lacrimile îi curgeau de-a lungul obrajilor și ea nici nu se mai obosea să le șteargă.

Cody mai degrabă și-ar fi dat viața decât s-o lase să sufere în tăcere. O strânse în brațe până se liniști. O legănă șoptindu-i cuvinte dulci în păr.

Dar Carol era la capătul prăpastiei. Inima îi fusese sfărâmată cu mult timp înainte a el s-o cunoască. Mai putea el s-o refacă din bucățele? Ea se obișnuise să fie singură și să sufere în tăcere. Așa supraviețuise.

Dar bărbatul acela puternic, iubitor, minunat, care o ținea în brațe, o făcuse să simtă din nou. Nimeni nu mai reușise asta înaintea lui. Trezise copilul din ea care-și dorea să fie iubit, mângâiat, înțeles...

Când o sărută tandru pe obraji, Carol se prăbuși în brațele lui, neștiind ce să facă.

Și dacă inima lui i-ar fi putut citi gândurile, Cody ar fi știut ce să facă.

– Carol, șopti el mângâind-o pe spate, Lonesome, sunt aici, lângă tine. Și voi sta lângă tine indiferent ce se va întâmpla. Nu contează ce spui tu. Nu contează ce ți s-a întâmplat. N-o să te părăsesc.

Carol tremură incontrolabil. Furtuna emoțiilor din interiorul ei i se citea pe chip. Nouă ani de suferință reprimată își spuneau cuvântul.

– Nu-mi face asta, Cody. Nu vreau să am încredere în tine. Nu vreau să te iubesc.

– Prea târziu, *shicho,* zâmbi el. Prea târziu pentru amândoi. Hai, vorbește-mi.

Carol voia să se eschiveze, dar era prinsă-n capcană. Brațele acelea puternice, pieptul acela, le ura pentru că... le dorea cu atâta disperare. Le-ar fi făcut altarul durerii ei. Lacrimile i se îngrămădiră la colțurile ochilor.

– Ce e, Lonesome? Spune-mi, șopti Cody frecându-și barba aspră de obrazul ei.

Gestul acela fu picătura care umplu paharul.

Înainte să se adune, trecutul o doborî. Înainte să știe ce se întâmplă, se trezi într-o sală sterilă de operații, iluminată puternic. Durerile fizice încetaseră și un medic îi puse un

bebeluș în brațe. Privi cu uimire mica ființă perfectă, degețelele ei minuscule, căpșorul rotund, și inima i se umplu de bucurie. Dar nu dură mult și bebelușul dispăru. Sufletul ei se goli, încăperea se goli, se întunecă și ea se trezi... însingurată.

Și rămase așa timp de nouă ani.

Carol se strădui să-și stăpânească hohotele, înspăimântată și rușinată.

– Nu, șopti el cuprinzându-i fața în mâini. Spune, Carol, nu mai ține durerea în tine.

– Nu! strigă ea printre sughițuri. Nu pot!

– Ba poți. Trebuie să poți. Spune, shicho. Spune-mi mie. Uită-te în ochii mei.

– Nu, mi-e teamă...

– Nu te mai teme, din momentul ăsta. Aici, cu mine, hai, încearcă. Spune-mi. Cine, ce să nu-ți ia?

– Copilul meu! Fetița mea! izbucni ea suspinând sfâșietor. Mi-au luat bebelușul...

Cody se aplecă asupra ei dorind să-i ia durerea asupra lui. Își folosi trupul ca scut. Sub el, Carol începu să se liniștească, agățată de gâtul lui ca salvată de la înec.

– Spune-mi, Carol, șopti el mângâindu-i părul blond.

Ea își ascunse capul în umărul lui, tremurând.

– Povestește-mi despre fetița ta, Carol, se strădui el s-o convingă. Ce s-a întâmplat cu ea?

– Am abandonat-o, mărturisi ea cu voce pierdută.

– De ce? întrebă Cody simțind cum i se ridică părul de groază. Spune-mi, de ce? Ai încredere în mine.

– N-am putut să am grijă de ea. Eram prea tânără. Nu aveam cu ce s-o întreţin. N-aveam pe nimeni.

– Erai singură?

– Da. Am vrut să am grijă de ea, s-o iubesc, dar toţi mi-au spus că n-are sens... că e mai bine aşa...

Vocea i se înecă în lacrimi şi nu mai reuşi să continue.

– Mai bine pentru copil?

– Da. Mai bine pentru fetiţa mea, spuse ea tremurând. Aşa că mi-au luat-o.

– A adoptat-o o familie?

– Da...

– Deci n-a păţit nimic. Dar ţi-e dor de ea, nu?

– Doamne, da... Mi-e îngrozitor de dor de ea. N-am văzut-o niciodată zâmbind... Doamne... cum s-a întâmplat asta? De ce mie? Îmi pare atât de rău... atât de...

– Nu-i nimic, *shicho*. Ai făcut tot ce ai putut, atunci...

– Ştiu. Aşa mi-a spus toată lumea. Aşa mi-am spus şi eu. Dar tot mă doare.

– Şşş, încercă el s-o aline legănând-o în braţe. N-a fost vina ta.

– Ba da, se luptă ea să scape din îmbrăţişare. A fost vina mea. N-am fost atentă. N-am vrut să se ajungă la asta. Dar n-am gândit suficient. L-am crezut orbeşte... Apoi n-am mai avut ce să fac şi nimeni n-a mai putut să mă ajute.

– Cine ţi-a făcut asta, Carol? Cine te-a rănit aşa de mult?

Carol nu mai voia să-şi amintească toate acele lucruri dureroase. Dar privirea lui era nemiloasă.

– Spune-mi, *shicho*. Cine e tatăl? De ce nu te-a ajutat? De ce n-a fost lângă tine?

– Pentru că... avea o soție acasă, și copii, și alte eleve proaste care abia așteptau să-i asculte minciunile. „Vai, eseul tău e strălucit. Apropo, soția mea e o pacoste. Și tu ești adorabilă. Nu vrei să bem ceva înainte de cină? Apoi îți explic eu cum stau lucrurile...".

– Ticălosul! La naiba!

Cody știa ce înseamnă încrederea elevilor în profesor. Astfel de abuzuri îl dezgustau. Era o crimă să trădezi încrederea unui elev...

– Nu i-ai forțat mâna?

– Nu. Cum să fac una ca asta? Pur și simplu n-am știut încotro s-o apuc. Nici măcar n-am mai putut să gândesc. N-am știut să fac altceva decât s-o caut pe sora mea din Birmingham și să... duc sarcina la capăt... Cody... Nu mai sunt în stare să vorbesc.

– Nici nu trebuie. Așteaptă, Lonesome. Lasă-mă să te țin în brațe. Acum te înțeleg. Și sunt alături de tine.

Carol ezită un moment. Poate că acesta era bărbatul în care trebuia să aibă încredere. Trupul ei mai păstrase urmele dragostei lor, sufletul ei mai simțea iubirea lui. Poate că...

Dar era prea devreme.

– Te rog, lasă-mă, se împotrivi ea.

– Nu fugi, Carol. Nu acum. Fă-o pentru binele tău, dacă nu pentru al meu.

– Trebuie să fiu singură. Mă înțelegi? se încăpățână ea. Pentru binele meu.

– Dar eu te iubesc.

Cody era ostenit fizic și emoțional. Tot ce-și dorea era s-o țină pe Carol în brațe și s-o protejeze, s-o iubească, s-o facă să aibă încredere în el.

– Carol... lasă-mă să fiu alături de tine.

– Dar nu vreau să am încredere în tine...

– Nu e chiar așa de simplu, Carol. E prea târziu. Trebuie să rezolvăm noi cumva împreună.

– Dar nu vreau. Mă simt bine așa. Nu poți să înțelegi?

– Rahat! Nu te simți deloc bine. Ești nefericită. Suferi. Ești singură. Eu știu. Am pierdut un an simțindu-mă ca tine, dar acum m-am hotărât să fac ceva pentru mine. Și asta datorită ție. Mi-ai vindecat rănile. Și aș vrea să ți le vindec și eu pe ale tale. Vreau să te fac fericită. Vreau să te iubesc.

– La naiba, Cody! Nu mă asculți? Vreau să fiu singură.

– Mincinoaso! Poți să spui ce vrei, că trupul tău nu minte. Uite, zise el punând mâna pe pieptul ei, simt aici și aici, adăugă el punându-i mâna între picioare.

Gestul neașteptat o înfioră pe Carol. Speriată de forța răspunsului trupului ei, se retrase.

– Vreau să fac un duș, să mă îmbrac, și să plec acasă.

– Ai cumva o barcă? zâmbi el. Drumurile sunt inundate.

– Cum? întrebă ea uimită. De ce? A plouat?

– Cu găleata.

– De când?

– Toată noaptea.

– Dar de ce n-am auzit?

– Pentru că ai fost închisă în tine și nimic n-a mai existat în jurul tău, *shicho*, în afară de durerea ta. Dar de acum înainte...

– Nu, Cody, îl întrerupse ea. Te rog. Îți cer să-mi faci o favoare. Cred că... având în vedere ce s-a întâmplat aici, între noi...Cred că pot să-ți cer ceva...

– Poți să-mi ceri orice, Carol. Mi-aș da și viața pentru tine, dacă ar fi nevoie.

– Tot ce vreau e să încetezi. Nu-mi mai vorbi așa. Nu mă mai privi așa. Știu. Tu crezi că-i destin sau altă prostie, dar nu e. Îți spun eu, Cody, nu există așa ceva. Nu există decât greșelile pe care le faci și consecințele pe care le suporți. Așa e viața. Eu știu. La naiba, chiar n-ai ascultat nimic din tot ce ți-am spus?

– Am ascultat totul, Lonesome. Am suferit pentru tine. Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat, dar toate astea au trecut. Copilul e pe mâini bune. Doar tu continui să suferi. Lasă-mă să te întreb ceva. Când ai de gând să lași trecutul în spatele tău? E timpul să-ți trăiești viața.

E timpul să-ți trăiești viața? Parcă așa îi spusese și bătrânul indian. Dar de unde știa Cody...? Era imposibil.

– Hai, Lonesome. Lasă-mă să te țin în brațe. Lasă-mă să te iubesc.

Carol ar fi vrut să se lase iubită, dar știa că dacă făcea asta acum, n-ar mai fi reușit să plece niciodată. Și dacă se înșela? Dacă și Cody o trăda? Cum să mai aibă încredere în altcineva decât în ea însăși?

Se feri de brațele calde și puternice ale lui Cody. Nu mai voia apropierea nimănui. Nu mai putea...

Gestul ei îl răni de data asta pe Cody. Cu un geamăt de neputință se ridică din pat și se îndreptă spre baie.

– Eu mă duc să fac un duș, spuse el furios. Camera de oaspeți e la etaj...

Capitolul 14

Carol înaintă pe holul decorat în stil mexican. Avea nevoie de ceva care s-o răcorească. Pielea încă îi ardea din cauza îmbrățișărilor lui Cody.

Deschise o ușă și descoperi biroul lui. Avea geamuri mari care dădeau spre vale. În depărtare se vedeau stâncile canioanelor. Ploaia nu se oprise. Cum avea să se întoarcă ea la hotel?

Privi în jur. Pereții erau plini de rafturi pe care se aflau înșiruite și catalogate o mulțime de arme și obiecte decorative indiene. Nu se mai opri să citească fiecare inscripție. Închise ușa în urma ei și căută camera de oaspeți.

Când o găsi își aruncă hainele pe pat și intră în baie. Dădu drumul la duș și se bucură de apă ca de o binecuvântare.

De ce venise aici? De ce se lăsase convinsă să povestească lucruri pe care numai ea le știa? De ce se juca destinul cu ea? De ce se îndrăgostise de Cody?

Nu avea nici un răspuns.

*
* *

Cody stătea pe verandă cu o bere în mână, privind ploaia. Când o simți pe Carol apropiindu-se se întoarse. Inima îi tresări de fericire și dragoste.

– Parcă aș fi în Georgia, spuse Carol cu vocea schimbată, rece. Numai acolo plouă așa.

– N-o să dureze mult.

– Asta-i bine, pentru că tebuie să plec.

Îngustându-și privirea, Cody luă o gură de bere. Nu voia să se gândească cum avea să se simtă atunci când Carol va pleca. Dacă nu se mai întorcea?

– La naiba! murmură el intrând în casă. La naiba!

Carolei îi venea să se ducă după el, să-l ia în brațe, să-și lipească obrazul de spatele lui, să-l sărute...

Inima îi spunea să facă asta, dar mintea... O voce subțirică o avertiza să se retragă cât mai avea timp. Mâine era aniversarea durerii ei. Trebuia să fie singură, ca-n ultimii nouă ani. Era ceremonia de care nu se putea lipsi.

Cu umerii plecați îl urmă pe Cody în casă. Îl găsi în bucătărie desfăcând o altă sticlă cu bere. Abia o privi.

– Mai ai una? întrebă ea.

Cody îi făcu semn spre frigider.

Carol simți că-i mai datorează o explicație. Cody părea sincer jignit, supărat. Luă o bere din frigider, o desfăcu, luă o gură zdravănă și făcându-și curaj, spuse:

– Cody, trebuie să stau singură o perioadă. Trebuie să mă întorc la hotel. Cred că n-ar trebui să ne mai vedem o vreme.

– Mi-e teamă că nu pot să fac așa ceva, Lonesome, spuse el strângând din dinți.

– Trebuie.

– Singurele lucruri pe care *trebuie* să le fac e să-mi plătesc taxele și să te iubesc fără ca cineva să încerce să mă oprească.

– Nu înțelegi, spuse ea abia auzindu-l. De fapt nici nu mă aștept să mă înțeleagă cineva. Dar știu că, pentru binele meu, trebuie să fiu singură. Trebuie să mă adun. Nu-mi permit să mă las pe mâinile nimănui. Nu pot să mă las doborâtă, să fiu vulnerabilă, să am nevoie de cineva... Recunosc, simt ceva pentru tine...

– Ăsta-i singurul lucru rezonabil pe care l-ai spus până acum. Și, mai precis, ce simți?

Carol puse berea pe masă și spuse:

– Deși regret că am venit aici, îmi dau seama că lucrul ăsta era inevitabil... luând în considerare atracția dintre noi. Dar acum, gata. Trebuie să ne oprim.

– E ca și cum ai spune mortului să se întoarcă de la groapă, *shicho*, zâmbi el amar. Imposibil.

– Ba nu. Trebuie să învăț din greșeli, ca să nu le mai repet.

– Uite ce e, Carol. Văd că nu pot să mă înțeleg cu tine. Ce-ar fi să discutăm despre asta mai târziu? Mâine dimineață o să privești altfel lucrurile...

– Nu! Trebuie să mă întorc la hotel în seara asta.

– Dar, Carol, tu vezi ce-i afară? întrebă el la capătul răbdării. Cine crezi că riscă să pornească pe drumurile astea? Cred că toate văile sunt inundate. Te duc mâine.

– Dar ai spus că nu mai durează mult ploaia.

Nu. Carol trebuia să fie singură mâine, douăzeci și cinci octombrie. De dimineață până seara. Doar așa supraviețuise în ultimii nouă ani. Și nu putea să-i explice asta lui Cody. El ar fi încercat s-o convingă de contrariu.

– Nu, spuse ea cu hotărâre, umezindu-și buzele. Nu mâine. În seara asta.

Cody o privi cu atenție. Obrazul ei părea lipsit de viață. Întinse mâna și-i mângâie figura palidă.

– Bine, *shicho*. Cum vrei tu. Mai așteptăm încă o oră să treacă ploaia și te duc la hotel. E bine așa? Uite, o să fac focul în șemineu, îți pregătesc ceva de mâncare, bem un vin...

Carol acceptă. Se ghemui într-un fotoliu în fața șemineului din camera de zi, privind în gol.

– Asta nu te obligă la nimic, Lonesome, mă crezi? O să vorbim altă dată despre noi, da?

Și fără să-i mai aștepte răspunsul, se duse la bucătărie.

Capitolul 15

Când Carol ajunse la Ocotillo, după miezul nopții, găsi un fax pentru ea.

De la: Jill Stein
PalmResorts, Atlanta GA

Pentru: Carol Lawson
PalmResorts, Carefree AZ

Viața ne oferă prea puține oportunități și nici o garanție. Uneori trebuie să-ți asumi riscul.

Nu aștept răspuns.

Capitolul 16

Douăzeci și cinci octombrie.

Când era copil, Carol credea că în fiecare zi de douăzeci și cinci ale lunii venea Moș Crăciun.

De nouă ani, ziua de douăzeci și cinci devenise o aniversare dureroasă. Se trezea în zori, nu mânca nimic la micul dejun, nu deschidea radioul sau televizorul, completa un cec pentru Fundația pentru Protecția Copiilor și se gândea la anul ce avea să vină. Se îmbărbăta singură. Trebuia să evite greșelile, să aibă grijă să nu mai aibă încredere în nimeni decât în ea însăși.

Dar anul acesta ceva se schimbase. Ziua de ieri fusese o piatră de hotar. De obicei prietenia lui Jill o susținuse an de an. Acum Cody fusese acela care o ajutase. Sau o dezechilibrase. Pentru că deja începea să spere. În sufletul ei se aprinsese o luminiță. Și asta îi zdruncinase serios balanța interioară.

Stătea pe canapea în camera ei mică și pentru câteva clipe încetă să se mai lupte cu sentimentele. Le analiză rece, încercând să le domine.

Luă din dulap o cutie căptușită cu catifea, care conținea trecutul, tot ce mai putea atinge din timpurile acelea dureroase, și o ținu în brațe, ca pe un obiect neprețuit. Făcuse ce crezuse că era mai bine, dar alesese calea cea mai grea. Mai avusese nevoie de o singură asigurare.

Fusese singura ei condiție de adopție. Bine, mai existaseră și obișnuitele rugăminți: să fie oameni buni, să fie iubitori, să aibă grijă de copil. Dar mai ceruse ceva. Ca o dată pe an, să primească de la ei o scrisoare că totul era bine.

Așa că în fiecare an, înaintea datei de douăzeci și cinci, primea o scrisoare de la părinții adoptivi.

Nouă scrisori stăteau ascunse în cutia căptușită cu catifea. Dar nu reușise să deschidă până atunci nici una. Ar fi fost prea dureros. Puteau fi fotografii înăuntru, mici amprente de degețele, desene... N-ar fi suportat să vadă asemenea comori. Dar faptul că ele soseau, însemna că totul era bine. Și încă un an putea trăi liniștită.

Bătaia din ușă o făcu să sară în picioare. Nu aștepta pe nimeni. Cine putea s-o caute luni, în ziua ei liberă, la ora opt dimineața? Privi spre ușă și, ca și cum ar fi văzut prin ea, simți că-n spatele ei aștepta Cody. Când bătu din nou, inima ei tresări violent. Ce să facă?

– Pleacă! strigă ea. Nu pot să-ți deschid acum.

– Nu plec de aici până nu-mi deschizi, Carol.

– Nu pot, Cody. Te rog. Vreau să fiu singură.

– Dar te iubesc, Carol. Deschide-mi sau îmi fac o tabără în fața ușii tale.

– Briggs, nu te mai prosti...

Cântecul de fluier o făcu să înghețe. Carol se apropie de ușă ca vrăjită și deschise.

– 'Neața, *shicho*, spuse Cody ducându-și două degete la pălărie. Mi-a fost dor de tine.

– Vorbesc serios, Cody, spuse ea privind în altă parte.

Nu suporta să-l vadă. Simțea că n-o să reziste și o să izbucnească în plâns.

– Vreau să fiu singură, adăugă ea.

– De ce tocmai acum? întrebă el încet mângâind-o din priviri. Vrei să ghicesc?

Carol scutură din cap de teamă ca el să nu spună ceva ce simțea, și putea fi adevărat. Cu Cody nu se știa niciodată.

– Nu. E ceva personal. Te rog, Cody, pleacă.

– Îți respect dorința, Carol, spuse el cu seriozitate. Și te respect că ești atât de hotărâtă, curajoasă și puternică. Dar acum nouă ani tot singură ai fost și n-am de gând să repeți figura la nesfârșit. Suntem făcuți unul pentru celălalt. Nu pot să plec. Aș suferi la fel ca tine dacă te-aș lăsa singură. Dar pot sta tăcut într-un colț. Nici n-ai să simți prezența mea. Promit.

– Bine, spuse ea învinsă de tenacitatea lui. Intră și închide ușa. Vrei o cafea, ceva?

– Doar dacă bei și tu. Altfel, nu te deranja. Am mai băut una înainte să plec de la fermă.

– Cum sunt drumurile?

– Mai bune. Dar trebuie să vezi deșertul. Pur și simplu a reînviat. Mâine va fi în floare. E minunat, *shicho*.

– Ciudat. Credem că ploaia de astă-noapte va face un dezastru.

– Natura e iertătoare.

Carol aduse cafelele.

– Mulțumesc, spuse Cody privind-o cu atenție, încercând să-i ghicească gândurile.

– Cu plăcere.

Carol se așeză pe canapea strângându-și picioarele sub ea. În ciuda aerului condiționat, începu să transpire abundent.

– Ai de gând să rămâi tăcut în colțul tău? întrebă ea.

– Dacă așa vrei...

Carol ridică din umeri.

– Îmi place camera ta, spuse el. E mică, dar primitoare. Pun pariu că te-ai adapta perfect într-un cort indian.

– Ce idee! Sinceră să fiu, îmi place filozofia navajo.

– *Bike hojoni*, spuse Cody. Și mie. Pentru mine cel mai important e *hojoni*, munții, deșertul, trecutul, prezentul, viitorul... și tu, Carol. Și tu faci parte din *hojoni* al meu.

– Cody, oftă ea, mi-ai promis că taci.

– Bine, dar nu mai tremura.

– Dar nu tremur. Taci!

Deși tonul ei părea tăios, Carol simțea că-i vine să leșine. Avea frisoane, o durea capul, transpira, avea degetele reci și mâinile îi tremurau.

Cody se așeză în genunchi în fața ei și-i cuprinse mâinile într-ale lui.

– Te simți rău?

– Da. Mi-e greu...

– Știu. Dar de asta sunt aici. Vrei să mă așez înapoi, la locul meu? Dacă nu suporți prezența mea, pot să ies pe terasă.

– Nu, te rog... Stai aici. Ține-mă în brațe. Câteodată simt că-mi vine să mor...

– N-o să te las. N-aș putea trăi fără tine.

Se așeză lângă ea, o strânse în brațe și începu s-o legene ușor până când simți că ea se mai liniștise.

– Cum e acum? întrebă el.

– Mai bine, zâmbi ea vag. Știi... azi-dimineață, imediat cum m-am trezit, începu ea să mărturisească, am făcut micul meu ceremonial, așa cum obișnuiesc să-l fac de nouă ani încoace, pe douăzeci și cinci octombrie. Dar cred că de data asta am dat-o-n bară.

– Nu știu de ce, dar nu-mi pare rău, Lonesome.

– Nu știu de ce, dar parcă nici mie, zâmbi ea trist.

Cody o mângâie pe obraji încercând să fie alături de ea cu tot sufletul, așa cum ar fi fost în urmă nouă ani, dacă ar fi cunoscut-o. Îi părea rău că trecutul nu se putea schimba. Dar se putea uita. O strânse pe Carol în brațe și observă că-n poală ținea cu grijă o cutie căptușită cu catifea.

– Carol?

La început, nu răspunse pentru că nu-l auzise. Dar ajunse la ea ecoul chemării lui Cody.

– Da?

– Ce e înăuntru?

– În mine sau în cutie?

– În ambele.

Carol deveni rigidă. Se ridică în picioare și se îndreptă spre dulap.

– Stai să pun asta deoparte, spuse ea.

– Carol, nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce e înăuntru?

Ea ridică din umeri cu o aparentă indiferență.

– Nimic. Scrisori.

– Carol...

– În fiecare an, părinții adoptivi ai... fiicei mele, îmi trimit prin avocatul meu câte o scrisoare. Înainte de douăzeci și cinci octombrie... Ziua ei de naștere. Și eu le pun aici, șopti ea mângâind cutia cu dragoste.

– Minunat din partea lor. Și ce conțin? Fotografii? întrebă el emoționat.

– Nu știu... nu le-am deschis niciodată, șopti ea simțind că o să leșine.

– Carol, te simți bine?

– Am... amețit puțin. N-am nimic.

– Stai aici, lângă mine, spuse el făcându-i loc pe canapea. Și... n-ai vrea să le deschizi acum?

– Nu pot, șopti ea printre lacrimi cu voce sugrumată.

– Ba da, Carol, acum poți, pentru că eu sunt alături de tine. Hai, Carol, deschide scrisorile.

– Nu pot... nu știu... mi-e teamă...

– Normal că ți-e teamă. Dar ești destul de curajoasă. Ai dovedit-o din plin în acești nouă ani. Și înainte ai făcut-o. Ai păstrat sarcina. Mai ții minte când fetița creștea în pântecele tău? Apoi ai adus-o pe lume. Și ai avut puterea să te desparți de ea, pentru binele ei. Ăsta e curaj adevărat, Carol. Cred că poți să deschizi scrisorile. De data asta nu mai ești singură.

– Nu-i așa? întrebă ea printre lacrimi. Nu mai sunt singură.

– Nu, Carol, draga mea. Niciodată nu vei mai fi singură.

Carol respiră adânc și deschise cutia. Înăuntru erau nouă plicuri de diferite forme și culori, cu aceeași adresă: 2 Pleasant Lane, Milwaukee, Wisconsin.

– Hai să le luăm în ordine cronologică, spuse Cody ajutând-o și luându-i-le din mână, pentru că ea nu le mai putea ține, atât de tare îi tremurau mâinile.

Cody deschise prima scrisoare. Carol privi peste umărul lui cu teamă, mușcându-și buzele.

Dragă Carol, ne bucurăm să-ți scriem. Fetița noastră doarme liniștită în leagăn și noi nu mai putem după ea. O privim tot timpul. E lumina ochilor noștri. E atât de frumoasă și veselă! Zâmbește tot timpul. N-am mai văzut un copil atât de bun. Îți mulțumim că ne-ai făcut o asemenea bucurie.

Nu știm dacă ne vei răspunde, dar ne-ar face plăcere. Oricum, noi o să ne ținem de promisiune și-ți vom scrie în fiecare an. Am vrea să te bucuri și tu alături de noi. Dumnezeu să te aibă în pază.

Cu drag, Sue și Stuart Burke.
P.S. I-am pus numele Joy. Joy Carol Burke.

Carol rămase absolut nemișcată. Lacrimile îi curgeau în poală și umerii îi tremurau. Scutură din cap.

– Vai, Cody... Cody, fetița mea e fericită. Are niște părinți buni, care o iubesc. O să fie bine.

– Da, răspunse Cody ștergându-i lacrimile. Da, fetița ta e fericită și are o familie care-i va oferi o viață bună. Ăsta-i cadoul pe care i l-ai făcut de ziua ei.

Carol își lăsă capul pe umărul lui, oftând.

– Hai să citim restul.

Dragă Carol, iat-o pe Joy gătită pentru ziua ei. O vom sărbători sâmbătă împreună cu bunicii, cu mătușile, cu unchii, verișorii și alți patru prieteni de joacă. Ne gândim la tine...

Carol citi următoarele șase scrisori împreună cu Cody. Plânse mult. Uneori chiar uită să-și șteargă lacrimile. Dar de data asta lacrimile îi vindecară rănile din suflet. Se simțea ca un boboc înflorit dintr-o dată, și nu treptat, în nouă ani, petală cu petală. Se simțea ca un copil descoperind toți acei ani în care nu știuse nimic de fetița ei. Erau ca o ploaie de vară care-i dădea putere și dragoste de viață.

Deschise și cea de-a noua scrisoare. Îl privi pe Cody, bărbatul acela sălbatic, întunecat, ciudat, prietenul ei, iubitul ei, și-i zâmbi printre lacrimi.

– Aproape îmi pare rău că am ajuns la ultima.

– Dar nu e ultima, *shicho*. Vor mai fi și altele, în fiecare an. Din ce în ce mai pline de speranță.

Carol își dorea atât de mult să aibă încredere în el, dar nu îndrăznea.

Cody avea mâinile pline cu scrisori și-n ochii lui se ducea o bătălie intensă. Se lupta cu dorința de a o strânge în brațe pe Carol și nevoia de a-i da timp să ia o decizie. Nu voia să-i forțeze mâna. Lupta lui interioară era atât de cumplită încât i se citea pe față. I-ar fi mărturisit totul, dar nu voia să întindă prea mult ața.

Carol îi citi toate sentimentele acestea în ochi la fel de ușor cum citise scrisorile.

– Știi ceva? spuse ea. Încep să te cred.

Și începu să citească cea de-a noua scrisoare.

Dragă Carol, după toți acești ani, aș vrea să-ți spun ceva, ca de la femeie la femeie. Carol, sper că viața ta e plină de împliniri și fericire așa cum ne-ai făcut-o tu pe a noastră. Ne-ai dat un dar neprețuit. Te consider o prietenă minunată, chiar dacă nu te-am întâlnit niciodată. Știu că poate ne porți pică. Știu că ai suferit când ai renunțat la copil. Dar sper că vei avea și tu partea ta de fericire.

După cum vezi, la nouă ani, Joy e o adevărată luptătoare. Dar e sănătoasă și plină de viață. Când va crește mare, spune că se va face jucător de base-ball, profesoară, medic și mămică. Cunoscându-i firea, o cred în stare.

Până la anul, cele mai bune urări, Sue Burke.

Fetița îi zâmbea din fotografie. Era atât de frumoasă, și-n ochii ei se citea o hotărâre nestrămutată. Carol îi mângâie trăsăturile, căzând pe gânduri. Apoi puse fotografia la loc în plic și-l privi pe Cody.

– Cred că pe asta am s-o înrămez.

– E o idee bună, spuse el.

Carol îl privi pe Cody cu alți ochi. Acum știa că el era salvatorul ei, cavalerul care venise s-o ajute să scape de coșmaruri, călare pe un cal alb.

– La ce te gândești, *shicho?* întrebă Cody zâmbind.

– Mă gândeam cum ai venit tu așa, ca un Călăreț Singuratic, să mă salvezi...

– Nu, Carol! Nu vreau să mă așezi pe un piedestal. Vreau să mă vezi așa cum sunt în realitate – un simplu bărbat care te iubește, partenerul tău de viață. Asta sunt.

Carol îl privi uimită de vehemența cu care vorbise. Cody părea aproape supărat. Era copleșitor. O lăsase fără cuvinte.

Cody îi citi gândurile. Mușchii i se încordară încercând să n-o atingă, să n-o ia în brațe, să n-o sărute. O privi în ochii ei albaștri, temători, așteptând.

La naiba, se putea abține, dar de data asta nu mai suporta.

– Știu că te temi, Carol, și te înțeleg. Pot să te ajut, să te consolez, dar mi-e teamă că nu e destul. Nici pentru mine, nici pentru tine. Te iubesc. E atât de simplu și totuși atât de complicat. Te iubesc acum și te voi iubi toată viața. Și știu că și tu mă iubești, *shicho*, dar vreau să aud cuvintele astea din gura ta. Am nevoie să le aud. Nu mă pot împăca cu mine dacă nu mi le spui tu. Hai, dragostea mea, lasă la o parte teama, ai încredere în mine...

Carol se ridică de pe canapea și rămase așa câteva clipe, cu spatele la el, frământându-și mâinile. Inima încetase să-i mai bată.

Cody se ridică și el și se opri în fața ei. Îi ridică ușor bărbia căutându-i privirile.

– Știi ce-mi ceri, Briggs? Îmi ceri să am încredere în tine. Să iert și să uit, ca să învăț să am încredere din nou. Și asta e pentru mine ca și cum mi-ai cere să mă duc la marginea prăpastiei și să mă arunc în gol. Dacă nu e nimeni acolo care să mă prindă?

– Ba e cineva acolo, Carol. Sunt eu. Știu ce-ți cer și ce-ți ofer. Sunt aici. Voi fi mereu aici. Dacă te arunci, te prind. Nu

te las să cazi. N-o să mai suferi niciodată, îți promit. Știu că nu te pot apăra de toate pericolele din viață, dar îți promit că te voi iubi mereu. Dragostea mea e puternică și-mi dă aripi. Carol... fără tine, inima mea ar împietri. Cu tine, inima mea e un vultur care zboară liber până-n înaltul cerului.

Cuvintele acestea avură ecou în sufletul Carolei. Îi aminteau de visul pe care-l avusese înainte să vină în Arizona. Imaginile ruinelor îi apărură în minte ca niște flash-back-uri.

Privind-o în ochi, Cody știu ce vedea ea. Cunoștea acele ruine. Și știa unde trebuia s-o ducă. Nu se înșelase. Erau făcuți unul pentru celălalt.

– Vreau să te duc într-un loc, spuse el. Într-un loc secret, magic. Ai încredere în mine?

– Da, spuse ea atingându-i ușor fața, cu vârfurile degetelor. Am încredere. Nu știu ce s-a întâmplat cu mine, dar simt că pot avea încredere în tine. Da, Cody Briggs, te iubesc.

– Asta voiam să aud. Vino...

– Unde? întrebă ea râzând și grăbindu-se să țină pasul cu el spre ieșire. Unde mergem?

– Într-un loc în care nu te-am dus niciodată... Dar pe care-l cunoști.

Capitolul 17

Carol se aplecă în față cât de mult îi permise centura de siguranță, cu o mână pe bord și cealaltă în jurul gâtului lui Cody. Simțea că inima ei zbura cu viteza mașinii, gonind prind deșert, deschizând drumul.

Cody îi zâmbi privind-o cu ochi întunecați. Podișurile se întindeau în fața lor și o energie ciudată îl umplea de speranță. Și cu fiecare kilometru, senzația că se îndreptau într-acolo unde-i îndruma destinul era mai puternică.

– Ți-am spus cât de frumos o să fie deșertul după ploaie, *shicho*. Privește cactușii înfloriți, plantele sălbatice. E o zi minunată, nu-i așa?

– Da, spuse ea sărutându-l. E o zi minunată.

Așa simțea și ea. Simțea că plutește într-un ocean de fericire. Noua ei viață înflorea.

Brusc, își dădu seama că începe să recunoască împrejurimile, deși era sigură că niciodată nu fusese pe acolo. Își puse mâna la inimă străfulgerată de o revelație.

– Aici trebuie să faci la dreapta, spuse ea pe neașteptate.

– De unde știi? întrebă Cody uimit apăsând din greșeală pe frână.

– Știu.

– Da, șopti el. Eram sigur că știi.

– De unde? Nu înțeleg...

– Nici eu, *shicho*. Dar nu pune la îndoială instinctul. Hai să facem la dreapta.

Cu cât înaintau mai mult, cu atât inima Carolei bătea mai tare. În fața lor era un vârf stâncos, care semăna cu ruinele unui castel. Își mușcă buzele, privi printre gene, și se trezi spunând:

– Drept înainte. Acolo, unde vezi stânca aceea...

De data asta Cody nu se mai miră. Parcă mașina și o ajută să coboare.

– Nimeni nu cunoaște locul ăsta în afară de mine, spuse el. De sute de ani a rămas nedescoperit, până l-am găsit eu. Și acum, și tu. N-am spus nimănui despre el. N-am avut încredere în nimeni. Nici măcar în Leonard. Dar tu... ai știut.

Carol râse plină de uimire, recunoscând fiecare piatră. În vis, locul acesta i se arătase sumbru. Acum, luminat de razele soarelui, era minunat.

– Am mai fost aici, Cody. Am visat locul ăsta înainte să te cunosc pe tine. Te-am visat și pe tine. Știu că erai tu. Hai să ne grăbim.

Începură să urce pe stânci cu înverșunare, uitând de oboseală, râzând, bucurându-se de minunea care se desfășura sub ochii lor, fericiți că se găsiseră. Că găsiseră catalizatorul care-i unise înainte ca ei să existe.

Ruinele erau acolo de sute de ani. Acum, încăperile erau goale, dar păreau pline de viață și mister. Carol se așeză pe o lespede de piatră. Soarele îi scălda părul blond făcând-o să pară un înger. Stătea nemișcată și privea în gol, hipnotizată.

– Ei? spuse Cody. Eu sunt acela, Carol? Pentru că știu că tu ești aceea.

Ea nu-i răspunse, dar i se aruncă în brațe. Își puse mâinile pe pieptul lui simțindu-i bătăile inimii. Palmele ei descoperiră pe sub cămașa lui o bucată de metal. Îi desfăcu nasturii și găsi atârnată de gât, pe un șnur de piele, o amuletă. Un vultur de argint.

– Tu ești vulturul meu, șopti ea zâmbind.

– Eu sunt?

– Da. Acum știu. Toate semnele, visele... ți-am spus că te-am visat? Da. Te-am visat aici, printre ruine. Și a venit la mine bătrânul indian îmbrăcat în haine de ceremonie, care mi-a luat pietrele de pe inimă și le-a pus aici, printre ruine, să doarmă liniștite. Și mi-a spus despre vultur. Tu ești vulturul. Despre tine era vorba. Acum totul are sens.

Apoi brusc se întoarse cu spatele și se urcă cu agilitate pe cea mai apropiată și mai înaltă stâncă.

Cody o urmă înspăimântat. O prinse în brațe. În jurul lor se întindea o prăpastie nesfârșită. Carol se întoarse cu fața la el și-i zâmbi.

– Vezi? Ai venit să mă salvezi. Asta a fost greșeala mea. Am crezut că vrei să mă împingi în prăpastie. Dar tu voiai doar să mă salvezi.

– Ce mă fac eu cu tine, Lonesome? zâmbi el fericit că în sfârșit ea înțelesese.

– În primul rând va trebui să te gândești la o altă poreclă. Lonesome nu mi se mai potrivește.

– Și nici *shicho*. *Shicho* e o tânără nemăritată.

– Aha, spuse ea sărutându-l. Atunci cum îmi vei spune?

– „Draga mea”...

– Nu sună rău. Dar mai încearcă, îl tachină ea.

– Ce părere ai de „scumpa mea”?

– Îmi place.

– Dar am ceva și mai bun. „Soția mea, dragostea mea, viața mea”.

Carol izbucni în lacrimi de fericire. Cercul magic în care se afla o copleșise.

– Da, șopti ea. Da, Cody. Doamne, cât te iubesc. Te iubesc cu tot trupul și sufletul meu.

– Și eu la fel. Și vom trăi împreună fericiți până la adânci bătrâneți, vom face dragoste și copii fericiți. Vom avea nevoie de multe rame de tablou ca să punem toate fotografiile copiilor noștri. Ce părere ai de asta, Carol?

– E mai mult decât am visat, șopti ea pierzându-se în sărutările lui.

Cody o luă în brațe și o așeză pe o lespede de piatră la soare, cu grijă, ca pe un pat de flori. Și se mângâiară, se atinseră, se sărutară, făcură dragoste sub cerul liber. Apoi rămaseră împietriți în fericirea lor, privind visători zările.

Până văzură un vultur rotindu-se maiestuos și liber în depărtări.

Și ciudat, dar nici unul din ei nu păru surprins.

EPILOG

Acum ploaia n-o mai simți,
Căci vă apărați unul pe celălalt.
Acum frigul nu-l mai simți,
Căci vă încălziți unul pe celălalt.
Acum nu mai ești însingurat,
Nu mai sunteți singuri,
Nu mai sunteți singuri.
Pentru că sunteți amândoi
Și aveți un singur viitor în față.
Căutați-vă viitorul,
Porniți pe cărările voastre,
Spre zilele voastre.
Și fie ca ele să fie fericite și împlinite pe acest pământ.

Binecuvântare apașă de nuntă.

Sfârșit